

บทที่ 5

การสร้างอัตลักษณ์วัยรุ่นจากการแต่งกายแฟชั่น กรณีศึกษา แฟชั่นเด็กแนว (อินดี้)

5.1 แฟชั่นเด็กแนว (อินดี้) : ความเป็นมาและการแต่งกายแฟชั่นที่ปรากฏ

แฟชั่นเด็กแนวหรือแนวอินดี้ เป็นอีกหนึ่งกระแสของการแต่งกายแฟชั่นที่กำลังได้รับความนิยมอย่างมากจากวัยรุ่น คำว่า "เด็กแนว" กลายเป็นคำพุดยอดนิยมข้ามปีนับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2547 เป็นต้นมาจนถึงทุกวันนี้ อันเป็นผลมาจากการเปิดกว้างด้านการตีความหมายของคำดังกล่าวอย่างอิสระ อาทิคำถามที่ว่า "เด็กแนวเป็นใคร" "ทำไมต้องเด็กแนว" แม้คำว่า "เด็กแนว" จะยังไม่มีการบัญญัติความหมายที่แท้จริง แต่เป็นที่รับรู้กันทั่วไปว่า เด็กแนวมาจากคำว่า "in trend" ซึ่งแปลได้ว่า "แนวกระแสใหม่" กระแสเด็กแนวเกิดขึ้นอย่างกว้างขวางในช่วงสามปีที่ผ่านมามีเป็นปรากฏการณ์ทางสังคมอย่างหนึ่ง ที่สะท้อนให้เห็นถึงมุมมองของวัยรุ่นในเมืองส่วนใหญ่รู้สึกว่าการบริโภคและการใช้ชีวิตตามแบบที่ตนเองต้องการ เป็นสิ่งที่ถูกต้องมากกว่าการเดินตามวิถีการบริโภคอย่างสินค้าแบรนด์เนม หรือสินค้าทั่วไปที่คนหมู่มากนิยมกัน จากรายงานพิเศษชื่อว่า "Hip & Naew Phenomenon" โดยโคมศรี งามจิตจรุง ในนิตยสารการตลาด Marketeer ฉบับที่ 5 ฉบับที่ 60 เดือนกุมภาพันธ์ 2548 ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับคุณลักษณะและรูปแบบการดำเนินชีวิตของเด็กแนวไว้อย่างน่าสนใจ ดังปรากฏ

*"เด็กแนวเป็นพวกไม่ชอบอยู่ในกฎเกณฑ์ หรือติดอยู่ภายใต้กระแสใด
กระแสหนึ่ง หากแต่กล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออกในแนวทางของตนเอง
ไม่ชอบให้ใครมาเรียกว่าตัวเองว่า "เด็กแนว"*

(โคมศรี งามจิตจรุง, 2548 : 45)

บทความยังได้ชี้ถึงที่มาของการให้ความหมายของคำว่า "เด็กแนว" ซึ่งถูกขยายความมาจากรูปแบบการใช้ชีวิตที่เรียกว่า "นอกกระแส" ของวัยรุ่น โดยเฉพาะอิทธิพลที่มาจากรสนิยมในงานศิลปะและดนตรีอีกด้วย

*"เด็กแนวรักศิลปะและมีความเชื่อเรื่องศิลปะนิยมในแบบป๊อปอาร์ต (pop art) เมื่อทำงานศิลปะจะหยิบยืมของใช้เครื่องใช้ที่ไม่ใช้มาประดิษฐ์ชิ้นใหม่
ชอบความย้อนยุคอย่างการสะสมของเก่าที่สร้างสรรค์ ดูอาร์ตๆโดดเด่น*

อย่างการขับรถไฟล์สวาเกินหรือไม่กี่ขับสก็๊ตเตอร์ กลุ่มส่วนใหญ่ชอบดูหนังสือสั้น อยากรู้เป็นผู้กำกับและทำหนังสือ ฟังคลื่น Fat 104.5 FM. คลังเพลงอินดี้ ป็อบ ร็อค อิเล็กทรอนิกส์ แต่ไม่ฟังเพลงกระแสอย่าง RS หรือ Grammy เพราะนั่นคือเพลงของเด็กบ้านไม่ใช่เด็กแนว เพลงต้องเน้นว่าต้องแหวกคอกและดูโมเดิร์นเข้าไว้ ไฮดอลในดวงใจจึงเป็นป๊อป โมเดิร์นคืออกและศิลปินแหวกแนวทั้งหลาย ชอบอ่านหนังสือทำมือ รวมถึงอ่านหนังสือพวก a day summer open ที่สำคัญชอบถือหนังสือพวกนี้เดินไปเดินมา ไม่บ้ายี่ห้อแต่ชื่นชมสินค้ามือสอง มีแฟชั่นเป็นของตัวเอง”

(โฉมศรี งามจิตจริง, 2548 : 46)

หากพิจารณาจากมุมมองของตัววัยรุ่นที่มีต่อคำว่า “เด็กแนว” ว่าเป็นอย่างไร ผู้ศึกษาได้พูดคุยกับหนึ่งในบรรดา “เด็กแนว” อย่าง “เอ็กซ์” ซึ่งมีความคิดเห็นที่สอดคล้องกับลักษณะที่กล่าวมาในข้างต้นอยู่ไม่น้อย ดังปรากฏ

“...เราอยู่ในอะไรที่เกี่ยวข้องกับความเป็น “แนว” เหมือนกันนะ ตอนนี้อยู่เรียนคณะที่เกี่ยวข้องกับสื่อสารมวลชน ทำหนังสือด้วย คือเราเข้าใจว่า เด็กแนว คือ เด็กที่ชอบทำอะไรเป็นตัวของตัวเอง (indy) นะ คำว่า “เด็กแนว” มันเป็นเพียงคำจำกัดความให้กับคนที่มีความเป็นตัวของตัวเองสูงมากกว่าที่จริงมันก็มีมาตั้งนานแล้วใช่ปะก็อย่างงานเพลงแนวอินดี้ คือ เค้าไม่อยากจะใส่สไตล์ใคร มีเอกลักษณ์ของตัวเอง หรือเรียกกันว่าเพลงใต้ดินสมัยก่อน ...ลองสังเกตดูจากงานศิลปะสิ แก่นของศิลปะก็คือ การเป็นตัวของตัวเองทุกอย่างที่ออกมาล้วนเกิดจากความคิดความต้องการความชอบของตัวเองทั้งนั้น เด็กที่เรียนเกี่ยวกับด้านนี้เลยได้รับอิทธิพลในด้านที่ต้องการสร้างตัวตนโดยเป็นตัวของตัวเองมากที่สุด”

(เอ็กซ์ , สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2549)

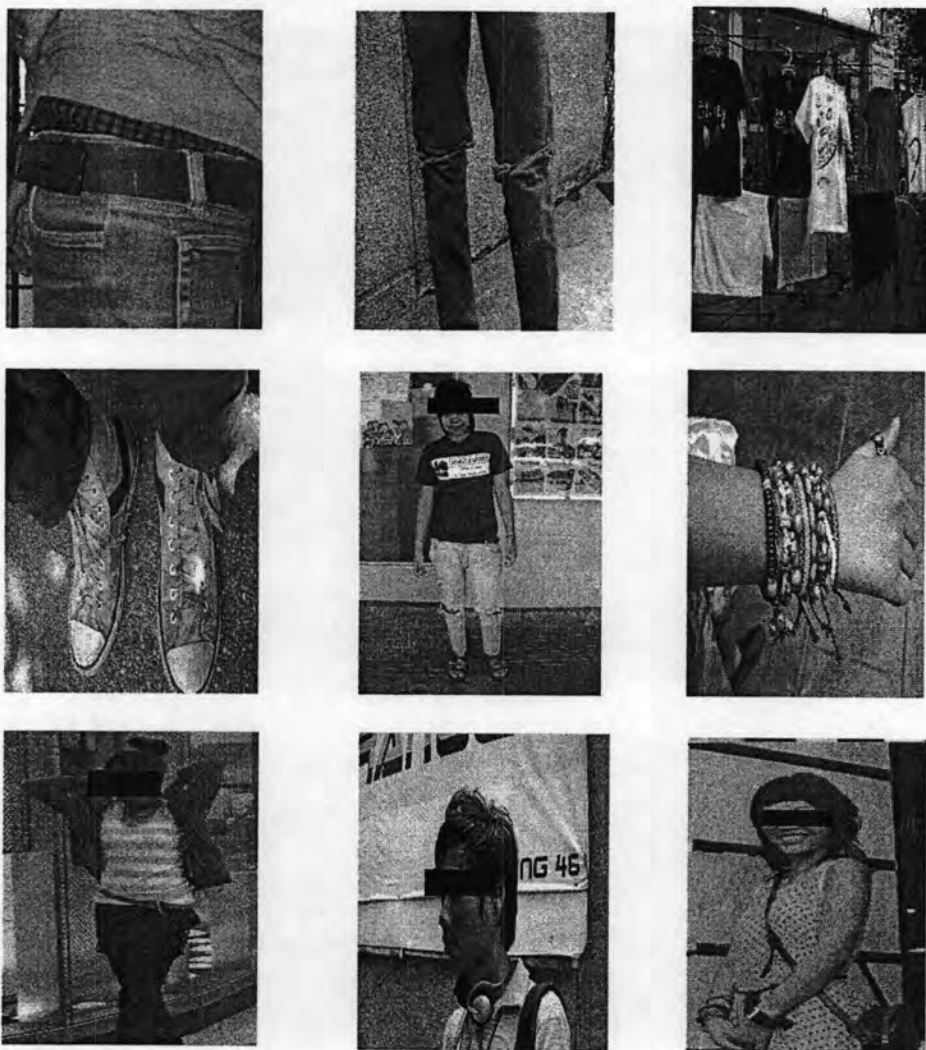
นอกเหนือจากรสนิยมด้านศิลปะและดนตรี จุดเด่นอีกด้านหนึ่งของเด็กแนวนั้นคือเรื่องแฟชั่นการแต่งกาย ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันว่าเด็กแนวมีความโดดเด่นตรงที่เป็นรูปแบบแฟชั่นที่เป็นตัวของตัวเอง มีอิสระในการเลือกที่จะแต่งตัวตามใจตนเอง อาจอิงกับกระแสแฟชั่นทั่วไปบ้างแต่ก็ไม่ยึดติดตายตัว ที่สังเกตได้ง่ายคือ ไม่ยึดติดกับยี่ห้อแต่จะขึ้นชอบของมือสอง

เป็นพิเศษ เมื่อพิจารณาจากมุมมองนี้ กระแสเด็กแนวจึงไม่ใช่สิ่งที่แปลกใหม่ที่เพิ่งเกิดในสังคมไทย เนื่องจากก่อนหน้านี้ในช่วงราวปี พ.ศ. 2537 ได้เกิดกระแสอย่าง “กระแสเด็กอินดี้” ซึ่งมีแนวคิดเรื่องการใช้ชีวิตและการแต่งตัวที่คล้ายคลึงกัน คือ “เน้นความเป็นจริง มีความจริงใจและควมมีอิสระในตัวเอง” กล่าวได้ว่า เด็กแนวในวันนี้ก็คือ “อินดี้ยกที่สอง” เพียงแต่คำว่าเด็กแนวที่เกิดขึ้น สะท้อนถึงธรรมชาติของวัยรุ่นที่ต้องการ “เล่น” กับคำเรียกขานที่แปลกใหม่ จากเดิมที่ถูกใช้จำกัดภายในกลุ่มเฉพาะ แต่ปัจจุบันเด็กแนวได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นจนกลายมาเป็นกระแส “แฟชั่น” หลักของสังคม ไม่ว่าจะเป็นการเริ่มทำวิจัยเพื่อการตลาดเจาะกลุ่มเด็กแนว รวมถึงการแพร่ระบาดของการแต่งกายแฟชั่นแบบเด็กแนวผ่านสื่อต่างๆ อย่างกว้างขวางและพัฒนาเกิดเป็นแฟชั่นสารพัดเด็กตามมาอีกมากมาย เด็กแนวจำนวนไม่น้อยเริ่มต้องการหลีกเลี่ยงการถูกเรียกว่าเด็กแนว เพราะบางครั้งมันสื่อถึงความเป็นตัวตนของพวกเขาได้ไม่ชัดเจนนัก บางคนจึงเต็มใจที่จะเรียกตนเองว่า “แนวอินดี้” มากกว่า ดังนั้น การศึกษาการสร้างอัตลักษณ์วัยรุ่นจากการแต่งกายแฟชั่น กรณีศึกษา แฟชั่นเด็กแนว ผู้ศึกษาจึงกำหนดให้คำว่า แฟชั่นเด็กแนว หมายถึง แฟชั่นแนวอินดี้ เพื่อสร้างความเข้าใจร่วมกันและป้องกันความสับสนเมื่อกล่าวถึงคำว่าแฟชั่นเด็กแนวเพียงคำเดียวตลอดงานวิจัยชิ้นนี้

กล่าวได้ว่า แฟชั่นเด็กแนวในยุคแรกๆ จะมีแฟชั่นการแต่งตัวออกแนวศิลปะ ที่นิยมมากคือ การใส่เสื้อยืดพอดิตัวหรือซ้อนทับกันสองชั้นกับกางเกงยีนส์หลุดดูเห็นบ็อกเซอร์ข้างในดูเปรอะเปื้อนนิดหน่อย ยิ่งถ้าเปื้อนอุปกรณ์พวกสี พวกกาวยิ่งเพิ่มความเท่ ต่อมารูปแบบการแต่งกายเริ่มพัฒนาสู่แนวทางที่ “ติลท์และเซอร์” ซึ่งหมายถึง เป็นการแต่งตัวที่เน้นตามอารมณ์ของตนเองคล้ายศิลปินที่มีอิสระทางความคิดและเป็นรูปแบบต่างๆ รวมทั้งเริ่มนำแฟชั่นการแต่งตัวที่กำลังเป็นที่นิยมขณะนั้นมาปนกับแฟชั่นย้อนยุคให้ดูแปลกแหวกแนว สำหรับวัยรุ่นผู้ชาย นิยมใส่เสื้อยืดแบบมีสกรีนลวดลายกราฟฟิกและตัวอักษรแปลกๆ หรือเป็นเสื้อเชิ้ตพิตๆ ก็ได้ ยีนส์เอวต่ำเป็นที่นิยมไม่ว่าจะเป็นทรงกระบอก ขาเดฟ หรือแปดส่วน ขณะที่สาวๆ นิยมเสื้อเน้นความพอดิตัวทั้งเสื้อกล้ามลายทหาร เสื้อยืดลายการ์ตูน หรือสายเดี่ยวที่มีผ้าพันคอเก๋ๆ กางเกงส่วนมากเป็นกางเกงเดฟ บางครั้งเป็นทรงขาเขาแบบมีจ้ำที่ข้อเท้าหรือกางเกงทหารพรางใส่คู่กับรองเท้าผ้าใบหุ้มข้อ ส่วนกระโปรงจะเน้นมินิสเกิร์ตหรือกระโปรงสั้นแบบบานๆ เด็กแนวจะชื่นชอบรองเท้าผ้าใบมากเป็นพิเศษ มือหนึ่งหรือสองก็ได้ ที่นิยมมากคือ ยี่ห้อ Converse และ Adidas ส่วนกระเป๋าก็เป็นผ้าหรือหนังก็ได้ แต่เน้นไปที่ใบใหญ่ๆ และสะพายได้หรือไม่ก็มีสายโซ่เส้นเล็กๆ เป็นที่สะพาย บางคนนิยมหมวกแก๊ปแบบมีสีสันเครื่องประดับที่นิยม

มากๆ คือ สายโซสเทนเลสที่คาดกับเอวกางเกงและสะโพกให้ดูห้อยๆเท่ๆลงมาเป็นสาย ผู้หญิงก็ชอบตุ้มหูห่วงใหญ่ๆหรือเจาะหลายรู

แผนภาพที่ 5.1 แฟชั่นเด็กแนว (อินดี้) ที่ได้รับความนิยมจากวัยรุ่น

กางเกงยีนส์เอวต่ำขาเดฟใส่หลุดกันเห็นบอกเซอร์ ยีนส์ขาด เลื้อยยืดลายสก๊อต รองเท้าผ้าใบเก่าๆ เครื่องประดับทำจากมือ และทรงผมเฉพาะตัว เป็นจุดสังเกตอย่างหนึ่งของแฟชั่นเด็กแนว(อินดี้)

ที่มา ผู้ศึกษา

ทรงผมเด็กแนวในยุคนี้มีความโดดเด่นมากถือเป็นเอกลักษณ์ก็ว่าได้ นั่นคือ การมัดจุกครึ่งหัวไว้ตรงกลางศีรษะ อาจจะตัดหน้าม้าสั้นเต๋อไว้ด้านหน้าหรือเสยปิดให้ดูมีสไตล์ บางคนก็ทำผมตั้งขึ้นให้ชี้ไปชี้มา ขณะที่ผู้ชายอาจมีผมหลายแบบทั้งผมชอย สกินเฮด หรือทรงแอฟโฟร์

ในรายที่ขึ้นขอบแพชชั่นย้อนยุค บ้างก็ตัดเป็นลวดลายให้เห็นหนังศีรษะ หรือทรงเดรดล๊อคซึ่งเป็นการไว้ผมเป็นปอยและม้วนห้อยยาวลงมา เป็นต้น

5.2 การสร้างอัตลักษณ์วัยรุ่นจากการแต่งกายแพชชั่นเด็กแนว (อินดี้)

ข้อมูลในส่วนที่สอง เป็นเนื้อหาเกี่ยวกับการสร้างอัตลักษณ์วัยรุ่นซึ่งจะศึกษาในเชิงกระบวนการโดยเริ่มต้นตั้งแต่การค้นหาเหตุผลเหตุจูงใจในการแต่งกาย วิธีทางในการแสดงออก การนิยามและตีความหมายแพชชั่นเด็กแนว ทั้งระดับปัจเจกพร้อมกับปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่สะท้อนถึงความเป็นตัวตนของพวกเขา อัตลักษณ์ใหม่ที่ปรากฏ ความคาดหวังและผลที่ได้รับ ตลอดจนการมองตนเองในปัจจุบันของพวกเขา ตามลำดับข้อมูลดังนี้

จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างซึ่งนิยมแต่งกายด้วยแพชชั่นเด็กแนว (อินดี้) จำนวนทั้งสิ้น 7 คน โดยทั้งหมดใช้นามสมมติในการเรียกแทนชื่อตนเอง ประกอบไปด้วยข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษาและรายได้ที่ได้รับต่อเดือน สามารถสรุปผลออกมาในรูปแบบดังตารางที่ 5.1

ตารางที่ 5.1 สรุปข้อมูลลักษณะทางประชากรกลุ่มตัวอย่างที่นิยมแพชชั่นเด็กแนว(อินดี้)

กลุ่มตัวอย่าง	เพศ	อายุ (ปี)	ระดับการศึกษา	รายได้ต่อเดือน (บาท)
ก๊	หญิง	16	มัธยมศึกษาตอนปลาย	ประมาณ 10,000
นิว	หญิง	17	มัธยมศึกษาตอนปลาย	5,000
จัม	ชาย	17	มัธยมศึกษาตอนปลาย	5,000
บู้ค	หญิง	22	ปริญญาตรี	8,000
โอ้	หญิง	22	ปริญญาตรี	4,000
ไน้ต	ชาย	22	ปริญญาตรี	4,000
ติะ	ชาย	22	ปริญญาตรี	4,000

5.2.1 มวลเหตุจูงใจ

แรงจูงใจสำคัญที่ทำให้วัยรุ่นหันมาสนใจการแต่งกายแฟชั่นเด็กแนว ได้รับอิทธิพลโดยตรงจากกลุ่มเพื่อนที่พวกเขาคบหาและร่วมใช้เวลาด้วยกัน มีการเรียนรู้และแลกเปลี่ยนประสบการณ์เรื่องการแต่งกายระหว่างภายในกลุ่ม ร่วมกับการเรียนรู้และติดตามข่าวสารแฟชั่นใหม่ๆที่สื่อมวลชนนำเสนอเพื่อนำไปปรับใช้กับการแต่งกายในแบบฉบับของตนเอง นอกจากนี้ความนิยมในการทำกิจกรรมยามว่างโดยเฉพาะการพักผ่อนและบริโภคสิ่งบันเทิงต่างๆที่มีลักษณะ "นอกระแส" หรือที่คนส่วนใหญ่มักไม่ค่อยนิยมทำมากนัก ถือเป็นปัจจัยส่วนหนึ่งที่หล่อหลอมให้พวกเขาเริ่มมีการใช้ชีวิตที่แตกต่างไปจากคนอื่น ๆ ตลอดจนเริ่มมีการแสดงออกด้วยการแต่งกายแฟชั่นเด็กแนว ดังข้อมูลต่อไปนี้

1) อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน

มวลเหตุจูงใจเบื้องต้นที่มีผลทำให้กลุ่มตัวอย่างหันมาสนใจแต่งกายแฟชั่นเด็กแนว คือ อิทธิพลที่พวกเขาได้รับจากกลุ่มเพื่อนที่คบหาอยู่นั่นเอง การได้ใช้เวลาอยู่ร่วมกันกับเพื่อนในกลุ่มได้ก่อให้เกิดแรงจูงใจในแง่การแต่งกายแฟชั่นเด็กแนวหลายรูปแบบ ยกตัวอย่างเช่น การแลกเปลี่ยนประสบการณ์และได้คำแนะนำในลักษณะเชิง "กระตุ้น" เรื่องการแต่งตัวจากกลุ่มเพื่อน ดังกรณี "จัม" ก่อนเริ่มหันมาแต่งกายแฟชั่นเด็กแนว ซึ่งเขามักจะเรียกว่า "แนวอินดี้" นั้นแฟชั่นฮิปฮอปเคยเป็นสิ่งที่เขาอยากจะทำมาก หากแต่ว่าแรงสนับสนุนเชิงรุกที่มาจาก "เพื่อน" ได้เข้ามาเปลี่ยนความคิดของเขาให้หันมาสนใจแฟชั่นเช่นนี้มากขึ้น

"สำหรับตัวผมนะ ที่แต่งแนวคงมาจากเพื่อนมากกว่าครับ เพื่อนมีผลมาก เพราะว่าเมื่อก่อนผมไม่เคยคิดถึงเรื่องการแต่งตัวแนวอินดี้เลย ผมคิดตลอดว่าผมเป็นนักบาสเป็นคนเล่นบาส มันเลยทำให้บางที่เราก็อยากแต่งตัวเป็นฮิปฮอปแต่หุ่นเราไม่ให้ใส่แล้วคิดว่าก็คงไม่เข้ากัน คือว่าการแต่งฮิปฮอปมันต้องใส่เสื้อผ้าตัวใหญ่ๆแต่ว่าหุ่นแบบผมมันต้องรัดรูปหน่อย ผมมีกลุ่มเพื่อนที่แต่ละคนเค้าก็แต่งตัวกันเก่งๆ เค้าก็แนะนำเรา เหมือนเพื่อนมันยุว่าเราแต่งแนวแบบนี้แล้วมันน่าจะเข้ากับเรานะ เวลาเราจะไปซื้อของอย่างเรื่องซื้อเสื้อผ้านี้ก็ถามเพื่อนตลอดเวลาเลยครับ เพราะว่าบางที่เราก็มองไม่ออกว่ามันดูดีมั๊ย ต้องให้คนอื่นช่วยด้วย พอเราลองแต่งแล้วก็รู้สึกว่ามันใช่ซะ มันเข้ากับตัวเราแล้วก็สบายใจดี"

(จัม, สัมภาษณ์, 12 ตุลาคม 2549)

ความพยายามสร้างการยอมรับในฐานะการเป็นสมาชิกกลุ่ม โดยการแต่งตัวตามเพื่อนหรือปรับแต่งให้มีรูปแบบการแต่งกายที่คล้ายคลึงกับคนในกลุ่มมากขึ้น รวมถึงโอกาสในการแลกเปลี่ยนสิ่งของเครื่องใช้ โดยเฉพาะเสื้อผ้าเครื่องแต่งตัวระหว่างกลุ่มเพื่อนซึ่งต่างก็ชอบแต่งตัวในแนวทางที่สอดคล้องกันนั้น ถือเป็นอีกแรงจูงใจสำคัญที่สนับสนุนให้กลุ่มตัวอย่างหันมาสนใจและทดลองการแต่งกายแฟชั่นเด็กแนว ดังความคิดเห็นของพวกเขาที่ปรากฏ

“นึกว่ามันอยู่ที่กลุ่มคนที่เราไปอยู่ด้วยนะว่าเค้าแต่งแบบไหนกัน มันก็เหมือนกับเป็นการปรับตัวของเรานะ ยอมรับเลย เราก็ตัดตามเพื่อนในกลุ่มนั้นแหละ เห็นเพื่อนแต่งเราก็ตัดตาม คือในสายตาเราก็มองแล้วว่าเออ! เพื่อนแต่งแล้วมันก็เข้ากันดูดี มันก็เลยมีส่วนอยากให้เราลองแต่งแนว”
(นุค, สัมภาษณ์, 2 กรกฎาคม 2549)

“สาเหตุที่หนูชอบแต่งแนวอินดี้เพราะว่าทำตามเพื่อนคะ คือว่าหนูค่อนข้างจะดูกลุ่มเพื่อนด้วยว่าเป็นยังไงเค้าแต่งตัวกันยังไง แล้วหนูมีเพื่อนหลายกลุ่ม การแต่งตัวมันก็เลยขึ้นอยู่กับกลุ่มที่จะไปด้วย อย่างเวลาเราอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่เค้าแต่งแนวกัน เราจะแต่งไม่เหมือนกับเค้า มันก็แปลกๆอยู่นะ (สีหน้าจริงจัง) หนูเลยแต่งตามเพื่อนจะแต่งแนวให้ดูแบบเซอร์ๆหน่อย”
(ก๊, สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2549)

“เพื่อนคงมีผลมากที่สุดสำหรับผมนะ ที่ผมแต่งแนวก็อยากให้เพื่อนยอมรับว่าผมเจ๋งอะ “โคตรแนว” แล้วก็ต้องให้เหมือนกันในกลุ่มด้วย มันอวดได้ (หัวเราะ) เวลาจะซื้อออปชั่น (option) อย่างมีรองเท้าใหม่ก็จะเอามาไซร์กัน มีแนะนำการแต่งตัวอัพเดท (update) ข้อมูลกันว่ามีอะไรมาใหม่อะไรดี อะไรไม่ดี”
(โน้ต, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2549)

“เราเป็นคนติดเพื่อนก็มีตามเพื่อนบ้างนะ จริงๆมีเพื่อนหลายกลุ่ม อย่างเพื่อนที่โรงเรียนถ้ามีเวลาคาบว่างก็จะมานั่งคุยกัน คุยเรื่องไปเที่ยวจะไปไหนดีเสารีนี่ เรื่องแต่งตัวมีแนะนำกันบ้างไม่ถึงกับออกแบบให้แต่ก็จะมีเอาเสื้อผ้ามาแลกกัน คนนั้นมีอันนั้นก็เอามาให้คนนี้ยืมเพราะว่ามันเข้ากัน”
(นิว, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2549)

2) การติดตามข่าวสารแฟชั่นผ่านสื่อมวลชน

การแต่งกายด้วยแฟชั่นเด็กแนวสำหรับกลุ่มตัวอย่างแต่ละคน ไม่มีรูปแบบตายตัวมากนัก ส่วนหนึ่งมาจากการผสมผสานดัดแปลงรูปแบบแฟชั่นที่มีอยู่หลากหลายให้เข้ากับตัวตนของพวกเขามากที่สุด การเฝ้าติดตามข่าวสารแฟชั่นสไตล์เด็กแนวสำหรับกลุ่มตัวอย่างจึงนับเป็นสิ่งที่จำเป็น สื่อมวลชนยอดนิยมที่พวกเขาใช้ติดตามแฟชั่น ได้แก่ สื่อประเภทนิตยสารแฟชั่นวัยรุ่น ซึ่งมาพร้อมกับภาพประกอบที่มีสีสันสวยงาม แสดงให้เห็นถึงรูปแบบแฟชั่นการแต่งกายในลักษณะที่พวกเขาชื่นชอบและยังสามารถนำไปปรับใช้เป็นแนวทางในการแต่งตัวได้ต่อไปโดยเฉพาะนิตยสารแฟชั่นครองใจเด็กแนวอย่าง Cheeze นิตยสารสาระดีและแปลกแหวกแนวอย่าง A Day นิตยสารเพลง MTV Track ที่มีรูปแฟชั่นการแต่งตัวศิลปินแนวต่างๆที่พวกเขาชื่นชอบ ขณะเดียวกัน สื่อโทรทัศน์ยังเป็นอีกหนึ่งช่องทางที่มีการนำเสนอเรื่องราวแฟชั่นการแต่งกายที่พวกเขาสามารถติดตามได้ โดยมากแล้วพวกเขาจะนิยมดูแฟชั่นการแต่งกายของเหล่าบรรดาศิลปินนักร้องจากมิวสิควีดีโอ(MV) ที่ทำการถ่ายทอดผ่านทางรายการเพลงอย่าง Channal V หรือรายการ MTV เป็นต้น รวมถึงการติดตามผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตด้วย

“ตัวเองเป็นคนชอบแต่งตัวเท่ๆ แนวๆอยู่แล้ว ตามแฟชั่นบ้างแต่ก็จะตามในสไตล์ของเราเองคือ แต่งแล้วมันต้องให้เข้ากับเรา แต่งแล้วดูดี เท่ที่เราดูจากทีวีบ้าง แต่ส่วนมากก็ดูตามหนังสือแฟชั่น แล้วเอามาปรับให้เข้ากับตัวเอง”

(ไฉ่, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2549)

“ปกติหนูชอบติดตามแฟชั่นส่วนมากจากนิตยสารมากกว่า อย่างพวก Cheeze ดูรูปว่าคนนี้น่ารักนะ กางเกงตัวนี้สวยดี ถ้าชอบก็ไปหามาซื้อใส่บ้าง”

(ก๊, สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2549)

“พวกสื่อนี้ก็มีส่วนกับผมเยอะนะ ติดตามอยู่ก็มีอ่านนิตยสารที่เป็นหนังสือแฟชั่นวัยรุ่นต่างๆไปอย่าง Cheeze MTV Track แล้วก็ดูจากทีวี มันจะมีพวกเอ็มวีของนักร้องที่ผมชอบดูเค้าแต่งตัวกัน ในรายการเพลงอย่าง Channal V ด้วย ผมเปิดเน็ตดูแฟชั่นใหม่ๆบ้างนะ แต่ไม่ค่อยบ่อยมาก”

(เน็ด, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2549)

“ดูจากพวกสี่คนะอย่างที่ว่าเจ๊ยะ ตอนนี่ก็มีพวกหนังสืออย่าง Cheeze ออกมา บางคนแต่งตัวก็ดูจากหนังสือเล่มนี้แหละ เค้ดูว่าอันไหนเค้ชอบ เค้ก็เอามาใส่ บ๊อคก็เหมือนกัน อย่างในทีวีก็ชอบดูจากรายการ แต่งตัวตามดาราบ้าง”

(บ๊อค, สัมภาษณ์, 8 ตุลาคม 2549)

อย่างไรก็ดี วัยรุ่นบางคนยังได้แสดงมุมมองที่แตกต่างต่อภาพแฟชั่นซึ่งปรากฏผ่านสื่อ โดยเฉพาะในนิตยสารส่วนใหญ่ถือเป็นแฟชั่นการแต่งกายที่ไม่แตกต่างกันมากนัก ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงเลือกเสพสื่อที่นำเสนอเรื่องราวแฟชั่นดังกล่าว เพื่อให้ทราบถึงแนวโน้มการแต่งกายที่กำลังเป็นที่นิยมในปัจจุบันมากกว่าการอ่านอย่างจริงจัง หรือใช้เป็นต้นแบบการแต่งที่มีลักษณะตายตัว ดัง “ตี๊ะ” และ “นิว” มีความคิดเห็นเกี่ยวกับประเด็นนี้สอดคล้องกันว่า

“ตอนนี้นิตยสารโปรดส่วนมากผมจะอ่านหนังสือเพลง อย่างเมื่อก่อนก็อ่าน A Day แต่ว่าเดี๋ยวนี้นี้ไม่ค่อยแล้วเพราะว่ามันไม่ค่อยน่าสนใจ รู้สึกว่ามันมั่ว แล้วมันก็ตลาดมากขึ้น อย่าง Cheeze ผมรู้สึกว่ามันก็สิ้นเปลืองมาก มันไม่มีอะไรเลย มันมีแต่รูปการแต่งตัวแฟชั่น ผมไม่อ่านนะ ดูแค่ผ่านๆ เอาให้รู้เฉยๆ มีอีกเล่มนึง Knock Knock ผมว่ามันเป็นหนังสือของคนที่ตามแฟชั่นที่มีเงินเพราะว่าของมันจะมีราคา แต่ไม่แนวอะ ไม่ใช่ผม”

(ตี๊ะ, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2549)

“มีเปิดดูตามแมกกาซีนนะ แต่อ่านผ่านๆมากกว่า เวลาเพื่อนซื้อมาก็อ่านอย่างพวก A Day พวก Cheeze ก็เปิดดู แต่นิวว่าส่วนใหญ่มันก็เหมือนๆกันหมด จะมีไม่กี่รูปหรอกที่จะแตกต่างกัน เวลาดูแล้วมันต้องคิดเองด้วย มีบ้างนิดหน่อยที่ปรับมาแต่ง มันน่าจะเหมาะกับเรา อย่างพวก Accessory ของมัน เช่น พวกสร้อยข้อมือ คือ ส่วนตัวเราก็ชอบด้วย”

(นิว, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2549)

3) การใช้เวลาทำกิจกรรมยามว่าง

การใช้เวลาส่วนใหญ่เพื่อทำกิจกรรมต่างๆในยามว่างนอกเหนือจากเวลาเรียน

ของกลุ่มตัวอย่าง ล้วนเกี่ยวข้องกับการพักผ่อนและการบริโภคสิ่งบันเทิงต่างๆเป็นสำคัญ กิจกรรมยามว่างโดยทั่วไป พบว่าพวกเขานิยมการพักผ่อนอยู่กับบ้าน บางครั้งก็ใช้เวลาหมดไปกับการออกกำลังกาย อาทิ การเล่นฟุตบอล บาสเก็ตบอล วายน้ำและการโยนโบว์ลิ่ง นอกจากนั้นยังเป็นกิจกรรมความบันเทิงทั่วไปที่วัยรุ่นกำลังนิยมกันอยู่ในปัจจุบัน เช่น การเล่นเกมออนไลน์ การเล่นอินเทอร์เน็ต (MSN) การร้องเพลงคาราโอเกะ การถ่ายรูปตามสตูดิโอ

จากกิจกรรมยามว่างโดยทั่วไปที่ปรากฏในเบื้องต้นแล้ว จุดที่น่าสังเกตอย่างหนึ่งที่พวกเขาเหล่านี้มีส่วนร่วมกัน นั่นคือ การใช้เวลาว่างเพื่อการพักผ่อนและบริโภคสิ่งบันเทิงต่างๆของพวกเข ส่วนหนึ่งยังเกี่ยวข้องกับสิ่งที่มีอยู่ในลักษณะถูกเรียกกันว่า “นอกระแส” หรืออีกนัยคือเป็นกิจกรรมเฉพาะของบรรดากลุ่ม “เด็กแนว” อีกด้วย เช่น การอ่านหนังสือทำมือ การดูหนังสั้นแนวอินดี้ รวมถึงการเลือกฟังเพลงจากคลื่นวิทยุยอดนิยมในหมู่เด็กแนวอย่างคลื่น “Fat Radio” ซึ่งเป็นคลื่นเพลงแนวอินดี้ที่ไม่จำกัดการเปิดเพลงแค่แนวเพลง “ตลาด” เท่านั้น

“การใช้ชีวิตเด็กแนวมันจะเรียบๆ สบายๆเบาๆ ความคิดไม่ค่อยเหมือนใคร ความคิดแตกต่างอาจจะมีแหกกฎบ้างนิดหน่อย อย่างอ่านหนังสือ เราจะชอบอ่านแบบที่ทำด้วยมือ หนังสือที่มีไต้ไลได้ก็ไปดูนะ ชอบฟังเพลงคลื่น Fat Radio เค้าจะเปิดเพลงที่ไม่ค่อยมีสังกัด เป็นเพลงที่อยู่ในค่ายเล็กๆ ทำกันเอง ประมาณว่าไม่ค่อยได้รับการโปรโมทแบบค่ายใหญ่ๆ อย่างพวก RS Grammy”

(นิว,สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2549)

“ผมชอบฟังเพลงนะ ถ้าเป็นเมื่อก่อนจะฟังแต่แนวอินดี้ตลอดเลย แต่ว่าเดี๋ยวนี้เริ่มเปิดกว้างมากขึ้น แต่คลื่นที่ฟังส่วนใหญ่ก็ 104.5 Fat Radio”

(จัม,สัมภาษณ์, 12 ตุลาคม 2549)

“เวลาว่างๆจะฟังเพลง ไม่เจาะจงว่าต้องคลื่นไหน เปิดคลื่นไหนไปเจอเพลงเพราะก็ฟังคลื่นนั้นเลย แต่แนวเพลงที่ชอบฟังส่วนใหญ่ก็เป็นประมาณแนวอินดี้ละ”

(โอ้,สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2549)

“นุ้คจะชอบฟังเพลงอินดี้ แต่ขอแรงๆหน่อย แบบเพลงใต้ดินต่างๆกัน มันหาฟังยากเหมือนกันนะ บางทีเราก็มักมีเพื่อนอัดมาให้ หรือไม่ก็ต้องไปหาซื้อแถวสะพานพุทธ เนื้อหาเหมือนว่ามันปลดปล่อย ตะโกนๆ เหมือนว่าใครอย่ามายุ่งกับเรา ช่วงกลางวันแหล่งรวมตัวจะอยู่ที่สยาม แต่ตอนกลางคืน ส่วนมากนุ้คจะไปร้านยกชด ตรอกข้าวสาร มันจะเป็นร้านของเด็กแนวโดยเฉพาะ แล้วก็ทำเรือบางลำพูจะเป็นร้านที่อยู่ในตรอก ของดีคือไปฟังเพลง เนื้อเพลงมันออกแนวอินดี้ มีอิสระ แต่งเองร้องเองเล่นเองทุกอย่าง จะเป็นยังไงก็ได้ตามสบายเรา เป็นร้านเล็กๆ แค่อสองสี่สามสี่ติดกันแต่ว่าคนก็เยอะ”

(นุ้ค, สัมภาษณ์, 8 ตุลาคม 2549)

การสั่งสมของเก๋านับเป็นอีกหนึ่งกิจกรรมยามว่างที่กลุ่มตัวอย่างบางคนให้คุณค่า

“ผมเป็นคนชอบความย้อนยุค ความเก๋ๆ ตอนนี้ผมสะสมรถโบราณ เป็นรถมอเตอร์ไซค์ยี่ห้อ Honda C70 กับ Suzuki A 100 ที่เรียกรถโบราณ เพราะมันเป็นรถเก่า 20-30 ปีแล้ว ก็หาๆมาจากบ้านทั่วไป บางทีเราก็มักไปซื้อต่อเค้ามานะ ตัวรถจริงๆไม่แพงมาก แต่ว่าค่าตกแต่งแพงครับ ทำสี ทำอย่างอื่นเพิ่ม คุณค่าของมันง่าย ๆ คือ มันสวยครับ”

(ตีตะ, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2549)

“สะสมเหรียญเก่าครับ หรือว่าเหรียญที่มีลายแปลกๆ ผมเก็บมาตั้งแต่ตอนเด็ก ๆ สมัยอยู่ประถมแล้ว มันสวยดี แล้วเป็นความชอบส่วนตัวด้วย”

(จัม, สัมภาษณ์, 12 ตุลาคม 2549)

นอกจากนั้น ยังพบลักษณะการใช้เวลาว่างที่วัยรุ่นนิยมทำคล้ายคลึงกันเช่น การเข้าร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการแสดงออกถึงความอิสระทางความคิดในด้านต่างๆ เป็นต้นว่า กิจกรรมที่มีชื่อ "Indy in Town" ซึ่งจัดขึ้นในบริเวณเซ็นเตอร์พอยท์ สยามสแควร์ รวมถึงงานเทศกาลดนตรีอินดี้ของคลื่นวิทยุชื่อดังอย่าง Fat Radio ที่จัดขึ้นทุกปี

“เวลาตอนเย็นวันศุกร์ แถวเซ็นเตอร์พอยท์จะมีงาน *Indy in Town* ของ
เค้าเยอะดี มีไอเดียแปลกๆมาขาย หนูก็ชอบไปนะ ไปดูของ วัยรุ่นจะ
เยอะ คุณคนเค้าแต่งตัวกันบ้าง แต่ก็ไม่ได้สังเกตอะไรมากมาย”

(กี, สัมภาษณ์, 14 ตุลาคม 2549)

“ผมไปงาน *Fat* มาทุกปี ประมาณ 2-3 ปีแล้ว ส่วนใหญ่ที่ไปก็ดูคอนเสิร์ต
ชื่อของ ของที่เค้าเอามาขายเป็นพวกซีดีดีดราคา เป็นซีดีเพลงอินดี้แต่ว่า
ราคาถูก ถ้าไปซื้อตามทั่วไปอาจขายประมาณ 200 บาทแต่ว่างานนี้ก็
อาจจะเหลือร้อยกว่าบาท”

(จัม, สัมภาษณ์, 12 ตุลาคม 2549)

“นี่ก็เพิ่งไปงานโคตรอินดี้ครั้งที่ 4 มา ชอบไปงานแบบนี้ มันมีทั้งการ
เล่นคอนเสิร์ต มีของมือสองมาตั้งขาย แต่นิวไปดูมากกว่า ไม่ได้ซื้อ
หรอก ตั้งคีน้อย (ยิ้ม) แล้วเราก็แต่งตัวไปแนวเต็มๆ เด็กที่ไปเห็นทั้งฮิปฮอป
พังค์ แต่ส่วนมากแต่งแนวอินดี้กันเยอะ”

(นิว, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2549)

การใช้เวลาว่างเพื่อการบริโภคสิ่งของและสื่อบันเทิงที่ “แตกต่าง” และ “นอก
กระแส” เหล่านี้ ต่างสะท้อนถึงตัวตนพวกเขาที่มีแนวทางการใช้ชีวิตและความชอบที่ไม่เหมือน
ใคร อีกทั้งบทบาทของการทำกิจกรรมยามว่างดังกล่าวในการดำเนินชีวิตประจำวัน ยังผล
สนับสนุนให้พวกเขาหันมาสนใจแต่งกายด้วยแฟชั่นเด็กแนว ซึ่งถือเป็นแฟชั่นเฉพาะตัวของ
พวกเขาอยู่ไม่น้อยทีเดียว เช่น การใช้เวลาว่างสำหรับ “การช้อปปิ้ง” หรือการเลือกซื้อเสื้อผ้า
แฟชั่นตามแหล่งขายสินค้าที่มีเสื้อผ้าแนวแปลกไม่ซ้ำใคร ไม่ใช่ห้างดังหรูหรา หากแต่เป็นเพียง
ตลาดนัดธรรมดา มีเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายซึ่งในสายตาของพวกเขา มองว่า “สวย” และ
“แตกต่าง” โดยเฉพาะสินค้าประเภทมือสองหรือสินค้าเก่า ได้กลายเป็นสิ่งจูงใจให้ “นิว” เป็น
ตัวอย่างอีกคนที่เล่าว่า ตนเองเริ่มหันมาสนใจแฟชั่นสไตล์เด็กแนวหรือแนวอินดี้ตามคำเรียกที่เธอ
นิยมใช้ เมื่อเธอได้มีโอกาสเข้าถึงแหล่งขายสินค้าเสื้อผ้าสำหรับเด็กแนวอย่างสม่ำเสมอ

“ที่เราชอบแต่งแนวนี้ก็มาจากว่า เรามักไปสถานที่ที่ขายของพวกนี้บ่อยด้วย
ตามวังหลัง สวนจตุจักร เค้าจะมีเสื้อผ้าแนวๆมาขาย แล้วเราก็เห็นเอง

เริ่มสนใจว่า ทำไมเค้าต้องเอาเสื้อผ้าเก่าอย่างนี้มาขายด้วย ถ้ามึง
 เค้าก็อธิบายให้ฟังว่าการแต่งตัวแบบนี้กำลังมา ของเก่า เสื้อเก่า เสื้อมือ
 สองสายนะ เห็นคนเค้าแต่งกัน ก็อยากลองแต่งดู พอลองซื้อมาใส่แล้ว
 ชอบ สบายตัวดี เสื้อสวย ราคาถูก ก็เลยแต่งมาตลอด”

(นิว, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2549)

อิทธิพลจากการใช้เวลาว่างอย่างการฟังเพลงนอกระแสดัง ยังมีส่วนจูงใจต่อการ
 กำหนด “แนว” ด้านแฟชั่นการแต่งกายสำหรับกรณีศึกษาหลายคน ดังคำบอกเล่าจาก
 “ติ้ะ” ที่มีจะใช้เวลาว่างในการฟังเพลง ซึ่งไม่ได้อยู่ในกระแสหลักตามสมัยนิยมในปัจจุบัน
 ติ้ะนิยมฟังเพลงที่มาจากต่างประเทศ โดยเฉพาะแนวย้อนยุคอย่างเพลงแนวร็อกแอนด์โรลซึ่ง
 มีชื่อเสียงมากตั้งแต่ยุคปี 60 อิทธิพลการฟังเพลงแนวนอกระแสดังได้สร้างแรงจูงใจ “ส่วนหนึ่ง”
 ให้เขาแต่งกายแบบเด็กแนวที่เน้นความย้อนยุคตามแนวเพลงนั้น

“พวกนักร้องกับเพลงที่ฟังก็มีส่วนกำหนดแนวผมเหมือนกันนะ ถ้าเราชอบ
 แนวไหน เราก็อยากแต่งตามแนวนั้น ให้มันเข้ากับสิ่งที่เราชอบ อย่างผม
 ชอบฟังเพลงเก่าๆอย่างแนวร็อกแอนด์โรล กับวง The Strokes เป็นวง
 ดนตรียุคใหม่แต่แนวเพลงมันจะผสมดนตรียุคใหม่กับยุคเก่า เป็นแบบ
 อินดี้ร็อกย้อนยุคนะครับ คนในวงนี้ก็จะมีแนวการแต่งตัวแบบใส่เสื้อเล็กๆ
 กางเกงขาเดฟ แล้วก็หัวฟูๆหน่อย ประมาณนั้น”

(ติ้ะ, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2549)

เช่นเดียวกับ “ไน้ต” ผู้ซึ่งมีความคิดเห็นสอดคล้องกับ “ติ้ะ” ในแง่ที่ว่า แนวดนตรี
 ที่เขาฟังในยามว่างมีผลจูงใจด้านการกำหนด “แนว” ในการแต่งกายแฟชั่นสำหรับตัวเขาด้วย

“ผมว่าแฟชั่นเด็กแนว นี่มันมองได้สองอย่างคือ หนึ่งการแต่งตามเพื่อน
 ตามกระแสวัยรุ่น เห็นแล้วก็เอามาแต่งบ้าง ส่วนอีกอย่างหนึ่ง คือ ชอบ
 ด้วยตัวเอง ฟังเพลง ดูมิวสิก ดูหนังแล้วชอบแล้วก็เอาแต่ง ของผมมัน
 เหมือนสองอย่างมารวมกัน “แต่งแนว” สำหรับผม มันก็มาจากการแต่ง
 ตามแนวเพลงที่เราชอบด้วย อย่างในเมืองไทยที่ฟังก็ชอบแนวอินดี้ พวก
 Modern Dog พี่ป๊อดแต่งแนวดีมันโดนใจ แต่ยังไม่ค่อยกว่าต่างประเทศ

จริงๆผมเป็นคนชอบดนตรีนอกมากกว่า มันมีคุณภาพ มีหลายแนวกว่า เมืองไทย ผมชอบดนตรีแนว Brit Pop มันจะออกแนวฟังสบายๆ เท่ๆ ซึ่งดี แต่เคยมีคนบอกว่าคนที่ฟัง Brit Pop จะเป็นคนซัซซีทีฟ (sensitive) ซึมเศร้าอ่อนไหวนะ (ยิ้ม) แล้วเราก็ชอบนักร้องอย่างวง Cold Play แต่งตัว เซอร์ (แต่งตัวง่าย ๆ สบาย ๆ) หน่อยแต่ก็เท่ครับ”

(ไนต์, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2549)

5.2.2 วิธีทางในการแสดงออก

1) พฤติกรรมการซื้อสินค้าแฟชั่นเด็กแนว (อินดี้)

(ก) แหล่งซื้อหาสินค้าแฟชั่นเด็กแนว (อินดี้)

บริเวณตลาดนัดซึ่งเป็นพื้นที่เปิดโล่งรวมสินค้าหลากหลายชนิดอย่าง สวนจตุจักร เช่นโครงการ 6 ซอย 2 และ 3 ตลาดวังหลัง ตลาดโรงเกลือ สะพานพุทธ มาบุญครอง ตะวันนา หรือแม้แต่การเปิดท้ายขายของตามที่ต่างๆ ซึ่งมีสินค้าตั้งแต่ราคาปานกลาง ไปจนถึงราคาแพง ถือเป็นแหล่งซื้อหาสินค้าแฟชั่นที่กลุ่มตัวอย่างให้ความสนใจ เนื่องจากสถานที่เหล่านี้เป็นศูนย์จำหน่ายเครื่องแต่งกายแฟชั่นวัยรุ่นมีสินค้าให้เลือกหลากหลายแบบ บ้างก็มีลักษณะแปลกตา บางครั้งก็เป็นสินค้าหายากนำเข้าจากต่างประเทศราคาไม่สูงนัก นอกจากนั้น ยังเป็นศูนย์จำหน่ายเสื้อผ้ามือสองที่ขึ้นชื่อ และได้รับความนิยมอย่างกว้างขวาง จากบรรดากลุ่มผู้นิยมแฟชั่นเด็กแนวอีกด้วย

“ตอนเด็ก ๆ ประมาณ 8-9 ขวบ ผมดูรูปถ่ายกับพ่อ เมื่อก่อนเค้าแต่ง ประมาณเป็นฮิปปี๊ไว้ผมยาว เสื้อยืด กางเกงสีดำทรงมอส รองเท้าขาดๆ พอ ป.4-ป.5 เริ่มสนใจอยากแต่งบ้าง แต่ตอนนั้นยังไม่รู้ว่าจะไปหาเสื้อผ้า แบบนี้ได้ที่ไหน จุดเริ่มแต่งเป็นตัวของตัวเอง มาจากอาพาไปเที่ยวสวน จตุจักรตอน ม.2 ไปครั้งแรกเลย เค้าพาไปดูกางเกงยีนส์เก่า เสื้อยีนส์ เสื้อยืด เสื้อยืดพวกของมือสอง เราก็เลยได้รู้ว่าเค้าซื้อกันที่ไหน หลังจากนั้น เราก็ได้มีโอกาสไปเอง เราก็ไปศึกษา ดู ไปซื้อของมาแต่งตัวอยู่เรื่อยๆ”

(ตี, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2549)

“ตลาดวังหลัง” และ “ตลาดสะพานพุทธ” เป็นแหล่งแฟชั่นมือสองที่ได้รับ

ความนิยมจากกลุ่มตัวอย่างอย่างมาก โดยสินค้าที่จำหน่ายนั้นมาจากการรับซื้อจากตลาดโรงเกลือเสียส่วนใหญ่ (ตลาดมือสอง ถนนแพชั่นของเด็กแนว, 2459) กล่าวคือ ของที่รับซื้อมาจากตลาดโรงเกลือส่วนมากมาจากฮ่องกงและเกาหลีที่ได้ประมูลมาจากท่าเรือกำบังโสมในกัมพูชาอีกทอดหนึ่ง โดยบรรดาสินค้าเหล่านี้เป็นสิ่งที่ได้รับจากการบริจาคของคนทั่วโลก เพื่อช่วยเหลือผู้อพยพและคนยากไร้ในกัมพูชา ส่วนของอีกจำนวนหนึ่งมาจากจีนแผ่นดินใหญ่ จากโกดังท่าเรือกำบังโสมจะมีพ่อค้าคนกลางรับมาขนขายต่อที่พนมเปญ และส่งมายังชายแดนปอยเปตอีกต่อ ก่อนที่จะถูกส่งมาที่ตลาดโรงเกลือเรื่อยมาจนถึงตลาดวังหลัง รวมถึงตลาดสะพานพุทธซึ่งเป็นอีกหนึ่งแหล่งที่รับซื้อของมือสองจากตลาดโรงเกลือเช่นเดียวกัน ซึ่งที่นี้ขึ้นชื่อเรื่องว่ามีสินค้ามือสองที่มีคุณภาพโดยเฉพาะเรื่องกระเป๋าและเสื้อผ้า เน้นการคัดเลือกรูปแบบเก๋ตามที่แขวนขายหน้าร้านที่ตลาดโรงเกลือ ไม่นิยมยี่ห้อ ราคาไม่แพงมาก ให้กลุ่มวัยรุ่นที่นิยมของมือสองได้เลือกซื้อ

“ส่วนใหญ่เราจะไปวังหลังมากกว่า วังหลังจะเป็นความคิดอันดับแรกของเราเลย ไปดูเสื้อผ้าก่อน แต่ถ้ามีเงินเยอะๆแล้วคิดจะไปซื้อเสื้อผ้า ก็จะไปสวนจตุจักร เพราะว่าของมันเยอะแต่ราคาจะแพงกว่าวังหลัง วังหลังของมันจะมาอาทิตย์หนึ่งมาที ของดีของสวยก็ต้องเลือกดีๆ แต่ว่าสวนจตุจักรต้องเลือกเยอะ มันเลยเสี่ยงกว่า”

(นิว, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2549)

เป็นที่น่าสังเกตว่าสำหรับวัยรุ่นที่นิยมแฟชั่นเด็กแนว แม้ว่าพวกเขาจะนิยมมาเที่ยวสยามสแควร์ หากแต่สถานที่แห่งนี้กลับไม่ได้เป็นแหล่งซื้อสินค้าแฟชั่นสำหรับพวกเขาเท่าใดนัก ในสายตาของพวกเขา นอกจากสินค้าแฟชั่นที่จำหน่ายในบริเวณดังกล่าว บางอย่างมีลักษณะธรรมดาแล้ว เหตุผลประการสำคัญคือ เรื่องของราคาสินค้าที่แพงจนเกินไปนั่นเอง ด้วยเหตุนี้ บางคนจึงเลือกมาสยามสแควร์เพื่อการเดินดูของทั่วไป อาจมาเดินโชว์ตัว หากแต่เมื่อต้องการซื้อเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย พวกเขาเลือกที่จะไปซื้อตามแหล่งอื่นๆมากกว่า

“จริงๆก็ไม่ค่อยได้ไปไหนมาก เวลาจะซื้อของจะไปอย่างตะวันนา วังหลัง สยามก็ไปแต่รู้สึกว่ามันธรรมดา ไม่ได้แนวเท่าไร”

(โอ้, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2549)

“ซื้อบั้งบ่อยมาก ไปพวกแถวสะพานพุทธ ตะวันนา วังหลัง แล้วก็สวน จตุจักร แต่อย่างสยามนี่เราก็ดูบ่อย แต่เหมือนมาเดินเล่นมากกว่า ถ้า จะให้ซื้อของจริงๆจะไม่ซื้อที่นี่ เพราะว่าของแพงมันเกินไป เราสามารถซื้อ ของที่มันเหมือนกันได้แต่ว่าราคาถูกกว่า มาสยามมันเหมือนมาเดินโชว์ตัว มากกว่า ไปหาของจากแหล่งอื่นมาแล้วโชว์”

(บู๊ค, สัมภาษณ์, 8 ตุลาคม 2549)

“แหล่งซื้อบั้งก็จตุจักร ส่วนใหญ่ที่ซื้อนี่แทบทุกอย่างเลยนะ เราจะไปเดิน ดูของที่สยามก่อน เดือนนึงประมาณสามครั้ง เราดูแบบที่สยามแล้วเราก็ก ำไปซื้อที่จตุจักร มันจะถูกกว่า”

(จัม, สัมภาษณ์, 12 ตุลาคม 2549)

“เวลาซื้อของจะไปแถวสวนจตุจักร ตะวันนา แต่ชอบมาเดินเล่นสยามด้วย ดูของชายตามพวกงานคอนเสิร์ตที่มาจัดแถวเซ็นเตอร์พอยท์มากกว่านะ”

(ไน้ต, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2549)

“สยามสแควร์นี่ผมก็ไปซื้อของ แต่จะไม่มาซื้อเสื้อผ้า ผมมาซื้อพวกซีดีของ มือสองนะ มันมีร้านขายซีดี Warehouse ซีดีพวกมือสองจะขายเยอะ”

(ตีะ, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2549)

(ข) สินค้าแฟชั่นเด็กแนว (อินดี้) ที่วัยรุ่นนิยมซื้อหา

กลุ่มตัวอย่างนิยมซื้อเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายที่อิงตามแฟชั่นที่กำลังในรับ

ความนิยมอยู่ในปัจจุบันบ้าง แต่หลายคนอาจให้ความสำคัญกับเสื้อผ้า กางเกง รองเท้า เครื่องประดับแตกต่างกันออกไป จุดร่วมสำคัญของสินค้าที่พวกเขานิยมซื้อ คือ ต้องเป็น สินค้าที่มีดีไซน์ “แปลกใหม่” “แหวกกระแสแฟชั่น” เช่น เสื้อที่มีลวดลายเท่สะดุดตา กางเกง ยีนส์ที่มีลักษณะขาคู่ๆ เป็นต้น สินค้าไม่จำเป็นต้องมีป้ายราคาแพง ราคาโดยประมาณ อาจเป็นหลักสิบไปจนถึงหลักพันบาท สภาพทั่วไปของสินค้าเป็นทั้งสินค้ามือหนึ่งหรือมือสองก็ได้ แต่ส่วนใหญ่จะเป็นสินค้ามือสอง ซึ่งบางอย่างก็นำเข้าจากต่างประเทศ เช่น เสื้อยืดมีป้ายมือสองจากอเมริกา รวมถึงสินค้าที่มีสภาพเก่าหรือเป็น “แฟชั่นย้อนยุค” ก็ได้รับความนิยมเช่นกัน

“ชอบซื้อพวกของเก่าๆนะ เสื้อยืด เสื้อเชิ้ตมือสอง เสื้อเก่าๆที่รับตามตลาด โรงเกลือเข้ามา บางตัวจะแพงกว่าเสื้อใหม่ถ้าแบบลายสก๊อตสวยแปลก เราก็เป็นคนตามแฟชั่น ก็ต้องตามกันอยู่เรื่อยๆเรื่องเสื้อผ้า รองเท้า เวลาซื้อของมาลงใหม่ก็รีบไปดูกัน แข่งกันเลือกว่าอันไหนสวย ราคาที่แล้วก็แล้วแต่สถานที่ด้วย แล้วแต่เกรดเสื้อด้วย ถ้าเกิดไม่ค่อยสวยแล้วก็เก่ามาก ต่ำสุดก็ตัวละ 40 บาท ถ้าเกิดแพงๆเลยก็ประมาณสองร้อยกว่า 250-300 ก็มี มีหลายราคา หลายเกรดก็เลือกเอา”

(นิว,สัมภาษณ์,12 สิงหาคม 2549)

“มีซื้อตามแฟชั่นบ้าง ส่วนใหญ่จะเป็นพวกเสื้อมากกว่า ทั้งเสื้อยืด เสื้อกล้าม เสื้อเชิ้ต ลายแนวๆเท่ๆ ลายแนวๆก็คือ ลายที่ไม่เหมือนคนอื่นๆมันสะดุดตาให้คนอื่นหันมามอง เป็นลายการ์ตูน กราฟิกอะไรแปลกๆ”

(ไฉ่,สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2549)

“หนูก็ตามแฟชั่นเด็กแนวอยู่แล้ว ชอบใส่ของมือสอง ทั้งเสื้อยืด กางเกง เข็มขัด แต่ไม่จำเป็นต้องมียี่ห้อ จะตามก็พวกกางเกงมากกว่า พวกขาดๆ ส่วนมาก หนูก็ใส่เดฟอยู่อย่างเดียวนะ เสื้อก็แล้วแต่ความชอบ มือสองที่ซื้อก็ประมาณ 100-200 บาท ”

(กิ๋,สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2549)

“ตามแฟชั่นแต่ไม่มาก ถ้าชอบแบบไหนก็จะแต่งแบบนั้น ไม่ใช่แฟชั่นอะไร เข้ามาก็สนใจไปหมด คือสนใจแต่แนวทางเดียว อะไรมาก็ดูว่าเหมาะกับเรามั้ย เครื่องแต่งกายส่วนใหญ่ที่ซื้อ ก็เป็นพวกเสื้อยืดมือสองไม่เกิน 300 กับเสื้อยืดที่เป็นลายสก๊อตที่วงดนตรีนอกที่เราชอบ มันต้องสั่งซื้อจากต่างประเทศ ผมก็ไปสั่งซื้อที่สวนจตุจักร ทางร้านเค้าจะมีแคตตาล็อกให้เลือกดูก็ประมาณตัวละ 900 บาท แต่พอซื้อมาก็ต้องให้ร้านทำให้มันเล็ก ย่อลงให้พอดีตัวหน่อย เชิ้ตลายสก๊อตตัวเล็กๆ ยีนส์ขาดๆ ขามอสบ้าง รองเท้าก็พ่าย้อนยุคอย่าง Nike รุ่น air force one”

(ไน้ต,สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2550)

“ผมตามแฟชั่นนิดๆไม่เยอะ ดูว่าอะไรมาแรงแล้วก็เอามาปรับให้กับการแต่งตัวของเรา เราก็ดูว่าตอนนี้เค้าใส่เสื้อประมาณนี้ รองเท้าประมาณนี้ ตอนนี้รองเท้าแบบนี้คนใส่เยอะ อย่าซื้อมาใส่นะ ประมาณนี้เหมือนกับว่าเราดูตามแฟชั่น แต่ว่าไม่ได้ใส่ตามแฟชั่นทุกอย่าง มันต้องแหวกออกไป แต่ว่าก็ยึดติดอันเดิมที่เคยเป็นมา ไม่ต่างจากเดิมมาก อยู่ในแนวเดิมแบบ ยืด-ยีนส์ ผมชอบซื้อพวกมือสองอย่างเสื้อยืด เสื้อเชิ้ต รองเท้า ราคาของมันมีหลายราคา แบ่งเกรดเหมือนกัน ตามไซส์ ตามเนื้อผ้า ตามความใหม่ของลายที่สกรีน ลายไม่ตก ลายยังสมบูรณ์ แล้วของมือสองจะเน้นพวกที่มียี่ห้อจากอเมริกามากกว่าพวกของที่ทำขึ้นมาเอง ถ้าทำขึ้นมาเองแล้วเอามาขายต่อจะขายไม่ค่อยได้จะไม่นิยม อย่างกางเกงยีนส์มือสองราคาก็จะเป็นตามยี่ห้อ ตามรุ่น พวก Levi's Wrangler ราคาก็ 800 บาทขึ้น บางตัวก็หมิ่นกว่าบาท ผมเคยเจออยู่ตัวหนึ่งหมิ่นกว่า เพราะว่ารุ่นมันหายาก”

(ติเต, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2549)

(ค) ภาวะค่าใช้จ่าย

การเลือกซื้อประเภทสินค้าแฟชั่นเด็กแนวตามแหล่งจำหน่ายสินค้าที่กลุ่มตัวอย่างนิยมเห็นได้ชัดว่าสินค้าที่พวกเขานิยมซื้อมักมีราคาไม่แพงนัก วัยรุ่นบางคนกำหนดเป้าหมายการซื้อไว้เมื่อตนมีเงินเท่านั้น ขณะที่บางคนยังได้รับความช่วยเหลือทางการเงินจากครอบครัวในการซื้อเสื้อผ้าแฟชั่นที่ตนต้องการ ทำให้ค่าใช้จ่ายสำหรับการซื้อเสื้อผ้าของพวกเขาในเบื้องต้นไม่ถึงว่าเป็นภาระแต่อย่างไร

“จริงๆเป็นคนชอบซื้อปิ้งนะ แต่เลือก แล้วแต่ว่ามีดั่งค์หรือเปล่า ซื้อของบางทีมันก็ไม่ได้อะไรเลย บางทีก็ได้เสื้อตัวนึง ตัวละ 100 บาท คือเราไม่ใช่คนซื้อของแพงอยู่แล้ว”

(โอ้, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2549)

“ผมเป็นคนไม่ค่อยออกไปซื้อของบ่อย คือเป็นคนเดินมีเป้าหมายมากกว่ารู้เลยว่าเขาอะไรซื้อทีหนึ่งก็ประมาณพันกว่าบาท แต่ก็ไม่ได้เป็นภาระครับ”

(ติเต, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2549)

“พ่อแม่ให้แต่ยังงี้ก็ได้ตามใจเรา เวลาเราไปซื้อของที่จตุจักร วังหลัง ก็
จะซื้อของมือสองแบบที่มียี่ห้อด้วย ชอบทั้งสองอย่าง ยิ่งถ้าไปกับแม่ แม่
ก็จะซื้อมือสองที่มียี่ห้อให้ ถ้าไปกับเพื่อนเราซื้อของตัวเองก็จะซื้อมือสอง
ธรรมดา เวลาแม่ซื้อพวกนี้ให้ใส่ก็จะชอบนะ รู้สึกว่าตัวเองเหมือนเป็นคน
มีเงิน มีฐานะ”

(กี, สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2549)

ค่าใช้จ่ายเหล่านี้อาจจะสูงขึ้นกลายเป็นภาระ ในกรณีที่บางคนเริ่ม
เลือกตามซื้อสินค้าแฟชั่นบางอย่างที่มียี่ห้อ รวมถึงความถ้อยของการออกไปซื้อของที่เพิ่มขึ้น

“เงินเดือนได้ 5,000 พัน มันไม่พอใช้นะจะหมดไปกับเรื่องเสื้อผ้านี้แหละ
เพราะว่าเราออกเที่ยวกันทุกอาทิตย์ก็ไม่ว่าจะไปไหน ก็ต้องไปดูเสื้อผ้า
ก่อนคือว่าแต่งอย่างนี้มันไม่ตก trend ไม่ตกยุค ตามร้านเสื้อผ้าก็จะมีของ
มาลงใหม่เรื่อยๆ แล้วของที่มาลงทุกคนก็จะรู้กันว่ามันเป็นของใหม่ ก็จะเอา
มาแต่งแนวได้”

(นิว, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2549)

อย่างไรก็ดี พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีวิธีการจัดการกับภาระค่าใช้จ่ายเหล่านี้ที่
คล้ายคลึงกันโดยเฉพาะการเก็บออมเงินที่ได้รับประจำเดือน บางคนก็ยังอาศัยการทำงานพิเศษ
เพื่อหารายได้ส่วนหนึ่งมาซื้อหาสินค้าแฟชั่นที่ตนชื่นชอบ

“ค่าใช้จ่ายเหวอครับ ไม่พอแน่นอน (หัวเราะ) ก็ต้องอาศัยการทำงานพิเศษ
เก็บตังค์เอาครับ ผมเป็นคนชอบดูคอนเสิร์ต เวลาว่างดนตรีเมืองนอกมา
เปิด ดูแทบจะทุกคอนเสิร์ตที่จัดในเมืองไทย ผมก็เลยทำงานพิเศษเป็น
staff ของคอนเสิร์ตของ BEC TERO รับเป็นงานๆไป ได้เงินมาก็เอามา
ซื้อของที่อยากได้ อีกร้อยๆ ผมก็จะเป็นคนเวลาจะซื้ออะไรที่ก็เตรียมไว้เลย
ว่าจะซื้ออะไร ยังไงก็ไม่ค่อยเกินพันนึง มันก็จะมีบ้างที่อยากได้ของแพง
อย่างกางเกงทรงมอสยี่ห้อ Kool ของแท้จากอเมริกา แพงนะ ประมาณ
2,600-3,000 อยากได้ก็ต้องเก็บตังค์ซื้อเอา”

(โน้ต, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2549)

“ผมเป็นคนไม่ค่อยตามแฟชั่นมากเท่าไรหรอก ตามมากก็เหนื่อย เปลืองด้วย แต่ก็พอรู้ว่าอะไรช่วงนี้กำลังเป็นที่นิยม อยากได้อะไรก็ต้องเก็บตังค์เอาไว้ อย่างตอนนี้ผมกำลังอยากได้ผ้าใบของ Puma สีครีม คู่ละประมาณ 4,000-5,000 แต่ว่าก็ยังเก็บตังค์อยู่นะ”

(จัม, สัมภาษณ์, 12 ตุลาคม 2549)

2) พฤติกรรมการแสดงออกด้านการแต่งกายแฟชั่นเด็กแนว (อินดี้)

(ก) หลีกทั่วไปในการแต่งกายแฟชั่นเด็กแนว (อินดี้)

“การแต่งแบบเด็กแนว มันต้องเท่ ต้องแต่งให้แมทช์ (match) กัน คนที่แต่งก็ต้องมีเซนส์ (sense) ในการแต่ง เซนส์เนี่ยมันเป็นของมันเองนะ เพราะบางคนพยายามอยากจะแต่งยังไงก็ไม่เข้ากัน คำว่าแต่งแมทช์นี่คือ เสื้อ กางเกง รองเท้าต้องเข้ากัน แนวจริงๆต้องแต่งแบบใส่เสื้อคอเชิ้ต เดพ รองเท้าผ้าใบรัดข้อ กระเป๋าใบใหญ่สะพายข้างให้แมทช์กับเสื้อ มีสร้อยคอ สร้อยข้อมือ แต่กว่าจะได้รองเท้าช้คู่ สร้อยข้กเส้น หามันอยู่นั้นแหละ จนกว่าจะ “ใช่” นะ”

(บีค, สัมภาษณ์, 2 กรกฎาคม 2549)

จากคำกล่าวเห็นได้ว่า การแต่งตัวด้วยแฟชั่นเด็กแนวสำหรับกลุ่มตัวอย่างมีลักษณะเด่นอย่างหนึ่ง ได้แก่ การแต่งตัวที่เน้นความเข้ากันของเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายให้ออกมาดูกลมกลืน ดูดีและมีความเท่อยู่ในตัว อาจเรียกตามคำกล่าวของพวกเขาได้อีกอย่างว่า การแต่งสไตล์เด็กแนวจะต้องแต่งให้ “แมทช์” กัน ทั้งนี้ต้องอาศัยการมี “เซนส์” ของแต่ละบุคคล ในการหยิบจับแฟชั่นที่มีอยู่หลากหลายให้ผสมผสานเข้ากับตัวเองเป็นสำคัญ

“สไตล์ที่เราแต่งก็ประมาณว่าต้องแต่งให้แมทช์เข้าชุดกันนะ คือเราเองก็พอมีเซนส์แต่ง เพราะชอบเรื่องแต่งตัวอยู่แล้ว ชอบตัวไหนเราก็ใส่ตัวนั้น ไม่ได้เน้นว่าต้องเป็นโทนเดียวกันหรือต้องสีตัดกัน แต่เวลาจะแต่งแนว มันต้องมีเซนส์คือ มันดูแล้วรู้ว่าใครใช่หรือไม่ใช่ เหมือนมันต้องรู้หลักในการมิกซ์ (mix) กันยังไงให้เข้ากัน ไม่ใช่แต่งๆให้มันมั่วๆ อย่างเสื้อยืดก็อาจ

ใส่กับกางเกงยีนส์เวทดำ บางคนอาจใส่เข็มขัด รองเท้าผ้าใบเซอร์ๆ สะพาย กระเป๋าแบบเท่ๆ”

(ไอ้,สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2549)

“เซ็นส์ในการแต่งตัวก็มีส่วนนะ อย่างที่นิวแต่งก็เน้นแบบว่าเอามามิกซ์แอนด์แมทช์ (mix and match) กันเพื่อนๆก็จะบอกกันว่าสวยดี แนวอินดี้มันก็มีความแตกต่างกว่าคนทั่วไป”

(นิว,สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2549)

เมื่อสินค้าแฟชั่นส่วนใหญ่ที่พวกเขานิยมมีรูปแบบแปลกแหวกแนว เฉพาะตัว ต้องเท่ไม่เหมือนสินค้าที่วางขายตามท้องตลาดทั่วไปแล้ว ด้วยเหตุนี้ เมื่อพวกเขา นำมา “แต่งแนว” ก็จะต้องแต่งให้ดู “แปลก” เช่น การเลือกเสื้อผ้าที่มีการออกแบบเฉพาะตัว เสื้อยืดที่เน้นลวดลายแปลกๆอย่างการสกรีนรูปการ์ตูน ลายกราฟิก ลายทหารพราน หรือแม้แต่ ลายชื่อวงดนตรีดังจากเมืองนอกซึ่งเรียกกันว่า “เสื้อทัวร์” เป็นต้น รวมถึง การแต่งให้ดู “เซอร์” ซึ่งเน้นให้ดูเป็นการแต่งตัวที่ธรรมดาดีดิดิน ไม่หรูหรา แต่ต้องแตกต่างจากคนทั่วไป ทั้งนี้อาศัย การแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าเครื่องประดับที่เป็น “สินค้าเก่ามือสอง” หรือเป็นมือหนึ่งธรรมดาที่ซื้อมาแต่ จะต้องทำให้มีลักษณะเด่นขึ้นโดยเน้น “ความเก่า” อย่างการทำให้ “ขาด” หรือทำให้ดู “สกปรก”

“คนปกติก็จะใส่เสื้อยืดกางเกงยีนส์ธรรมดา แต่เราต้องหาอะไรที่มันแปลกๆ มาใส่ในตัวเราเอง อย่างเวลาจะใส่รองเท้าก็ต้องสกปรก กางเกงแบบตัว เล็กๆใส่เดฟ หรือไม่ก็กางเกงแบบทรงกระบอก ใส่จนมันเก่า ของมือสอง มันก็แล้วแต่บางคน บางคนก็ชอบ บางคนก็ไม่ชอบ อย่างบู๊คไม่ค่อยชอบ เพราะสกปรก เราเอาของใหม่มาทำให้มันสกปรกเองดีกว่า เพราะว่าเราไม่ รู้ว่าเจ้าของเก่าเค้าไปทำอะไรมาบ้าง ที่ทำก็เอากางเกงมาขัดเงา ใช้เทียน มาถูแล้วกางเกงมันจะตั้งได้ น้ำหนักก็ไม่เข้าไปในกางเกง”

(บู๊ค,สัมภาษณ์, 8 ตุลาคม 2549)

“ไม่มีวิธีการอะไรมากมาย เหมือนแค่เราอยากใส่แล้วเลือกเสื้อผ้าให้ เหมาะกับเรา แค่นี้ก็เด่นแล้วครับ ผมจะเน้นที่ลายสกรีนของเสื้อให้โดดเด่น แนวๆหน่อยๆอย่างเช่น พวกลายการ์ตูน พวกโปเกมอน คือว่า คนค้าไม่

ค่อยซื้อมาสักอัน มันเป็นเหมือนเสื้อเด็ก แต่ว่าเราว่ามันสวย เด็กแนวยังชอบใส่เสื้อผ้าลายทหารด้วยนะ อย่างที่ผมมีก็พวกหมวกทรงทหารยังเป็นหมวกพวกทหารเวียดนามจะฮิตมาก แล้วก็เสื้อคลุมกันหนาวสไตลท์ที่ทหารใส่กันนะครับ"

(ติ๊ะ, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2549)

"เน้นแต่งให้เซอร์ๆ เสื้อผ้าเก่าๆ มือสอง กางเกงขาจัมบ่าง ขาเคฟเก่าๆ ซีดๆ ไม่ต้องซัก ขาดๆ ยิงขาดยิงสวย ยิ่งแพง บางตัวแพงกว่ากางเกงใหม่อีก บางทีเราก็มัไปซื้อกางเกงเก่าแล้วก็เอามาทำเอง เอามาเข้าขาเอง เอามาทำให้มันขาดๆ เพราะมันเป็นการแต่งตัวของมัน สไตลท์การแต่งมันเป็นยังงี้"

(นิว, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2549)

"แนวผมแต่งยังไงก็ได้ที่ไม่ให้รู้ร่วม ไม่เวอร์ แต่ขอล้ำๆ แบบเสื้อตัวที่สกรีนลายชื่อวงดนตรีเมืองนอก หรือไมก็เสื้อมือสองลายเด่นๆ แปลกๆ พวกสกรีนลายกราฟิก"

(โน้ต, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2549)

แม้สินค้าจำพวกเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายประเภท "มือสอง" จะได้รับความนิยมในการนำมาแต่งกายแฟชั่นเด็กแนว แต่สำหรับบางคนก็ไม่นิยมใช้สินค้ามือสองด้วยเหตุผลที่ว่า "สกปรก" และ "เสียด" ในเรื่องของคุณภาพความคงทนเมื่อนำมาใช้ พวกเขาจึงเลือกที่จะนำของใหม่มาทำให้เก่าเอง รวมถึงการซื้อเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายที่มีรูปแบบแปลกกว่าปกติทั่วไปมากกว่า ดังความคิดเห็นของ "จัม" ที่มองว่า

"ตอนนี้ผมไม่ใช่สินค้ามือสอง แต่เคยคิดจะใช้ อย่างถ้าเป็นของมือหนึ่ง 5,000 แต่ผมไปดูที่สวนจตุจักรเหมือนกันเลยแต่เป็นของมือสองประมาณ 500 บาทเอง แต่มันไม่มีไซส์จริงๆ ใช้ของมือสองมันมีความเสียดนะ อย่างผมเคยไปซื้อรองเท้าบาสมา ของ Air Jordan 1,200 บาท สภาพใหม่มาก แต่ว่าพอเอามาใช้จริงๆ สภาพมันไม่ได้ดีเหมือนที่เห็น รองเท้ามันยุ่ยหมดแล้ว เหมือนว่ามันเป็นของเก่ามาก ใช้งานหนักๆ มันก็ขาด"

(จัม, สัมภาษณ์, 12 ตุลาคม 2549)

การสร้างจุดเด่นอย่างการใช้เรื่องของโทนสีเข้ามาช่วยผสมผสาน ยิ่งทำให้การแต่งกายพวกเขาเข้ากัน และช่วยเพิ่มความโดดเด่นในการแต่งตัวให้เพิ่มขึ้น แต่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความชอบของแต่ละคนว่าเป็นอย่างไรด้วย

“หลักการแต่งของผมสีก็ต้องเข้ากันหมดนะ ไม่งั้นมันดูและ อย่างผมก็จะเน้นโทนสีน้ำตาลทั้งตัวเลย มีสีน้ำตาลเยอะ เพราะว่าสีน้ำตาลมันแต่งเข้ากับสีอื่นได้ทุกสี”

(จัม, สัมภาษณ์, 12 ตุลาคม 2549)

“ก็จะดูสีให้มันเข้ากันด้วยอย่างถ้าเราใส่รองเท้าVan สีแดง เสื้อก็จะเป็นเสื้อยืดสีดำกับเดฟยีนส์ประมาณนี้ แต่ส่วนใหญ่หนูชอบสีสว่างๆอย่างสีม่วงก็ใส่ สีแดงก็ใส่ สีสดใสก็ใส่ หนูตัวดำมั้งคะ เพื่อนๆบอกว่าหนูขาวแต่หนูคิดว่าตัวเองดำ แล้วถ้าสีเขียวๆมันทำให้เราดูเหมือนเด่น เปรี้ยวดี”

(ก๊, สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2549)

“ผมไม่ค่อยเน้นโทนสีในการแต่งตัวว่าต้องให้เหมือนหรือตัดกันเท่าไร ไม่ชอบสีดำ แต่ว่าก็มีบ้าง ผมชอบสีๆอย่างน้ำเงิน ฟ้า เหลือง เวลาแต่งก็ให้มันเข้ากันแล้ว แต่อารมณ์ด้วย แต่ชอบมากที่สุดคงเป็นสีน้ำเงิน เพราะว่ามันไปได้ทุกสถานที่ เข้าได้กับทุกกางเกง ไม่อูดอาด ไม่น่าเกลียดมาก”

(ติ๊ะ, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2549)

การแต่งตัวแฟชั่นเด็กแนวที่เด่น และสามารถสังเกตได้อีกอย่างหนึ่งคือการนิยมใส่กางเกงยีนส์เอวต่ำที่สามารถมองเห็น “กางเกงชั้นใน” หรือที่พวกเขาเรียกกันว่า “บอกเซอร์” ทั้งนี้ไม่จำเป็นว่าเด็กแนวทุกคนจะต้องใส่ แต่สำหรับบางคนที่นิยมใส่นั้น มีเหตุผลที่ว่า มันใส่สบายไม่ต้องระมัดระวังตัวเวลานั่ง และยังสร้างความรู้สึกเท่แก่พวกเขาอีกด้วย

“พวกบอกเซอร์นี่ใส่ ต้องใส่ มันดูเท่ แต่ว่ามาคิดอีกทีก็คือ เวลานั่งเราก็ไม่ต้องคอยระวัง เพราะว่าเดี๋ยวนี้คนนิยมใส่เอวต่ำจะได้ไม่ต้องระวัง แต่ว่ามันก็มีเรื่องของเทรนด์เข้ามาเกี่ยวข้องด้วยนะว่าต้องลายนั้น ยี่ห้อนี้

ส่วนมากที่นิยมใส่กันจะเป็นลายสก๊อต ลายเรียบๆที่บ๊อบๆ เด็กแนวจะชอบใส่ที่บ๊อบมากกว่า”

(บ๊อค,สัมภาษณ์, 8 ตุลาคม 2549)

“กางเกงที่ใส่ ชอบใส่แบบหลุดๆประมาณนี้ เวลาเห็นกางเกงใน มันก็น่าเกลียดเลยใส่บ็อกเซอร์แทนกางเกงใน บางทีจะทำอะไรมันก็ง่าย แล้วมันเป็นตัวเราด้วย”

(นิว,สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2549)

ลักษณะของ“ทรงผม” เป็นอีกหนึ่งอย่างที่จะช่วยสร้างความโดดเด่นในการแต่งกายแฟชั่นเด็กแนว สังเกตทั่วไปได้ว่าแฟชั่นทรงผมของเด็กแนวจะมีหลากหลายรูปแบบและ “แรง” ในสายตาของกลุ่มตัวอย่างบางคน เป็นต้นว่า

“เหมือนกับว่าเด็กแนวอินดี้ สิ่งสำคัญที่สุดคือ ทรงผมนะ คือว่าต้องแนว ทรงนักเรียนมันไม่ไหว เพราะว่าพวกนี้ต้องทำทรงผมแบบสุดยอด แบบทรงพวกทรงรอกโทร คว้านหู ทรงไปเต้ได้ ประมาณนั้น จุดเด่นผมเน้น ทรงผมเกเรียน ไม่เหมือนใครดี แนวอินดี้หัวเกเรียนมีน้อยแน่นอน หาไม่ได้ง่ายๆ (ยิ้ม)”

(จัม,สัมภาษณ์, 12 ตุลาคม 2549)

ส่วนเครื่องประดับพวกเขานิยมนำมาแต่งกาย ส่วนใหญ่มักเป็นจำพวกสร้อยที่ถักเองด้วยมือมีสีล้นต่างๆ อย่างสีเขียว สีเหลือง สีแดงที่วัยรุ่นส่วนมากกำลังนิยมกัน โดยเฉพาะสร้อยข้อมือซึ่งอาจมีลูกกระดิ่งห้อยรวมอยู่เพื่อให้เกิดความแปลกตา การใส่สร้อยคอที่เป็นโซ่เหล็กหรือแม้แต่การห้อยตะกรุด เป็นต้น กลุ่มตัวอย่างบางคนยังชอบนำผ้าขนหนูมาพาดไว้ที่ป่าหรือห้อยไว้ที่กางเกงด้านหลัง ซึ่งถือเป็นจุดเด่นอย่างหนึ่งของแฟชั่นเด็กแนวที่สามารถพบเห็นได้ ส่วนการตกแต่งร่างกายอย่างการสักหรือเจาะนั้น ส่วนใหญ่ที่พบจะนิยมการเจาะกันมากซึ่งการเจาะเหล่านี้ก็จะต้องทำให้เด่นกว่าการเจาะทั่วไป ดังตัวอย่างคำบอกเล่าผ่านประสบการณ์ของ “บ๊อค” ที่เจาะทั้งหู ลิ้นและสะดือ รวมถึง “นิว” ที่เล่าว่า

“เป็นคนชอบเจาะเยอะๆ อย่างเจาะหู คือว่ารู้สึกการเจาะหูธรรมดาแล้วมันดูไม่เด่นแต่ถ้าพอเจาะหลายๆ เจาะตามด้วย มันทำให้ดูเด่น เพราะว่ามัน

ขึ้นมาเป็นแผง บ๊อคเป็นคนเจาะหูไม่เท่ากันนะ เพราะว่าถ้าเจาะเท่ากันมันดูธรรมดา แต่ว่าตอนนี้ต้องใส่เท่ากันเพราะว่าแฟนด่า แฟนบอกว่าทุเรศอย่างข้างขวา เมื่อก่อนเจาะตามแล้วมันขาด เจาะตามคือแทงขึ้นไป มันดูเทห์ ดูเถื่อนๆหน่อย แล้วก็มีการเรียงกันมาประมาณ 5 รู ก็คือมีตาม 1 รูอีก 5 นี้ขวาอย่างเดียวนะ ส่วนทางซ้าย 2 รู เมื่อก่อนเจาะสะดือด้วย เพราะว่าเพื่อนเจาะเราก็เจาะบ้างเหมือนว่าอยากลองมากกว่า มันเจ็บจริงหรือเปล่า เวลานอนโคตรรำคาญเลยใส่จิวอนมันก็จะจิ้มๆ เจาะลึนก็เจาะใส่อยู่ 6 เดือน ไม่ไหวถอด มันทรมาณ แต่ว่าเวลาอยู่ต่อหน้าเพื่อนทำเก่ง แต่ว่าเวลาอยู่บ้านนี่นอนหยอดน้ำข้าวต้มเลย เพราะว่ามันอักเสบ กินไม่ได้ พุดไม่ได้”

(บ๊อค, สัมภาษณ์, 8 ตุลาคม 2549)

“เจาะหูข้างหนึ่งสองรู อีกข้างรูเดียว เจาะลึนยังไม่ถึงปี ประมาณ 2-3 เดือน เวลาไปเรียนเราก็ซ่อนแล้วพอเลิกเรียนก็ใส่กลับ เวลาใส่ก็เท่ดี เราก็ชอบ”

(นิว, สัมภาษณ์, 12 ตุลาคม 2549)

การสักตามร่างกายสำหรับกลุ่มนี้ไม่พบแต่อย่างใด ทั้งนี้ด้วยเหตุผลที่ว่า เป็นข้อจำกัดทางบ้านที่สั่งห้าม ขณะที่ตัวพวกเขาเองมองว่าการสักไม่เหมาะสมกับสถานภาพการเป็นนักเรียนนักศึกษาในปัจจุบัน และเชื่อว่าจะยังส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์รวมถึงอนาคตด้านการงานของพวกเขาอีกด้วย

“ผมไม่ได้สัก ไม่ได้เจาะด้วย มันเป็นความชอบส่วนบุคคล คือเราว่าใครไม่ได้ แต่ว่าจริงๆผมก็มีอยากบ้างนะแต่แล้วก็ติดเรื่องที่บ้าน อย่างพ่อผมอยากให้เรียนกฎหมาย แต่ว่าถ้าไปทำอย่างนี้ก็คงไม่ได้”

(จัม, สัมภาษณ์, 12 ตุลาคม 2549)

“อยากสักนะ มันเป็นเหมือนแพชั่น แต่ว่าเราสักไม่ได้ เพราะอาจด้วยวิชาที่เราเรียนด้วย มันทำให้เราหางานยาก คือมันมีผลต่ออนาคต เพื่อนก็หวังว่าจะสักไปทำไม”

(บ๊อค, สัมภาษณ์, 8 ตุลาคม 2549)

“ผมเจาะแค่หูสองข้างก็พอแล้วครับ แต่เรื่องสักนี่มันก็เท่ดีนะ แต่ว่าก็กลัวเหมือนกันว่าวันหนึ่งเกิดเราเบื่อขึ้นมา เราก็เอามันออกไม่ได้ เลยไม่คิดจะสัก กลัวสักออกมาแล้วดูไม่ดีด้วย”

(ไนต์, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2549)

“ผมอยากสัก มันดูสวยดีครับ ถ้าสักคงสักทั้งตัว แต่ว่าจะสักเมื่อมีการงานที่มั่นคง การสักมันเหมือนเป็นจุดต่างของชีวิตอย่างหนึ่ง มันเป็นศิลปะที่สวยงามก็จริง แต่ว่ามันก็เป็นจุดต่าง เวลาเราไปสมัครงานเค้าก็จะถามว่ามีรอยสักหรือเปล่า คือถ้าเค้าเห็นว่าเราสักเค้าก็จะมองไม่ดี ว่าเป็นคนไม่ดี แต่ว่าถ้าวันหนึ่งเรามั่นคงแล้ว เราจะทำอะไรก็ไม่เสียหายแล้ว”

(ตี๋, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2549)

ผลการศึกษายังพบว่า “สินค้าแบรนด์เนม” ถือเป็นสิ่งที่กลุ่มตัวอย่างไม่นิยมนำมาใช้แต่งกายแฟชั่นเด็กแนวมากนัก มุมมองการให้เหตุผลต่อข้อจำกัดด้านการเลือกใช้ของแบรนด์เนมในการแต่งแนวของกลุ่มมีอยู่ด้วยกันหลากหลาย เป็นต้นว่าเกี่ยวกับข้อจำกัดด้านการเงินและวัยของพวกเขา ตลอดจนความถี่บ่อยในการเปลี่ยนแปลงเครื่องแต่งกายอยู่บ่อยครั้ง ทำให้การใช้ของแบรนด์เนมไม่ใช่สิ่งจำเป็นในการแต่งกายสำหรับพวกเขา

“ไม่จำเป็นเลย ไม่ต้องเป็นแบรนด์เนม เพราะว่าเราเพิ่งอายุแค่นี้หาเงินเองยังไม่ได้ ซื้อพวกแบรนด์เนมก็เปลืองเงิน เอาเงินไปทำอย่างอื่นดีกว่า ซื้อเสื้อผ้ามือสองได้ตั้งหลายตัว”

(กิ๋, สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2549)

“พวกเด็กแนวใช้ของแบรนด์เนมมัย...มันก็แล้วแต่คนนะ ไม่มีขอบเขต แต่ผมไม่นะ เพราะว่าถ้าสมมติเราไปซื้อเสื้อผ้าแบรนด์เนม เราอาจจะได้มาแค่ตัวเดียว แต่ว่าถ้าเราซื้อร้านธรรมดาเราอาจจะได้หลายตัว เสื้อสวยๆ มีตั้งเยอะแยะไม่จำเป็นต้องมียี่ห้อหรอก ของดีราคาถูกเยอะจะตาย”

(จัม, สัมภาษณ์, 12 ตุลาคม 2549)

“ผมว่ามันก็ดูดีนะ เพราะว่าพอเริ่มโตขึ้นก็อยากใส่ให้มันมีแบรนด์เนมเหมือนกัน แต่ว่าถ้ามันแพงเกินไป แพงมากๆ มันก็ไม่ไหว อย่างกางเกงตัวละ 7-8 พัน มันก็เวอร์อะ ผมคิดว่ามันเกี่ยวกับเรื่องเงินด้วย ถ้าผมมีเงินเยอะๆ ผมก็อยากซื้อของแบบนี้แหละ”

(ไนต์, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2549)

ถึงกระนั้น วัยรุ่นบางคนอาจใช้ของแบรนด์เนมในการนำมาแต่งกายแฟชั่นในสไตล์เด็กแนวบ้างแต่โดยมากพวกเขาจะนิยมเลือกใช้เฉพาะอย่าง เช่น กางเกงยีนส์ นาฬิกา หรือรองเท้ากีฬาที่มียี่ห้อเฉพาะซึ่งในกลุ่มเด็กแนวนิยมใส่กัน เป็นต้น

“เด็กแนวส่วนมากไม่ใช้ของแบรนด์เนมเท่าไร ออกแนวแบบว่าใส่อะไรก็ได้มากกว่านะ... บ๊วกว่าของแบรนด์เนมเดี่ยวมันก็เก๋ อะไรที่มันตกเทรนด์ง่ายจะไม่ค่อยชอบ จริงๆจะมีอยู่สองชิ้นที่ยอมซื้อในราคาแพง คือ นาฬิกา กับรองเท้า อย่างนาฬิกาเท่าไรเท่ากันเลย ตอนนั้นชอบของ Fossil ส่วนรองเท้าจะเป็นของ Converse ที่เด็กแนวนิยมใส่กันนะ แต่ไม่ค่อยชอบพวก Adidas เท่าไร บ๊วกไม่ได้มีแง่ลบกับของแบรนด์เนมนะ แค่เราสามารถเอาเงินไปทำอย่างอื่นได้เยอะกว่า เป็นคนไม่ค่อยเจาะจง ถ้ามันสวยก็ซื้อ ไม่ได้จำเป็นว่าต้องยี่ห้ออะไร”

(บ๊วก, สัมภาษณ์, 8 ตุลาคม 2549)

“ผมมีใช้ของแบรนด์เนมบ้างทั้งมือหนึ่งและมือสอง ถ้าเป็นมือหนึ่งก็จะซื้อพวกนาฬิกามากกว่าครับ เพราะเป็นของที่เราสามารถใช้ได้ทุกวัน แล้วมันก็อยู่กับเราไปนานๆ ยีนส์ก็มียี่ห้ออย่าง Levi's ก็ใช้แต่เป็นมือสอง ผมมีสองตัวที่ซื้อก็เพราะมันสวย เห็นแล้วอยากใส่ อีกอย่างก็คือ รองเท้ายี่ห้อ Converse แล้วก็มีมือสองยี่ห้อ Pony”

(ตีตะ, สัมภาษณ์, 12 มีนาคม 2550)

จากหลักการสร้างความโดดเด่นการแต่งกายแฟชั่นเด็กแนวเบื้องต้น ภาพรวมจะเน้นหลักการแต่งกายให้เข้ากัน ซึ่งนอกจากจะอาศัยทั้งการมี “เซ้นส์” ในการแต่งแล้ว ยังต้อง “แต่งให้ดูแนว” โดยมีการใช้สินค้าเฉพาะประเภทอย่างสินค้ามือสอง หรือสินค้าที่มีรูปแบบ

ลวดลายเฉพาะตัว การใช้โทนสีเข้ามาช่วยเพิ่มความโดดเด่น ทรงผมและลักษณะการแต่งกาย บางอย่างที่แปลกกว่าคนทั่วไปอย่างการใส่กางเกงเอวต่ำกว่าปกติ รวมถึงการใช้เครื่องประดับที่ นิยมทำด้วยมือ การเจาะตามร่างกาย ตลอดจนการใช้สินค้าแบรนด์เนมช่วยในการแต่งกาย

หลักการแต่งกายอีกอย่างหนึ่งที่พบร่วมกัน นั่นคือ การรู้จักดัดแปลง หรือผสมผสานรูปแบบการแต่งกาย ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อาศัยการสังเกตจากกลุ่มคนทั่วไป ที่พบเจอแล้วนำมาดัดแปลงรูปแบบให้เข้ากับตัวเอง ดังตัวอย่างที่ปรากฏ

“เด็กแนวมันต้องปรับแต่งให้เป็น ดูจากคนอื่นว่ามีจุดเด่นอะไร แล้วปรับ มาใช้กับเรา ถ้าลองแล้วชอบก็ใส่ ถ้าไม่เข้าก็ไม่เอา ต้นแบบการแต่งจริงๆ ไม่มี ตัวนู้คดูจากทีวีบ้าง แต่ก็ชอบออกไปดูเองด้วย ดูจากคนที่เจอข้าง นอกทั่วไป ดูว่าอะไรดูดี แล้วเราก็เอามาปรับแต่งให้เข้ากับตัวเอง”

(นู้ค, สัมภาษณ์, 8 ตุลาคม 2549)

“ใช้การสังเกตจากการเดินๆดูคนทั่วไป สังเกตเอาว่าใครแต่งตัวดี แล้วเอา มาปรับเข้ากับตัวเอง อย่างเห็นกางเกงเดฟใครที่สวยๆ เราก็จำไปทำบ้าง เคยเอาไปที่ร้านเค้ารับทำเอาซากกางเกงเข้าครับ”

(จัม, สัมภาษณ์, 12 ตุลาคม 2549)

นอกจากหลักการแต่งแฟชั่นเด็กแนวโดยการสังเกตและดัดแปลงแล้ว ยังรวมไปถึงการจดจำการนำเสนอรูปแบบแฟชั่นใหม่ๆตามแหล่งร้านเสื้อผ้าที่ไปซื้อ ตลอดจน การเลียนแบบกลุ่มเพื่อนและกลุ่มนักร้องที่ตนชื่นชอบด้วย

“ส่วนมากชอบไปเดินดูแบบที่มาใหม่ตามร้านเองมากกว่า ชอบอันไหนก็ซื้อ ใส่จำแบบเอามาแต่งบ้าง ไม่ค่อยมองใคร อย่างนักร้องโย่งวงอาร์มแชร์ หรือก้อยก็ดู ก็ชอบนะ แต่ก็ไม่ได้ตามเรื่องการแต่งพวกเขา เรารู้แต่ว่าเป็นแนวอินดี้เหมือนกัน พวกเด็กแนวก็จะแต่งคล้ายๆกันหมดแหละ”

(นิว, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2549)

“หนูดูที่เพื่อนเค้าแต่งกันนะ ใช้วิธีกามเพื่อนด้วยว่าแต่งแล้วดีมั้ย สวยมั้ย อย่างเวลาดูแบบจากนิตยสารยังต้องถามเพื่อนอีกว่าดีรีเปล่า เพื่อนนี่อันดับหนึ่งเลย บางทีเราก็กลัวว่าคนอื่นจะมองว่าเราแต่งหลุดๆ แต่เพื่อนก็บอกว่าให้มั่นใจเอาไว้”

(ก๊, สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2549)

“ต้นแบบการแต่งตัวที่ผมชอบนำมาใช้แต่ง ก็ดูจากวงดนตรีนักร้องอังกฤษ เวลาไปดูตามคอนเสิร์ตจะสังเกตเห็นครับ ดูว่าเค้าแต่งยังไงบ้าง ตั้งแต่รองเท้า เสื้อ ทุกอย่าง เครื่องประดับของเค้าแล้วเอามาปรับกับตัวเอง ก็มีบ้างแบบว่าอยากได้แล้วหา อยากเสื้อตัวรับบางตัวก็ต้องสั่งซื้อที่สวน โทนมั่นๆ อย่าง สีกกรมท่า สีเทา สีดำ ไม่ค่อยยอูดขาด ที่ประทับใจก็วงรุ่นใหญ่อย่าง OASIS พวกนี้ก็แต่งเท่ดี ดูเนียบ หรืออย่างวง Kene ใส่พวกเสื้อยืดมือสองกางเกงเดฟผมก็แต่งตามบ้างนะ ”

(ไนต์, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2550)

(ข) ขอบเขตการแสดงออกด้านการแต่งกายแฟชั่นเด็กแนว (อินดี้)

จากหลักการแต่งกายแฟชั่นเด็กแนวที่เน้นความแปลกแหวกกระแส มีลักษณะย้อนยุค บ้างก็เน้นแต่งให้ดูเซอร์หรือง่าย ๆ ติดดิน ไม่เน้นรูปแบบความหรูหรา ทำให้ขอบเขตในการแสดงออกของกลุ่มตัวอย่างต้องคำนึงถึง “สถานที่” “โอกาสในการเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคม” และ “กลุ่มคน” ที่พวกเขาปฏิสัมพันธ์อยู่มากพอสมควร

การแสดงออกในพื้นที่สถานศึกษา เช่น ในโรงเรียนพวกเขาต้องเผชิญกับกฎระเบียบด้านการแต่งกายที่ค่อนข้างเข้มงวด ทำให้การแสดงออกจึงมักปรากฏในรูปพวกประดับมากกว่าอย่าง เช่น การสวมใส่สร้อยข้อมือ หากแต่ในสถานศึกษาซึ่งเป็นมหาวิทยาลัย “ติ๊ะ” เป็นตัวอย่างหนึ่งที่เลือกแสดงออกด้วยแฟชั่นเด็กแนวอย่างชัดเจน สำหรับตัวเขาแล้วแม้จะรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่ไม่ค่อยเหมาะสมนักจากการประเมินจากสายตาของคนรอบข้าง แต่เขาก็ยังยืนยันในการแต่งกายเช่นนี้ไปเรียน เพราะถือเป็นส่วนหนึ่งของความเคยชิน

“จริงๆผมแต่งแนวไปเรียนที่มหาลัยด้วยนะ แบบมีเสื้อยืดแล้วใส่เสื้อนักศึกษาทับ ใส่ยีนส์ย้อนยุคอย่างทรงมอสตอนสมัยที่รุ่นพ่อรุ่นอาใส่กัน ส่วนขาเดฟมีช่วงนึงพวกเด็กข้างขอบใส่ผมก็ยังไม่ใส่ พอมาช่วงหลังๆคน

อื่นๆเริ่มใส่ผมก็เริ่มใส่ด้วย พวกอาจารย์มีว่าๆเหมือนกัน ก็หลบๆเอา
คงเป็นเพราะความเคยชินมั้งครับ เพราะว่าเราใส่แบบนี้มาตั้งแต่เรียนปี 1
เมื่อก่อนเค้าไม่เคร่งเฟิงจะมาเคร่งเมื่อปีที่แล้วเอง เคยฝันให้แต่งเหมือน
นักศึกษาทั่วไป แต่ว่าเราไม่ใช่ ขอแต่งแบบนี้ดีกว่า”

(ตี๋, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2549)

ในทางตรงข้าม สถานที่พักผ่อนถูกใจวัยรุ่นอย่าง “สยามสแควร์” ได้
กลายเป็นพื้นที่สาธารณะซึ่งวัยรุ่นทุกคนให้ความสำคัญ ในฐานะเป็นจุดรวมตัวของผู้อยู่วัย
เดียวกันมากมายมารวมตัวในสถานที่แห่งนี้ การเปิดกว้างของพื้นที่และผู้คนที่แต่งตัวแฟชั่นมา
ประชันกันหลากหลาย ทำให้พวกเขาเลือกแสดงออกด้านแต่งกายแฟชั่นเด็กแนวได้อย่างมีอิสระ
โดยพวกเขาสามารถแต่งตัวให้ “แนว” เต็มที่ ดังคำกล่าวที่ปรากฏ

“เราเลือกสถานที่ด้วยว่าจะไปไหน อย่างไรไปสยามนี่ก็จะแนวเต็มที่ บางทีก็
ใส่ผ้าใบ แล้วก็ต้องเช็ดผมให้เง้งๆหน่อย”

(นิว, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2549)

“ขึ้นอยู่กับสถานที่ที่ผมไปด้วยนะ ผมจะแต่งแนวเฉพาะตอนไปสยาม
เพราะว่ามันจะมีเพื่อนเยอะ แล้วสยามก็เป็นศูนย์รวมแฟชั่นของวัยรุ่น
ดูเหมือนจะเป็นที่ที่คนพลุกพล่านมากที่สุด”

(จิม, สัมภาษณ์, 12 ตุลาคม 2549)

“ถ้ามาสยามก็จะแต่งแนวบอยนะ เพราะสยามมันเป็นแหล่งรวมวัยรุ่น
ทุกวันนี้วัยรุ่นก็พยายามแต่งตัวแข่งกันตามกระแส โดยเฉพาะพวกผู้หญิง
แต่งแข่งกันแล้วไปเจอกันที่สยาม”

(กี๋, สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2549)

ขณะเดียวกัน พื้นที่และกิจกรรมทางสังคมที่พวกเขาเข้าร่วมโดยเฉพาะ
ในยามค่ำคืน อย่างเช่น การนัดกลุ่มเพื่อนมาเจอกันหรือเวลาว่างงานสังสรรค์ตามผับต่างๆ การ
แสดงออกด้านการแต่งกายสไตล์เด็กแนวสำหรับบางคนก็จะชัดเจนยิ่งขึ้น

“เวลาไปไหนก็ต้องดูสถานที่หน่อย เดินห้างก็อาจแต่งธรรมดา แต่คนก็ยังมองนะ (หัวเราะ) ถ้ามาเที่ยวตามตรอก ไปสยามสแควร์เข้าพอยท์ (เซ็นเตอร์พอยท์-ผู้ศึกษา) ก็ต้องแนวไปเลย สยามมันก็เหมือนที่รวมวัยรุ่นอยู่แล้ว เป็นแหล่งรวมตัวของพวกเราตอนกลางวัน คนมันเยอะ เราก็จะแต่งแนวเดินเล่นไปทั่ว พอคนมองเราก็ชอบอะ แต่ถ้าเป็นที่พีริเซนท์ของบ๊อคจริงๆจะเป็นที่เที่ยวตอนกลางคืนจะแต่งแนวเต็มที่เลย แบบผมก็ใส่เอลแล้วทำให้ฟู ฟูๆขยำๆ อย่างถ้าไปรัชดา เราจะทำให้มันชี้ๆข้างหน้าก็โปะๆให้มันมีจอน ถ้าเป็นเด็กแนวต้องตัดให้มีจอน เด็กแนวจะเซ็กซี่ผมเก่งมากนะ อย่างเสื้อผาก็เหมือนกัน บางทีบางทีก็มีใส่เสื้อหลายๆตัว ใส่ข้างในเป็นเสื้อสีขาวแล้วก็ใส่เชิ้ตคลุม พับแขนขึ้นมา แล้วก็ใส่สร้อยให้มันดูเด่น ถ้าใส่เสื้อขาวก็อาจใส่สร้อยที่มันมีเพชรบ้าง ไม่ก็สีดำ เพื่อให้มันดูเด่นมีเอกลักษณ์”

(บ๊อค, สัมภาษณ์, 8 ตุลาคม 2549)

อย่างไรก็ตาม หากเป็นในกรณีสถานที่รวมถึงกิจกรรมทางสังคมที่ต้องการความเป็นระเบียบเรียบร้อยหรือความเป็นทางการแล้ว พวกเขาก็สามารถปรับแต่งกายแต่งกายให้สอดคล้องกับสถานที่เหล่านั้นได้เช่นเดียวกัน เป็นต้นว่า

“แต่งแนวมันไปได้ไม่ทุกทีนะ เวลาไปกับพ่อแม่จะเลือกแต่งตัวให้ดีขึ้นหน่อย แต่ว่าแม่เค้าก็ไม่ได้ว่าอะไรมากนัก แม่เข้าใจ เค้ารอให้เราเปลี่ยนช่วงอยู่ก็เริ่มจากการเลือกกางเกงก่อน แล้วรองเทาก็เลือกคู่ที่มันดูใหม่ๆหน่อย กางเกงน่าจะสำคัญที่สุด เพราะว่าเวลาไปกับแม่หรือว่าไปที่ที่ต้องเรียบร้อยหรือว่าดูดีหน่อย เราก็จะใส่กางเกงใหม่ๆ ถ้าสถานที่นั้นๆเค้าไม่เคร่งเครียดเรื่องการแต่งตัวมากเราแต่งตัวตามสบายๆของเรา”

(ตี๋, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2549)

“ผมให้ความสำคัญกับสถานที่มากนัก เหมือนกับเราต้องรู้กาลเทศะด้วยว่าเราจะไปไหน ทำอะไรด้วย อย่างถ้าเป็นงานที่เป็นผู้ใหญ่ หรือว่าต้องดูดีหน่อย เราก็ต้องปรับให้แต่งเป็นทางการมากขึ้น”

(ไน้ต, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2549)

“เวลาไปหาญาติหรือไปออกงานสังคมกับแม่ ก็จะแต่งตัวให้ดูดีขึ้นหน่อย ไม่แรงมากอย่างใส่พวกกระโปรงแต่ว่าไม่บ่อย ถ้าให้ใส่เป็นกิจวัตรประจำวัน ก็จะไม่ใส่นะ แต่จะใส่พวกกางเกงยีนส์เซอร์ๆมากกว่า เพราะใส่แบบนี้เรามั่นใจกว่า”

(ไอ้, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2549)

(ค) ความต่อเนื่องในการแสดงออกการแต่งกายแฟชั่นเด็กแนว

การแต่งกายแฟชั่นเด็กแนวของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า พวกเขาได้เริ่มต้นแต่งตัวด้วยแฟชั่นดังกล่าวในช่วงระยะเวลาการเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เรื่อยมาจนถึงระดับอุดมศึกษา แต่เมื่อพิจารณามิติด้านความต่อเนื่องของการแสดงออกของพวกเขา โดยภาพรวมพบว่า การแสดงออกมีลักษณะที่ไม่แน่นอนและขาดความสม่ำเสมอ ทั้งนี้มีปัจจัยสำคัญที่เข้ามาเกี่ยวข้องโดยเฉพาะเรื่องของ “วัย” “การอยู่ร่วมกับกลุ่มเพื่อน” ตลอดจน “กระแสแฟชั่น” ที่เข้ามาดึงดูดใจพวกเขาหลากหลายรูปแบบ

กล่าวได้ว่า วัยหรืออายุมีผลอย่างมากต่อความต่อเนื่องด้านการแสดงออกของการ “แต่งแนว” ที่จะเพิ่มระดับความ “แรง” หรือลดระดับลงมากเพียงใด ยกตัวอย่างเช่น “ไนต์” ที่มองว่า ความต่อเนื่องด้านการแสดงออกด้วยแฟชั่นการแต่งแนวสำหรับเขาแปรผันไปตามวัยวุฒิที่เพิ่มขึ้นนั่นเอง

“ผมแต่งแนวแบบนี้มา 3-4 ปีแล้ว ทุกวันนี้ผมจะแต่งให้ดูดีนะ ไม่เซอร์มากเกินไป ให้พอประมาณ ให้มองภายนอกแล้วดูดี ดูดีขึ้น เพราะว่าเราอายุเริ่มเยอะขึ้นแล้วด้วย ก็จะไม่แต่งจัดเหมือนเมื่อก่อนที่จะแต่งแบบเซอร์ๆ สกปรกๆหน่อย ใส่กางเกงขาเดฟ เสื้อมือสองเก่าๆสกปรกๆ ไว้ผมยาวๆ เซอร์ๆ พอโตขึ้นมันต้องเริ่มเปลี่ยนไป กางเกงขาดๆ เก่าๆก็หาใส่ให้มันดูดี ดูใหม่ขึ้นมาหน่อย (ยิ้ม)”

(ไนต์, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2549)

อีกหนึ่งตัวอย่างที่สอดคล้องกัน “บ๊อค” ได้เล่าว่าเธอแต่งแนวมาตั้งแต่สมัยเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หรือในราวช่วงอายุ 17-18 ปี ในช่วงเริ่มต้นนั้นบ๊อคมองตัวเองว่า

“แต่งแนว” ได้แรงมากกว่าในปัจจุบัน ซึ่งได้ลดระดับลงมาบ้างแล้ว ทั้งนี้เพราะตัวเธอคิดว่าเป็นเรื่องของอายุที่เพิ่มมากขึ้นและกลุ่มเพื่อนที่อยู่ด้วยเป็นสาเหตุหลักสำคัญในการแสดงออกของเธอ

“บู้คเริ่มแต่งแบบนี้มาตั้งแต่ ม.5 นะ ค่อยแรงตอนอยู่ช่วงปี 1 ตอนนั้นแต่งแรงมากพอหันกลับไปมองก็คิดว่า “กูแต่งไปได้ไงวะเนี่ย” จำได้ว่าใส่เสื้อเชิ้ตลายดอก กางเกงขาเดฟไปนั่งเรียนกฎหมายนะ คิดดูดีพี ที่รามคนเค้าแต่งกันชุดขาวดำไปเรียน มีแต่บู้คนี่เสื้อแดงลายดอกสีขาวไปเลย อาจารย์ก็มองแต่ไม่ว่า คนก็มอง เราก็นั่งอยู่คนเดียว ก็แอบคิดว่า “มองกูทำไมวะ กูอายนะเนี่ย” (หัวเราะ) คือ ตอนนั้นอยู่คนเดียวไงก็เลยรู้สึกอาย แต่ถ้าเป็นทุกวันนี้ให้มองบู้คก็ยังไม่แต่งแนวอยู่ แต่ก็ลดระดับลงมาหน่อย คือมันโตขึ้นมั่งที่อายุก็มากขึ้นแล้ว จะไม่ค่อยใส่ชุดที่มันแรงๆ สีสดกันมากเหมือนเมื่อก่อนแล้วมันก็ขึ้นอยู่กับกลุ่มคนที่เราอยู่ด้วย อย่างตอนนั้นอยู่ในกลุ่มเพื่อนช่วงม.ปลายที่แต่งแนวจัดเราก็แต่งตามเพื่อน พอโตหน่อยกลุ่มเพื่อนก็มากขึ้น เราก็ต้องปรับตัวนะเมื่อถึงจุดๆหนึ่งว๊ยๆหนึ่ง”

(บู้ค, สัมภาษณ์, 8 ตุลาคม 2549)

การอยู่กับกลุ่มเพื่อน ยังคงมีผลต่อความต่อเนื่องด้านการแสดงออกของ“ก๊” และ “ติะ” เช่นเดียวกัน ซึ่งในกรณีของก๊พบว่านอกจากเธอจะแต่งแนวตามกลุ่มเพื่อนที่ไปเที่ยวด้วยแล้ว โดยส่วนตัวของเธอเองยอมรับว่าเป็นคนตามแฟชั่นที่เปลี่ยนไปมาอยู่ตลอดเวลา การแต่งกายแฟชั่นเด็กแนวของเธอจึงไม่แน่นอนอย่างเห็นได้ชัดเจน

“แต่งมาตั้งแต่ ม. 4 แต่งตามกลุ่มเพื่อนที่อยู่ ถ้าไปกับกลุ่มเพื่อนที่แต่งแนวหนูก็จะแต่งแนวให้ดูเซอร์ๆ ถ้าไปกับกลุ่มเพื่อนอีกกลุ่มนึงก็แต่งตัวเป็นหญิงๆ หรือเวลาไปกับเพื่อนแต่งฮิปฮอปหนูก็จะแต่งแบบนั้น หนูคิดว่าหนูเป็นคนไม่มีจุดยืนเรื่องการแต่งตัวนะ บ้าๆบอๆ เหมือนพวกวงอากุมเล่นของเพราะตามเพื่อน ตามแฟชั่นด้วย อย่างบางคนเค้าแต่งยังไงก็แต่งยังงั้นเลยไม่เปลี่ยนแนว แต่ว่าอย่างหนูจะเปลี่ยนไปเรื่อยๆ แต่งได้ทุกแบบวันนี้เบื้อแต่งแนวก็แต่งฮิปฮอปแทน”

(ก๊, สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2549)

“ผมแต่งแนวจริงจังมาตั้งแต่ ม.4 จำได้ว่าตอนนั้นก็เริ่มใส่เสื้อยืดเก่า กางเกงยีนส์เก่า ตอนเรียนมัธยมผมไม่มีเพื่อนที่แต่งเหมือนผมเลยนะรู้สึกเหมือนเป็นตัวประหลาด รู้สึกแปลกกว่าเพื่อน เพื่อนใส่เสื้อใหม่ แต่เราใส่มือสอง พอจบ ม.6 ออกสู่โลกภายนอก เริ่มแต่งหนักขึ้น ไว้ผมยาวจนเกือบจะกลาง หลัง สักพักแม่เริ่มทนไม่ไหวจ้ำงตัดให้มาพันนึง แต่ว่าไม่ได้ตัด พอสองเดือนแม่ให้มาอีก 500 ผมก็ยังไม่ตัด แม่ก็เลยพาไปตัดเองเลย กว่าจะได้ตัดแม่ผมหมดเงินไปรวมเกือบสองพัน (ยิ้มกว้าง) เข้ามหาลัยที่แรกผมเรียน ราชภัฏสวนสุนันทา บริหารคอมพิวเตอร์เพราะแม่อยากให้เรียน แต่ว่าเราไม่ชอบ ไม่มีเพื่อนที่คณะเลย แต่ไปเจอเพื่อนอีกกลุ่มนึงคณะศิลปกรรม พวกนี้แต่งตัวหนักมาก ตอนนั้นผมไปอยู่ด้วยก็ยิ่งแต่งหนัก คือแต่งแนวไปเรียนเลย สักพักผมก็ลาออกมาเรียนที่ปัจจุบัน แต่ผมก็ไม่ปรับตัวอะไรนะ ยังแต่งแนวเหมือนเดิม”

(ตี๋, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2549)

จากความต่อเนื่องด้านการแสดงออกที่ไม่สม่ำเสมอ นำไปสู่การตั้งข้อคำถามสำหรับแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงรูปแบบแฟชั่นเด็กแนวของตัวอย่างกลุ่มนี้ ซึ่งพบว่ามีคำตอบที่แตกต่างกันออกไป นั่นคือ สำหรับบางคนพวกเขายังไม่แน่ใจกับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นในอนาคต แต่สำหรับปัจจุบันที่เป็นอยู่นั้นพวกเขาคิดว่าจะยังคงแต่งแฟชั่นเด็กแนวไปเรื่อยๆเนื่องจากเป็นความชอบส่วนตัว ดังเช่นว่า

“ปกติเมื่อก่อนก็ใส่เสื้อยืด กางเกงยีนส์ แต่ว่าเราอยากไม่เหมือนใคร ไม่อยากซ้ำก็ต้องหาซื้อแตกต่างก็เลยหันมาแต่งแนว พอขึ้น ม.ปลายก็แต่งแนวอินดี้ แต่งมาปีกว่าแล้ว ถามว่าคิดจะเปลี่ยนมั้ย ตอนนี้อย่างงั้น ตอนนี้อย่างเรื่อยๆ มันยังชอบแนวนี้อยู่ ไม่รู้...คือว่า มันไม่มั่นใจ แต่ว่าชอบแบบนี้ก็คิดว่าจะแต่งแบบนี้ แต่ถ้ามีแฟชั่นใหม่ๆมาอีก เราก็คงจะเอามามิกซ์ มาแมทซ์กับการแต่งตัวแบบนี้ให้มันไม่เซย ไม่เข้าท่ามากกว่ามั้ง”

(นิว, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2549)

“คงยังไม่เปลี่ยนเร็วๆนี้หรอกครับ คือว่าถ้าเราไม่แก่เกินไปที่จะแต่งแบบนี้ก็คงจะแต่งต่อไปเพราะว่ามันเป็นสิ่งที่เราชอบ”

(จัม, สัมภาษณ์, 12 ตุลาคม 2549)

แต่ในขณะที่บางคนคิดว่าตนเองจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงอย่างแน่นอน ทั้งนี้ด้วยเหตุผลจากอิทธิพลกระแสแฟชั่นที่มาอยู่เรื่อยๆตลอดเวลาอย่าง เช่น "ก๊" ที่เธอมีการปรับเปลี่ยนแฟชั่นการแต่งกายตามกระแสที่กำลังนิยมอยู่ไม่ขาด และการเปลี่ยนแปลงอันเนื่องจากการเติบโตทั้งวัยวุฒิและสถานภาพทางสังคมในอนาคต เช่น "บู๊ค" รวมไปถึงดังคำกล่าวของ "ติ๊ะ" ที่แสดงมุมมองประเด็นนี้ให้เห็นว่า

"ถึงผมจะแต่งแนวมานานนะ แต่คิดว่าอนาคตต้องมีการเปลี่ยนแปลงแน่นอนครับ ต้องเปลี่ยนไปในทางที่โตขึ้น ใส่อะไรที่โตขึ้น ใหม่ขึ้น ให้มันดูดีขึ้น แฟงขึ้น เพราะมันเป็นเรื่องวัยวุฒิ คุณวุฒิ หน้าที่การงาน สถานที่ คนกลุ่มใหม่ที่ เราต้องไปเจอด้วย เหมือนกับเป็นการเตรียมพร้อมไว้เพราะว่าเรื่องของ การแต่งตัวเป็นเรื่องที่สำคัญมากสำหรับคนเรา เวลาที่คนเราเจอกันครั้งแรก คำก็จะมองตั้งแต่หัวจรดเท้าว่าแต่งตัวยังไง คนอาจจะมองว่าผมแต่งแบบ ทุกวันนี้เหมือนกุยเลย แต่ว่าใครจะว่าผมเป็นกุยผมก็ไม่สนใจ เพราะว่า ผมขอเงินพ่อแม่ผมใช้ ไม่ได้ขอเงินคุณใช้ คุณมีสิทธิอะไรมาว่าผม ประมาณนั้น แล้วอีกอย่างที่บ้านผมเค้าเข้าใจ แต่ว่าเค้าก็ขอว่าเวลาไป กับเค้าอย่าแต่งแบบนี้เท่า นั้น"

(ติ๊ะ, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2549)

5.2.3 การนิยามความหมายและตีความหมายการแต่งกายแฟชั่นเด็กแนว (อินดี้)

จากหัวข้อวิถิในการแสดงออกด้านพฤติกรรมกรรมการแต่งกายซึ่งสามารถมองเห็นได้ชัดเจน ดังที่กล่าวมาในเบื้องต้นแล้ว ขั้นตอนต่อไปนั่นคือ การศึกษาเชิงลึกถึงการนิยามความหมาย และการตีความหมายของการแต่งกายแฟชั่นเด็กแนวของกลุ่มตัวอย่างว่า พวกเขาให้นิยามทั้งในระดับปัจเจก ร่วมกับการนิยามที่เกิดท่ามกลางปฏิสัมพันธ์ทางสังคมอย่างไร ซึ่งผลจากศึกษาที่ นำเสนอจะสะท้อนให้เห็นถึงความหมายที่เชื่อมโยงสู่สำนักแห่ง "อัตลักษณ์" ของพวกเขาต่อไป

1) การนิยามความหมายและการตีความหมายจากการรับรู้ในระดับปัจเจก

การนิยามความหมาย "จุดเด่น" การแต่งกายแฟชั่นเด็กแนวของบรรดา กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จุดร่วมที่สำคัญนั้นพบว่าต่างเป็นการให้ความหมายในเชิง "สัญลักษณ์" ซึ่งสะท้อนความเชื่อมโยงไปถึงสำนักตัวตนของพวกเขาได้ ตามประเด็นที่น่าสนใจได้ดังนี้

(ก) ความหมายการแสวงอำนาจในการกำหนดคำ "เรียกขาน"

ตัวตนและกำหนดเพศชั้นในแบบที่เป็นของตนเอง

ข้อค้นพบประการหนึ่ง ก่อนการนิยามความหมายของเพศชั้นการแต่งกายสไตล์เด็กแนว กลุ่มตัวอย่างต่างให้ความสนใจต่อประเด็นคำเรียกขานตนเอง ซึ่งแบ่งออกได้เป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มที่ยอมรับและนิยมเรียกตัวเองว่า "เด็กแนว" กับอีกกลุ่มที่ยอมรับว่าเป็นเด็กแนวแต่นิยมเรียกตัวเองว่า "เด็กแนวอินดี้" อย่างไรก็ตามการศึกษาค้นคว้า ตลอดระยะเวลาสัมภาษณ์ กลุ่มตัวอย่างยังมีการใช้คำเรียกขานโดยสลับคำไปมาระหว่างคำว่า "เด็กแนว" และ "เด็กแนวอินดี้" หรือเรียกสั้นๆว่า "อินดี้" เมื่อกล่าวถึงตนเอง ส่วนหนึ่งมาจากความเคยชินในการพูด และเชื่อว่าพวกเขาไม่เคร่งครัดกับการเรียกตนเองว่าเป็นเด็กแนวหรือแนวอินดี้มากนัก

"มันขึ้นอยู่กับคนเรียกด้วยนะ บางคนก็เรียกแนวเฉยๆ บางคนก็เรียกแนวอินดี้ แต่หนูเองก็ชอบใช้สลับไปสลับมาเหมือนกัน"

(กี้, สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2549)

จุดสังเกตที่เห็นชัดคือ เมื่อกล่าวถึงสายตาคจากผู้คนที่มองและเรียกพวกเขา กลุ่มตัวอย่างยอมรับว่า คนภายนอกทั่วไปมักมองพวกเขาจากการแต่งกายแฟชั่นและเข้าใจว่า "เป็นเด็กแนว" ซึ่งกลุ่มตัวอย่างยอมรับได้กับคำเรียกนั้น แต่มีบางคนรู้สึกไม่ชอบใจนัก เพราะต้องการให้คนอื่นเรียกตนว่า "เด็กแนวอินดี้" มากกว่าเรียกด้วยคำว่าเด็ก "แนว" เพียงอย่างเดียว คำว่าเด็กแนวในความคิดของเขาดูเหมือนเป็นคำที่ใช้กันเคลื่อนทั่วไป ใครก็ดูเหมือนจะเป็นเด็กแนวได้ แต่ถ้าระบุเต็มท้ายด้วยคำว่าแนวอินดี้แล้ว มันสร้างความภูมิใจและเพิ่มความรู้สึกถึงการมีตัวตนที่ชัดเจน

"การใช้คำเรียกจริงๆน่าจะเรียกว่า "เด็กแนวอินดี้" มากกว่าเรียกแค่เด็กแนวเด็กแนวฟังแล้วมันรู้สึกแย่ ไม่ชอบ ถ้าเรียกว่าแนวอินดี้เราจะภูมิใจมากกว่า คำว่าแนวอินดี้มันมีความหมายกับตัวเรา มันคือ ความคิดที่แตกต่าง เช่น พวกเด็กฮิปฮอปก็จะสนุกๆ เป็นพวกเว่อร์ของแพง ทุกอย่างต้องเพ้อ แต่เด็กแนวอินดี้ มันจะเป็นอะไรที่ง่าย ๆ สบาย ๆ มีอิสระ มีตัวตน"

(นิว, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2549)

ตรงกันข้ามแม้จะไม่ปฏิเสธคำเรียกขานว่าเป็น “เด็กแนว” แต่สำหรับกรณีศึกษาบางคน “คำเรียกขาน” แทบจะไม่มีผลสำคัญเนื่องจากว่ามัน “ไม่จำเป็น” ในสายตาของเขาแต่อย่างใด

“คำเรียกจริงๆมันไม่จำเป็นสำหรับผมครับ ใครจะเรียกผมยังไง เรียกผมว่าเด็กแนว เด็กอินดี้ เรียกไปเหอะ คนอื่นจะเรียกยังไงก็เป็นสิทธิของเค้า ผมเป็นตัวผม ผมไม่มีคำจำกัดความว่าต้องเป็นอะไร แต่ว่ามันคือตัวผมจริงๆผมก็เป็นวัยรุ่นคนนึง เหมือนคนธรรมดาทั่วไปที่แต่งตัวแปลกหน่อย ออกจะติดชกมกด้วยซ้ำมั้ง (หัวเราะ)”

(ตี๋, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2549)

คำเรียกขานที่แตกต่างกันเหล่านี้ ไม่ว่าจะกลุ่มตัวอย่างจะเรียกตัวเองว่าเป็น “เด็กแนว” “เด็กแนวอินดี้” หรือแม้แต่ “ไม่จำเป็นต้องมีคำเรียก” ต่างก็ถือเป็นสิ่งที่แสดงออกถึงอำนาจในการตัดสินใจที่มาจากตัวเขา เป็นความพึงพอใจรวมถึงความภูมิใจเมื่อได้เรียกตัวเองเช่นนั้น ซึ่งสุดท้าย ในมุมมองโดยรวมของกลุ่มตัวอย่างไม่ว่าจะเรียกขานเช่นไร การนิยามความหมายสำหรับคำเรียกเหล่านี้ล้วนแต่บ่งบอกถึงวัยรุ่น “กลุ่มเดียวกัน” นั่นเอง

“จะเด็กแนวหรือเด็กอินดี้มันเป็นแค่การเรียกมากกว่า รวมๆมันก็เหมือนกันนั่นแหละ แต่ว่าแค่แยกไป อยากรู้ให้เรียกตัวเองว่าอะไร อยากรู้ให้คนมองยังไงก็เท่านั้นเอง”

(บ๊อค, สัมภาษณ์, 8 ตุลาคม 2549)

“เด็กแนวหรือเด็กอินดี้ ผมว่ามันน่าจะเรียกแทนกันได้นะ เพราะว่าคำว่าอินดี้มันก็คือ ความอิสระเป็นตัวของตัวเอง ออกแบบขึ้นมาเอง ผมคิดอย่างนั้นนะ คุณจะเป็นเด็กแนวได้ ต้องมีความคิดที่เป็นของตัวเองสูง ยึดมั่นในตนเอง และมีความชอบที่เป็นของตัวเองด้วย แค่นี้ก็พอแล้ว”

(ไนต์, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2549)

กลุ่มตัวอย่างได้ให้คำนิยามร่วมที่เด่นชัดว่า “เด็กแนว” หรือ “เด็กแนวอินดี้” ต่างก็ถือเป็นวัยรุ่นกลุ่มเดียวกัน นั่นคือ เป็นผู้ที่มีอิสระทางความคิดที่เป็นตัวของตัวเอง

ยึดมั่นในความคิดและกล้าแสดงออกถึงตัวตนอย่างชัดเจน ในแง่ก็คือ ด้านแฟชั่นการแต่งกาย ซึ่งพวกเขาได้ร่วมให้นิยาม “แฟชั่นเด็กแนว” ดังตัวอย่างนิยามที่ปรากฏดังนี้

“ต้องแต่งตัวดี แต่งตัวเด่น”

(โอ้, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2549)

“ต้องมีแนวของตัวเอง มีเอกลักษณ์ ต้องรู้จักพรีเซนที่จุดเด่นของตัวเอง ออกมาให้ชัดแล้ว คนทั่วไปอาจแต่งตัวให้เข้ากันก็พอ แต่เด็กแนวไม่ใช่มันต้องหาจุดเด่น เวลาเดินไปไหนก็ต้องทำให้คนเห็นจุดเด่นของเราละ แฟชั่นเด็กแนว ก็คือการแต่งตัวยังไงก็ได้ มีอิสระ แต่ต้องให้มันเด่นกว่าคนอื่น แล้วก็ไม่มีใครแบบว่าเราเดินไปไหนใครก็ต้องมองเราละ”

(บีค, สัมภาษณ์, 2 กรกฎาคม 2549)

“เป็นการแต่งตัวดูสบายๆ ไม่หรู เซอร์ๆ ไม่จำเป็นต้องของแพง ไม่ต้องเหมือนใคร เรามาประยุกต์เองดีกว่าแบบมิกซ์แอนด์แมทช์ ติดดิน เรียบๆ ออกแนวอิสระในตัว เราดูเทรนด์ แต่เราไม่ตามเทรนด์ เป็นแฟชั่น การแต่งตัวที่ออกจากความคิดเราเอง”

(นิว, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2549)

“แต่งเซอร์ๆ ไม่จำเป็นต้องใช้ของแพง ไม่จำเป็นต้องเด่นกว่าคนอื่นก็ได้ แต่แค่ต้องไม่ตกยุค ต้องเป็นตัวของเราเอง”

(ก๊, สัมภาษณ์ 26 สิงหาคม 2549)

“มันมองได้สองแบบนะ แบบแรกคือ เป็นการแต่งตัวที่วิ่งตามกระแสแฟชั่น ไม่หยุด กับแบบที่สองคือ แต่งในแบบเป็นตัวของตัวเอง สำหรับผมคงเป็นแบบหลังมากกว่า แต่ผมก็ยังติดตามดูเทรนด์แฟชั่นนะ ผมเป็นคนไม่ปฏิเสธแฟชั่น คือเราก็ต้องดูตามโลกแฟชั่นที่มันหมุนไปด้วย”

(ตีะ, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2549)

สรุปได้ว่าจากการให้นิยามที่มีต่อ “แฟชั่นเด็กแนว” มุมมองแรกนี้สะท้อนถึงภาพวัยรุ่นผู้ที่สามารถมีอำนาจในการกำหนดแฟชั่นที่เป็นของตนเองได้ ซึ่งเป็นแฟชั่นการแต่งกายที่มีลักษณะโดดเด่นเฉพาะตัว มีรูปแบบแตกต่างจากคนทั่วไป เป็นแฟชั่นที่ไม่ตกกระแสแต่ก็มักไม่ตามกระแสนิยมซึ่งคนทั่วไปแต่งกัน ขณะเดียวกัน ยังเป็นแฟชั่นที่มีความเรียบง่ายติดดินสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงที่พวกเขาเป็นอยู่อีกด้วย

(ข) มุมมองสะท้อนความหมายการแสวงหาตัวตนที่แตกต่าง

จากนิยาม “แฟชั่นเด็กแนว” ที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของวัยรุ่นที่มีอิสระทางความคิดและมีอำนาจในการกำหนดแฟชั่นในแบบของตนเองได้ในเบื้องต้น กล่าวได้ว่า กลุ่มตัวอย่างได้ให้ความสำคัญต่อนิยามจุดเด่นการแต่งกายในลักษณะร่วมกัน ซึ่งเน้นว่าต้องเป็นแฟชั่น “แปลกแหวกแนวเฉพาะตัว” และต้อง “แตกต่าง” จากคนทั่วไป ในแง่ที่สามารถนำมาตีความถึงความพยายามในการแสวงหาและการสร้างสำนึกตัวตนที่ต่างไปจากผู้อื่นอย่างชัดเจน โดยพวกเขาให้ความสำคัญต่อการแต่งกายด้วยรูปแบบที่แปลกและต่างจากคนทั่วไป เช่น เสื้อผ้าเครื่องประดับที่มีรูปแบบลวดลายแปลกใหม่และสีสันสะดุดตา ยิ่งเป็นรูปแบบที่ในปกติชีวิตประจำวันคนทั่วไปไม่แต่งกันแล้ว ยิ่งช่วยเพิ่มช่องทางการสร้างอัตลักษณ์แก่พวกเขาจากการแต่งกายมากขึ้น ดังคำอธิบายต่อไปนี้

“อย่างพวกทหารที่เป็นสไตล์แฟชั่นที่เด็กแนวชอบใส่กันนะ โดยเฉพาะพวกผู้ชาย ในสายตาผู้ชายด้วยกันผมคิดว่า กลุ่มทหารเป็นคนมีอิทธิพล ดูยิ่งใหญ่ อย่างทหารในต่างประเทศที่เค้าเป็นนักปฏิวัติ เคยเห็นแบบใส่หมวกทหารมีดาวติด มันดูดี เท่มากเลยนะ เด็กแนวก็เลยชอบใส่กัน อย่างหมวกทหารเวียดนามจะฮิตมาก คือมันเป็นสิ่งที่คนทั่วไปไม่กล้าใส่ในชีวิตประจำวันด้วยนะผมว่า”

(ตี๋, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2549)

“เด็กแนวมันต้องแต่งตัวให้ต่างจากคนอื่น ไม่เหมือนใคร การแต่งตัวมันต้องแปลก คือ อาจไม่แปลกมาก แต่ที่สำคัญเราต้องมั่นใจ อย่างบางทีกางเกงที่ใส่อาจต้องให้เป็นกางเกงขาเดฟ หรือว่าต้องทำให้มันลู่ๆ ดูเซอร์ๆ ตัดและซูดให้มันขาดๆ ใส่ให้มันดูเก่าๆ มันจะได้แปลกกว่าคนอื่น เสื้อยืดก็หาลายสกรีนเท่ๆ สะดุดตา ผ้าใบเซอร์ๆ หรือไม่ก็รองเท้าแตะที่มัน

แปลก พวกครองเท้าอินเดียวที่เค้าทำขึ้นโดยเฉพาะ ที่ไม่ใช่ของตลาด กับ กระเป๋าเท่ๆซักใบก็แนวแล้ว”

(ไอ้, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2549)

“แฟชั่นเด็กแนว แต่งแบบไหนก็ได้ที่คนอื่นเค้าไม่แต่งกันนะ คือแต่งให้มันแปลก เสื้อยืดที่เน้นที่มีลายแปลก หายาก ต้องไปซื้อในร้านที่มีขายที่นั่นร้านเดียวไม่มีที่อื่น คนอื่นเค้าก็จะไม่มีใส่กัน เหมือนกับว่าเป็นพวก ลายมือแฮนด์เมด (handmade) แบบที่เจ้าของร้านเค้าทำขึ้นมาเอง ส่วนรูปแบบลายก็มีหลายแบบเป็นอะไรก็ได้ อย่างของผมนเองก็ใส่เป็นเสื้อยืดธรรมดา แต่ว่ามีตัวสกรีนอยู่ข้างในเสื้อทำให้เห็นลางๆ มันค่อนข้างแปลก แล้วก็จะเป็นเสื้อที่พอดีตัวหน่อย ส่วนกางเกงแปลกๆหน่อย ไม่ธรรมดา อย่างถ้าเป็นกางเกงยีนส์ของผม สีก็อาจจะแปลกกว่าคนอื่น ถ้าเป็นพวก สีซีดๆก็จะซีดมากๆไปเลย หรือไม่ก็ไปซื้อในร้านที่ทำมาให้ดูเก่าไปเลย”

(จัม, สัมภาษณ์, 12 ตุลาคม 2549)

นอกจากการแต่งตัวให้ “แปลก” กว่าคนทั่วไป การแต่งตัวที่เรียกกันในหมู่นักแต่งตัวอย่างการ “แต่งให้ดูเซอร์” ยังได้รับความนิยมจนกลายเป็นอัตลักษณ์ที่มองเห็นได้อย่างชัดเจน ซึ่งหากพิจารณาในทางเชิงความคิดแล้ว การให้นิยามความหมายคำว่า “เซอร์” อาจแตกต่างกันออกไปตามความคิดของแต่ละคน ยกตัวอย่าง “ตีะ” ได้นิยามความหมายของคำว่า “เซอร์” ไว้ที่น่าสนใจว่า

“คำว่าเซอร์สำหรับผม มันคืออยากทำอะไรก็ทำ ทำตามอารมณ์ของเรา มันคืออิสระในการใช้ชีวิต แสดงตัวตนของเราออกมา มันไม่ได้มีแค่เรื่องแต่งตัว เพียงแต่การแต่งตัวมันเป็นการแสดงออกให้ว่าเซอร์มันเป็นยังไง ส่วนมากจะเห็นเลยว่าพวกเซอร์มักเป็นพวกเด็กศิลป์ พวกนี้อยากคิด อยากทำอะไรก็เอาเลย จริงๆมันก็คล้ายๆกับคนบ้านะพี (หัวเราะ) ของแบบนี้ ชีวิตใครชีวิตมัน ก็แล้วแต่คนจะมองด้วยว่า “เซอร์” สำหรับเค้ามันเป็นยังไง อย่างบางคนโคตรพยายามทำตัวเซอร์ๆ แต่มันแข็ง ไม่ปล่อยเป็นไปตามธรรมชาติ มันก็ยังเห็นชัดเลยว่าเขาไม่ใช่”

(ตีะ, สัมภาษณ์, 12 มีนาคม 2550)

จากมุมมองการนิยามความหมายการแต่งกายที่ “เซอร์ๆ” สำหรับกลุ่มตัวอย่าง แม้ว่าจะไม่พบลักษณะการให้นิยามที่ชัดเจนตรงตัว แต่จากการตีความหมายผ่านคำอธิบายถึงลักษณะการแต่งกายของพวกเขา กล่าวได้ว่า การแต่งเซอร์ซึ่งเป็นลักษณะเด่นอย่างหนึ่งของแฟชั่นเด็กแนว เป็นการแต่งกายที่เน้นความเป็นธรรมชาติ เรียบง่ายติดดิน ไม่ยึดติดกับของแพงหรือสิ่งของที่หรูหรามากนัก

“พวกแต่งแนวอินดี้จริงๆ ส่วนใหญ่จะเป็นพวกที่แต่งแบบเซอร์ๆ ใช้เสื้อผ้าถูกๆนะ ไม่ใช่ของแพง พวกเคฟ ยีนส์ขาดๆ แล้วก็เสื้อยืดตัวเล็กๆ กางเกงเคฟขาดๆ ยิ่งขาดยิ่งดี หนูชอบ เพราะว่าหนูเป็นคนชอบอะไรเซอร์ๆ”

(กี้, สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2549)

การชื่นชม “ความเก๋หรือย้อนยุค” “ความสกปรก” “การไม่ยึดติดกับระเบียบการแต่งกายที่ควรพึงจะเป็น” เป็นลักษณะเด่นร่วมที่สำคัญของการแต่งเซอร์ ด้วยเหตุนี้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ จึงมักสนใจสินค้าประเภท “มือสอง” ที่โดดเด่นด้วยภาพลักษณ์ของ “ความเก๋” ซึ่งโดยมากในสายตาคนทั่วไปไม่นิยมซื้อมาใช้กันนัก เนื่องจากเหตุผลด้านสุขอนามัยและความเสี่ยงด้านคุณภาพของสินค้า ถึงกระนั้น สำหรับบางคนที่ไม่ชอบใช้ของมือสอง แต่พวกเขาก็เต็มใจที่จะซื้อของใหม่มาทำให้ “เก๋เอง” อย่างการทำให้ “ขาด” หรือ “ดูสกปรก” เป็นต้น ดังตัวอย่าง “บีค” ที่มองว่าเด็กแนวต้องมีจุดเด่นในการแต่งตัวโดยเฉพาะการแต่งตัวให้ดูแปลกและต้องดูเซอร์ๆอย่างการใส่เสื้อผ้าลายแปลกๆ กางเกงเก่าๆ รองเท้าสกปรก ทั้งนี้เหตุผลที่เธอให้ความสำคัญ คือ ในความสกปรกและความเก๋สำหรับสายตาของเธอแล้ว มันสะท้อนถึงภาพลักษณ์ที่เป็นจุดเด่นอย่าง “ความดูดี ดูเท่” ให้แก่ตัวเธอนั่นเอง

“ถ้าถามว่าติดใจอะไรในการทำให้ของมันดูเก๋หรือสกปรก อย่างถ้าเลือกรองเท้าผ้าใบก็จะเลือกสีขาว เพราะว่ามันดูเซอร์ง่าย ดูสกปรกง่ายกว่า คือมันเหมือนว่ามันไม่ได้สกปรกอะ แต่ว่ามันดูเก๋มากกว่า เหมือนว่าเก๋แต่ดูดี มันขาดสวย กางเกงขาดถูกที่ บางทีซื้อกางเกงมาก็ต้องมานั่งสอยให้มันขาดเอง เขามีตมาซูดให้มันขาดประมาณนี้”

(บีค, สัมภาษณ์, 8 ตุลาคม 2549)

"ผมใช้ของมือสองทุกอย่างนะ ทั้งเสื้อ กางเกง รองเท้า หมวก กระเป๋า ของเก่ามือสองมันมีความหมาย ความเก่าในสายตามผม คือมันสวยดีนะ อย่างพวกเสื้อผ้ามันสวย โดนใจเรา เห็นแล้วชอบ ของใหม่มันจะbling (bling) อะ (หัวเราะ) คือดูใหม่ๆเป็นประกายยังไงก็ไม่รู้ อีกอย่างของมันก็ราคาถูก ถ้าเราเบื่อเราก็ไม่เสียดาย เราทิ้งได้หรือว่าจะเก็บไว้ก็ได้"

(ตี, สัมภาษณ์, 12 มีนาคม 2550)

ในเบื้องต้นคุณค่า "ความเก่า" จากทั้งของมือสองโดยตรงหรือแม้แต่การดัดแปลงของใหม่ให้ดูเก่า ต่างถูกนิยามให้เชื่อมโยงถึงตัวตนของ "สิ่งที่มีสวยงามและมีความดูดี" ในตัวเอง นอกจากนี้ แม้ว่าของเก่ามือสองจะเป็น "สิ่งที่มีราคาถูก" แต่นับว่าเป็น "สิ่งที่หายาก" ต้องใช้ความพยายามในการค้นหาเพื่อเจอกับสิ่งที่รู้สึกว่ "มันใช่" ตัวตนของพวกเขาจริงๆ

"การใช้ของเก่ามือสอง แสดงว่ามันต้องไม่ใช่ของโหล ทำให้เราหาในสิ่งที่เราชอบได้ คือ ถ้าเป็นของมือหนึ่งมันอาจจะขายเป็นแพ็คเกจ เยอะๆ แต่ของมือสอง เหมือนที่เราต้องแข่งกันไปค้นหา แนวอินดี้เค้าจะมองดูกันที่เสื้อกับรองเท้า อย่างเสื้อเก่ามือสอง มันก็ไม่ค่อยมีซ้ำกันหรอก บางทีอาจมีตัวเดียวในโลก แค่ว่าใครจะเลือกดีกว่ากัน เลือกในสิ่งที่มันใช่ เป็นสิ่งที่เราต้องการจริงๆ "

(นิว, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2549)

โดยสรุป การนิยามความหมายเชิงสัญลักษณ์ดังกล่าวทั้งสองประเด็นมีความเชื่อมโยงกัน นับตั้งแต่สะท้อนถึงภาพความพยายามแสวงหาอำนาจในการนิยาม"คำเรียกขาน" ตัวเองว่าเป็นใครจากคำเรียกที่หลากหลายทั้ง "เด็กแนว" และ "เด็กแนวอินดี้" จนเมื่อได้ข้อสรุปรวมจากกลุ่มตัวอย่างว่า หมายถึง คนกลุ่มเดียวกัน นั่นคือ วัยรุ่นที่มีอิสระทางคิดและกล้าแสดงออกถึงความเป็นตัวตน โดยมีจุดที่เพิ่มเติมเข้ามา คือ เด็กแนวบางคนยังต้องการแสดงตัวให้ชัดเจนขึ้นด้วยการนิยามตนเองว่าเป็นแนวอินดี้ "การแต่งกายด้วยแฟชั่นเด็กแนว" จึงเป็นสื่อสัญลักษณ์เพื่อบ่งบอกความเป็นตัวตนพวกเขาที่เห็นชัดเจนมากที่สุด โดยจุดเด่นของแฟชั่นเด็กแนวจะต้องเป็นการแต่งกายที่มาจากความคิดของพวกเขา ไม่ต้องตามแฟชั่นมากนัก หากแต่ก็ต้องไม่ตกยุคสมัย สอดคล้องกับสภาพชีวิตความเป็นจริง ประการสำคัญคือ ต้องมีลักษณะการแต่งกายที่โดดเด่นเป็นของตัวเอง ทั้งจากการแต่งกายให้ดูแปลกแหวกกระแส

รวมถึงการแต่งเซอร์หรือให้ดูเป็นธรรมชาติมากที่สุด ซึ่งทั้งสองรูปแบบที่ปรากฏสะท้อนถึงอำนาจและอิสระทางความคิดของพวกเขาที่ไม่ติดอยู่กับกรอบความดูดีตามที่สังคมคาดหวัง เช่น การแต่งกายให้ดูสะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อย เป็นต้น อีกทั้งยังเป็นสิ่งสะท้อนถึงการแสวงหาความแตกต่าง เพื่อประกาศถึงตัวตนที่ไม่นิยมแต่งกายเหมือนคนทั่วไปอีกด้วย

จากนิยามที่สะท้อนถึงอิสระทางความคิดและการแสวงหาตัวตนที่แตกต่างเหล่านี้ ยังมาพร้อมกับภาพลักษณ์เด็กแนว ที่มีความมั่นใจในการแต่งกายด้วยแฟชั่นในแบบฉบับของตนเอง จากการแต่งกายที่แม้จะเรียบง่ายสบายๆ แต่พวกเขา รู้สึกถึงความดูดี เท่ โดดเด่นทันสมัย รวมถึงมีเอกลักษณ์ที่เฉพาะตัวอีกด้วย

2) การนิยามความหมายและการตีความหมายจากการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม การนิยามและตีความหมายแฟชั่นเด็กแนวที่นำไปสู่การสร้างอัตลักษณ์ของกลุ่มวัยรุ่นนอกเหนือจากการนิยามระดับปัจเจกแล้ว ยังต้องอาศัยการศึกษาผ่านปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่เกิดระหว่างผู้ที่ชอบแต่งกายด้วยแฟชั่นเด็กแนวที่คล้ายคลึงกัน ร่วมกับการปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มที่แต่งกายแตกต่างว่าเป็นเช่นไร อันจะช่วยให้การนิยามและการตีความหมายตัวตนของกลุ่มกรณีศึกษาผ่านความนิยมการแต่งกายแฟชั่นเด็กแนวเกิดความชัดเจนยิ่งขึ้น

“ปกติถ้าพูดถึงกลุ่มผมนี่จริงๆก็แต่งแนวเดียวกันแหละครับ จะแต่งคล้ายๆกัน คือเหมือนว่าแต่ละคนก็จะมีแนวของตัวเอง เคยมีคนบอกว่ากลุ่มผมแต่งตัวเหมือนกันดีแบบแต่งยืด ยีนส์ เดฟ คล้ายๆกันมันดูเข้ากันดี ผมก็รู้สึกดีนะเวลามีคนมองว่ากลุ่มเรามีแนวทางเป็นของตัวเองดี”

(ไนต์, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2549)

“จริงๆอยู่คนเดียวก็แต่งได้นะ แต่การอยู่กับเพื่อน มันจะช่วยทำให้เรารู้สึกมั่นใจขึ้นเยอะ คือเรามีพวกแต่งด้วย เราก็จะนัดแต่งให้เหมือนกันทั้งกลุ่มแล้วแต่ว่าวันไหนอยากแต่งอะไรกัน ส่วนใหญ่จะหนักทางแต่งแนวอินดี้ถึงเราจะแต่งแนวเดียวกัน คือเป็นเสื้อยืดกางเกงเดฟอยู่แล้ว แต่สิ่งที่ไม่เหมือนกันจะเป็นเสื้อ ห้ามซื้อของเหมือนกันเพราะว่าเวลาแต่งมาเหมือนกันแล้วมันจะดูเด้อๆ”

(กี, สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2549)

ในเบื้องต้นจะเห็นว่า แนวการแต่งกายที่กลุ่มตัวอย่างมีส่วนร่วมกับสมาชิกคนอื่นๆ ภายในกลุ่มของตนได้ก่อให้เกิดการสร้างความหมายถึง “การเป็นพวกเดียวกัน” ขึ้น พวกเขาส่วนใหญ่ยอมรับว่า ภายในกลุ่มที่ชื่นชอบแฟชั่นเด็กแนวด้วยกันจะมีการแต่งกายแฟชั่นที่คล้ายคลึงกันบ้าง แต่ก็ไม่เหมือนกันทั้งหมดเสียทีเดียว จุดร่วมคล้ายคลึงกันอาจเป็นเรื่องแนวการแต่งซึ่งมักจะเป็นการใส่เสื้อยืด กางเกงยีนส์ รองเท้าผ้าใบ รวมถึงการมีทรงผมที่แปลกตา เป็นต้น ขณะเดียวกันการแต่งกายที่มีลักษณะร่วมกันนั้น พวกเขายังคงเน้นว่าแต่ละคนมีแฟชั่นที่เป็นของตนเอง อย่างไรก็ตาม ส่วนหนึ่งของความคล้ายกันนี้สามารถช่วยสร้างความรู้สึกถึงมั่นใจในตนเอง อีกทั้งสะท้อนความรู้สึกถึงเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม แม้สำนึกที่มาจากการแต่งกายแฟชั่นร่วมกันดังกล่าวจะมีลักษณะที่ “ไม่แน่นอนแฟ้น” มากนักก็ตาม

“จริงๆเวลาจะแต่งแนว ผมต้องอยู่กับกลุ่มเพื่อนมากกว่า กลุ่มผมมี 4-5 คน มีอยู่คนนึงเค้าบอกว่าเค้าแต่งแนวผู้ดี (ยิ้ม) คือประมาณว่าไม่ได้แนวอินดี้มากมาย ประมาณแบรนต์เนมออกหูหน่อยๆ ส่วนใหญ่กลุ่มผมก็แต่งตัวกันเก่งทุกคนนะ แต่ไม่ค่อยเหมือนกัน ถ้าจะให้มองพวกเราก็เป็นกลุ่มเด็กแนวที่เป็นตัวของตัวเองทุกคน เน้นแต่งตัวให้ดูดี ดูเซอร์ แต่ไม่น่าเกลียด”
(จัม, สัมภาษณ์, 12 ตุลาคม 2549)

“กับเพื่อนที่คบอยู่ก็จะชอบแต่งตัวคล้ายๆกัน พวกเราจะแต่งโทนแบบเดียวกันอย่าง เสื้อยืดลายแปลกๆ กางเกงยีนส์สวยๆ ช่วยๆกันแนะนำเรื่องแต่งตัวกันด้วย เราจะคุยกันรู้เรื่อง ก็จะมีบอกว่าตัวนี้ตัวนั้นสวย มาขอความคิดเห็นเรา เราก็จะบอกไป”
(ไฉ่, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2549)

“ในกลุ่มเพื่อนที่เป็นเด็กแต่งแนว จะแต่งไม่เหมือนกันหมด แต่ละคนจะมีแนวของตัวเอง จุดเด่นของกลุ่มจะเน้นพวกสร้อยคอ สร้อยข้อมือ โทนการแต่งคล้ายๆกันอย่างใส่ผ้าใบ กางเกงยีนส์เดฟ เสื้อดำ กลุ่มจะชอบใส่สีที่ขี้ๆๆ คนภายนอกจะมองว่าเป็นกลุ่มเด็กแนวหมด พวกเราเป็นตัวของตัวเอง นั่งตามพื้นได้ไม่ถือ แต่งตัวเวลาขึ้นรถเมลที่คนหันมองกันหมดอย่างเดินผ่านกลุ่มคนเยอะๆคนก็มองกลุ่มเราตลอดนะ”

(บ๊อค, สัมภาษณ์, 2 กรกฎาคม 2549)

อย่างไรก็ดี การแต่งตัวแฟชั่นเด็กแนวไม่จำเป็นต้องสร้างความหมายของการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม หรือสร้างความรู้สึกถึงการเป็นพวกเดียวกันกับกลุ่มที่ตนเป็นสมาชิกอยู่เสมอไป ยกตัวอย่าง “ติ๊ะ” ที่กล่าวถึงการแต่งกายเช่นนี้ ไม่ได้สร้างความรู้สึกถึงการเป็นพวกเดียวกันกับกลุ่มเพื่อนที่เขาคบหาอยู่แต่อย่างใด ด้วยเหตุผลที่ว่า

“เราเป็นตัวของตัวเอง ไม่ได้ขึ้นอยู่กับใคร เพื่อนที่ผมคบอยู่ทุกวันนี้มีหลายกลุ่ม แล้วเค้าก็แต่งในแบบที่เค้าชอบ แต่ผมไม่ได้รู้สึกว่าผมเป็นพวกเดียวกันกับเพื่อนจากการแต่งตัวเลยนะ มันเป็นความชอบของแต่ละคนมากกว่านะครับ แล้วผมไม่ได้แตกแยก คบกันเป็นเพื่อนได้หมด”

(ติ๊ะ, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2549)

ขณะที่ปฏิสัมพันธ์จากการได้เจอผู้คนทั่วไปนอกจากกลุ่มตนเอง ในลักษณะที่พบว่ามีสไตล์การแต่งกายที่ “แนว” เหมือนกัน ปฏิกริยาทั่วไปของพวกเขา มักจะเริ่มต้นด้วยการมองและสังเกตการแต่งกายเช่นนั้น รวมถึงเปรียบเทียบกับแฟชั่นที่ตนเองกำลังแต่งอยู่สำหรับในสายตากลุ่มตัวอย่างบางคนอาจรู้สึก “ไม่ชอบ” “ชั้ตตา” หรืออาจ “ไม่ได้รู้สึกว่าเจอพวกเดียวกัน” ยกตัวอย่าง ความคิดเห็นของ “น็อค” และ “ไนต์”

“เวลาผมเจอคนแต่งเหมือนกับผม บางครั้งก็รู้สึกว่ามันเกินไปหรือเปล่า เราไม่ชอบให้มันเหมือนกัน เพราะว่าเราก็ต่างของเราไม่อยากจะเหมือนกัน อีกร้อยอย่างสำหรับผมไม่คิดว่าเราเจอพวกเดียวกันหรือรสนิยมเดียวกันนะ”

(ไนต์, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2549)

“ก็เคยเห็นนะ เดินๆแล้วเจอคนแต่งตัวเหมือนกันนี่ เราจะรีบมองทันทีเลยว่าเค้าแต่งยังไง บางทีก็คิดว่ามันไม่เห็นเข้ากันเลย พยายามหาจุดบอดมัน (หัวเราะ) เอามาเปรียบเทียบกับของเรา บางจุดที่คิดว่าเค้าแต่งไม่ดีเราก็ตคิดว่าเราน่าจะแต่งได้ดีกว่านี้ แต่บางทีเจอคนที่แต่งตัวกลมกลืนก็โอเคอยู่ เป็นเด็กแนวเหมือนกัน แต่บางคนเค้าก็ไม่ใช่ คือว่าดูรู้ว่าไม่ใช่เด็กแนว เพราะว่ามันแต่งตัวโดดเด่นมากเกินไปอะ”

(น็อค, สัมภาษณ์, 8 ตุลาคม 2549)

แต่โดยรวม บางครั้งปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นก็นำมาซึ่งความรู้สึกถึง “การเจอพวกเดียวกัน” ได้ ซึ่งปฏิริยาของพวกเขาเริ่มต้นด้วยการมองและนิยามความหมาย พร้อมกับเกิดความรู้สึกที่ดีๆ บางคนเลือกที่จะเฝ้ามองดูกลุ่มคนที่แต่งคล้ายคลึงอยู่ห่างๆ ขณะที่บางคนก็เลือกจะแสดงออกด้วยการเข้าไปทำเข้ารู้จัก ดังเช่นว่า

“เจอคนแต่งเหมือนกันเหอ...ก็รู้สึกว่าการก็พวกแนวเหมือนกันนะ”

(จัม, สัมภาษณ์, 12 ตุลาคม 2549)

“ก็ดีนะแต่งแบบเรา ตามเราปาวเนี่ย (หัวเราะ) จะรู้สึกว่าคล้ายๆกัน พวกเดียวกัน แต่อาจจะแต่งเท่กว่าเราก็ได้นะ”

(โอ้, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2549)

“เคยเจอคนที่แต่งแนวเหมือนกันน่าจะมึนสนิยมเดียวกับเรา ก็รู้สึกว่าเค้าเท่ดีนะแต่ว่าไม่อยากคุยด้วย เพราะว่าเค้าอาจจะมีความหยิ่งอยู่ในตัวมันเหมือนว่าเราไปทักเค้า เค้าก็อาจจะหาว่าเราเป็นใครไปทักเค้า แต่ถ้ามีคนมาทักผมผมก็จะคุยนะ ผมคุยกับคนง่ายเข้ากับคนง่าย (ยิ้ม) ”

(ตี, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2549)

“เวลามาสยามเราจะเจอคนที่แต่งเหมือนกันเยอะนะ ก็รู้สึกดีนะที่มีคนแต่งเหมือนเราชอบ สไตล์เดียวกันกับเรา มีบ้างที่เคยเจอแล้วคุยกัน อย่างตอนไปซื้อของที่วังหลัง เจอกันส่วนใหญ่ก็จะคุยกันเรื่องเสื้อผ้านี้แหละ สถานที่ไปเที่ยวบ้าง จริงๆถึงจะแต่งตัวกันคนละสไตล์ก็คุยกันได้แหละคะ มันไม่เกี่ยวข้องที่ต้องแต่งตัวเหมือนกัน แต่การแต่งตัวคล้ายๆกันมันทำให้เราคุยกันง่ายขึ้น มันจะแบบรู้จักกันง่ายกว่าแต่งตัวไม่เหมือนกัน เหมือนมันมีเรื่องคุยกันเยอะแยะมากกว่า เพราะว่าเราชอบแต่งเหมือนกัน”

(นิว, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2549)

ในทางตรงข้าม กลุ่มตัวอย่างนิยามความหมายถึง “การเป็นคนละกลุ่มพวก” เมื่อปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มคนอื่นๆที่ไม่ได้นิยมแฟชั่นเช่นเดียวกัน โดยพวกเขาไม่มุงมองต่อความ

ต่างที่เกิดขึ้นถือเป็นเรื่องของความชอบหรือรสนิยมการแต่งกายที่ต่างกัน แต่ทั้งนี้พวกเขาไม่จำเป็นต้องมีความขัดแย้งหรือความรู้สึกที่ไม่ดีต่อกัน

“รู้สึกต่างนะ แต่ว่าเราไม่ได้ไปมีเรื่องกับเค้า ไม่ได้รู้สึกว่าเกลียดหรือว่าอะไร แต่ว่าก็รู้สึกขัดว่าเค้าไม่ใช่พวกเราครับ”

(จัม, สัมภาษณ์, 12 ตุลาคม 2549)

“ก็ต้องรู้สึกต่างจากเค้านะ แต่ว่าเราชอบแบบนี้ เรายืนยันในตัวเอง มันชัดเจนว่าแนวเราก็แนวเรา แนวเค้าก็แนวเค้า มันอยู่ที่ความชอบ สไตล์ของแต่ละคนไม่เหมือนกันนะ”

(โอ้, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2549)

นอกจากนี้ ยังพบปฏิกริยาบางอย่างภายใต้ปฏิสัมพันธ์ความแตกต่างด้านการแต่งกายแฟชั่นที่มีจากคนกลุ่มอื่นๆ เหล่านั้น ดังเช่นกรณี “กี้” และ “ไนต์” ซึ่งเมื่อเจอกลุ่มคนที่แต่งตัวต่างกัน พวกเขามักจะมองในเชิงเปรียบเทียบ ยิ่งหากเป็นการแต่งกายในแบบที่พวกเขาไม่ชอบหรือรู้สึกว่าแปลกจนเกินไป อาจก่อให้เกิดการจับกลุ่มนินทา รวมถึงการวิจารณ์และมองความต่างที่พวกเขาเจอในแง่ลบได้

“ถ้าเจอคนที่ไม่ได้แต่งอินดี้เหมือนเรา มีบางครั้ง มองแล้วเปรียบเทียบกับเราว่าเค้าแต่งแรงนะ เช่น พวกฟังก์ ก็มีนินทานิดๆ”

(กี้, สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2549)

“เวลาผมไปเจอคนกลุ่มอื่นที่ไม่ใช่แนวเดียวกับผม รู้สึกว่าเป็นคนละพวกกัน มันชัดเจน ถ้ามันแปลกตา สะดุดตาไปในทางที่ไม่ดี ก็จะมีแอบวิจารณ์บ้าง คือ ผมจะชอบมองว่าคนนี่เค้าต้องแต่งไม่เป็นแน่เลย แต่งตามเพื่อนๆ แน่ๆ แต่งไม่ได้เรื่อง”

(ไนต์, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2549)

มุมมองการให้ความหมายที่มีต่อกลุ่มคนที่แต่งแฟชั่นต่างกันอย่างกลุ่มฮิพฮอป

และกลุ่มที่นิยมแต่งกายแบรด์เนม ถือเป็นตัวอย่างสำคัญสะท้อนถึงความหมายตัวตนที่ “แตกต่าง” จากพวกเขาอย่างสิ้นเชิง โดยกลุ่มนิยมแฟชั่นเด็กแนวมองการแต่งกายแฟชั่นฮิปฮอปว่าเป็นการแต่งกายที่ขึ้นอยู่กับความชอบของผู้ที่นิยมแต่ง แต่ผู้ที่คิดจะแต่งฮิปฮอปควรจะต้องมองความเหมาะสมของตนด้วย ฮิปฮอปในสายตาของเด็กแนวถือเป็นกลุ่มที่แยกตัวเป็นของตนเองชัดเจน เป็นเหมือนผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมสองชาติได้แก่ไทยและอเมริกันเข้าไว้ด้วยกันและสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายในการแต่งกายแฟชั่นที่ค่อนข้างสูง ดังความคิดเห็นที่ปรากฏว่า

“เค้าก็แต่งของเค้าไป บางทีเราก็ก็นึกคิดว่ามันเปลือง แต่มันก็แล้วแต่ความชอบของเค้านะ มีตังค์ก็แต่งไปเหอะ”

(นิว,สัมภาษณ์,15 ตุลาคม 2549)

“เวลาเจอกลุ่มที่แต่งฮิปฮอป เราจะนั่งหัวเราะเค้าว่าแต่งตัวอะไรเนี่ย คือบางคนมันแต่งไม่เข้ากันเลย ผอมก็ผอมแล้วยังจะแต่งอีก คือถ้าบางคนแต่งฮิปฮอปดี เราก็ก็นึกว่าเทห์ แต่ว่าถ้าเค้าแต่งไม่เข้ากัน ก็นึกว่าเหมือนตัวตลก บางคนก็ไม่ได้ดูตัวเองไง”

(น็อค,สัมภาษณ์, 8 ตุลาคม 2549)

“พวกนี้เป็นคนที่มีกลุ่มของตัวเอง เหมือนเป็นสองวัฒนธรรมสองชาติอเมริกันกับไทย พวกเราแต่งตัวกันคนละแนวอยู่แล้ว ขึ้นอยู่กับความชอบแต่ก็ไม่ได้รังเกียจอะไรนะ”

(กิ๊,สัมภาษณ์, 14 ตุลาคม 2549)

เช่นเดียวกับ “ความรู้สึกต่าง” จากกลุ่มคนนิยมแฟชั่นแบรด์เนมในสายตาของกลุ่มนิยมแฟชั่นเด็กแนว โดยพวกเขา มองว่าเป็นแฟชั่นที่หวือหวาและกลุ่มคนเหล่านี้ต้องอาศัยเงินจำนวนมากในการแต่งตัว มุมมองเช่นนี้ ถือเป็นความหมายสะท้อนความแตกต่างที่เห็นได้ชัดเจนว่าพวกเขาซึ่งมองตัวเองว่านิยมแฟชั่นเด็กแนวมีความ “แตกต่าง” จากคนกลุ่มนี้ได้อย่างไร

“คนพวกนั้นเน้นหวือหวาอยู่แล้ว ของบางอย่างไม่จำเป็นขนาดนั้น แต่ก็ไม่ได้รังเกียจอะไร แต่ส่วนตัวเราไม่ใช่”

(นิว,สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2549)

“มันเหมือนเป็นหลงมากกว่านะครับ แต่ว่าของเค้าอาจจะดีจริงก็ได้ ผมก็ไม่รู้ เพราะปกติผมไม่เคยใช้ของแพง มันสิ้นเปลือง เหมือนเค้าเป็นพวกคนมีเงิน เค้าคงไม่เคยขาดสน”

(ตะ, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2549)

ภายใต้การเผชิญกับความขัดแย้งจากเรื่องต่างๆที่เกิดขึ้นภายใต้การดำเนินชีวิตปกติทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ปฏิสัมพันธ์กับคนทั่วไปที่มีความต่างด้านการแต่งกายไม่ได้ก่อให้เกิด “ปัญหา” บนพื้นฐานความเชื่อที่ว่า ความแตกต่างเชิงความคิดเกี่ยวกับรสนิยมหรือความชอบในแฟชั่น แม้จะก่อให้เกิดความหมายที่แบ่งความรู้สึกการเป็นกลุ่มเขาหรือกลุ่มเราได้ชัดเจน แต่ทั้งนี้ไม่จำเป็นต้องนำมาซึ่งความขัดแย้งต่อกันแต่อย่างใด เพราะสามารถ “เลือก” คนที่จะคุยหรือแม้แต่ “หัวข้อเรื่อง” ในวงสนทนาเพื่อเลี่ยงความขัดแย้งที่จะเกิดขึ้น

“เวลาคุยกันกับคนที่เค้าไม่ชอบแต่งเหมือนเรา มันก็ไม่ถึงขั้นขัดแย้ง คือเหมือนว่าอย่ามายุ่งมากกว่า เรายุ่เองก็เลือกคุยด้วยครับ เลือกว่าคนนี้น่าจะเข้าใจเราก็คูย ถ้าเห็นแล้วว่าไม่น่าแนวเดียวกันก็เลี่ยงๆคุยไป”

(โน้ต, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2549)

“มันก็ต้องมีบ้าง อย่างบางคนเค้าก็มองว่าการแต่งตัวแบบเราไม่เห็นเท่ห์เลย อย่างเราก็มองว่าแต่งแบบเค้าไม่เห็นเท่ห์เลย มันแล้วแต่คนมากกว่า ก็หยุดเรื่องนี้ไปเลย คือว่าก็ต้องเลือกคนที่จะคุยด้วย คือว่าถ้าคุยแล้วมีปัญหาก็กไม่คุยดีกว่า”

(จัม, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2549)

หากแต่ในความแตกต่างภายใต้การปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะเมื่อต้องเผชิญกับปฏิสัมพันธ์เชิงลบที่ชัดเจน อย่างเช่น การมองด้วย “สายตา” ที่ทำให้พวกเขาารู้สึกการเป็นคน “แปลก” ในสายตาของคนกลุ่มอื่น รวมถึงการได้รับการปฏิบัติอย่าง “ดูถูก” ยิ่งทำให้พวกเขาสร้างความหมายที่แบ่งแยกความเป็นตัวตนที่ “ต่าง” ไปจากคนอื่นๆมากขึ้น

“เคยอยู่ครั้งนึงไปแบงค์ คนแตกตื่นกันใหญ่เลยพี่ (หัวเราะ) มองบู๊คตั้งแต่หัวจดเท้า รู้สึกชัดเลยว่าเราแตกต่างจากพวกเขามาก (ทำเสียงสูง) ก็พวก

นี่เค้าทำงานแบบค้ต้องใส่ฟอร์มใช้ปะ แล้วมันก็จะดูเรียบร้อยมากๆ ชัดกับตัวเราที่แต่งชะเซอร์เขียว ตอนแรกพวกนี้ก็มอง จนเราเริ่มเสียความมั่นใจ “เฮ้ยกูแปลกขนาดนี้เลยหรอ” แต่ซ้กพ้กก็รู้สึกเฉยๆ ก็แล้วไง มั่นใจพออะ”

(น้ค, สัมภาษณ์, 8 ตุลาคม 2549)

“ปฏิภรียาคนรอบข้างมันเป็นเหมือนความคิดของเค้ามากกว่าว่าเค้าจะมองเรายังไง แต่ว่าการปฏิบัติของเค้าก็อีกเรื่องนึ่ง คนที่ปฏิบัติแย้งกับผมก็มีเป็นพวกพนักงานในห้าง เค้าเป็นคนขายผมเป็นคนซื้อ ไม่ว่าจะผมจะแต่งตัวยังงั้ เค้าควรจะต้องรับผมอย่างลูกค้าวีไอพี เพราะว่าบางครั้งคนแต่งตัวไม่ดีแต่ว่าอาจจะเป็นค้าวีหรือทองก็ได้ ส่วนใหญ่จะเป็นพวกร้านนาฬิกา แล้วทำงั้ต่อ....ผมก็เดินออกไมซื้อ ไปซื้อร้านอื่นก็ได้ ไมง้อ ไม้แคร้ยู่แล้ว”

(ต๊ะ, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2549)

เช่นเดียวกับ “ค้าวีพากษวิจารย์” เกี่ยวกับลักษณะการแต่งกายของพวกเขาที่เก็ดขึ้นอย่างต่อเนือ้ จากเสียงคนรอบข้างใกล้ชิดอย่างคนในครอบครัว รวมถึงคนรอบข้างอย่างเช่นกลุ่มเพื่อนโดยเฉพาะเป็นบุคคลที่กลุ่มตัวอย่างยอมรับว่าแต่งตัวดีนั้น ในบางครั้งก็ทำให้เขาารู้สึกแตกต่างบ้าง รวมทั้งเก็ดความไม่มั่นใจในการแต่งกายได้

“ที่บ้านเค้าไม่ว่า เค้าค้อนข้างเปิดกว้างครบ แต่ก็มีบ้างถ้าเราแต่งตัวไม่ดีมากๆ เค้าก็จะมีพุดนิดหน่อย แต่ไม้เคยห้ามนะ อย่างที่บ้านบอกว่าใส่กางเกงตัวเล็กไป เราเองก็ไม้ได้ปรับอะไรหรอก ก็ใส่เหมือนเดิม เป็นตัวเองเหมือนเดิม อย่างเพื่อนก็เคยบอก บอกว่าเราใส่รองเท้าคู้นี้ไม้สวยเลย ทำไม้ใส่กางเกงตัวนี้มา ก็รู้สึกแปลกๆนะ ขาดความมั่นใจไปเลยคร้บ อาจมีเปลือ้บบ้าง เพราะว่ามีเพื่อนบางคนที่เรายอมรับว่าเค้าแต่งตัวดี”

(น้ต, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2549)

แต่โดยรวมส่วนใหญ่พวกเขาเลือกที่จะรับฟังค้าวีจารย์เหล่านั้น แต่แนวทางการปรับตัวนั้นแทบจะไม้มีอะไรเปลือ้บบงไปจากเดิมน้ก ด้วยเหตุผลที่ว่าการแต่งกายแพ้ชั้นเด็กแนวเป็นสิ่งที่เขาชอบ เป็นตัวตนแสดงถึงควมมีอิสระทางความคิด และสร้างควมมั่นใจแก่พวกเขาเนือ้เอง

“ที่บ้านก็ว่าคะ คำก็ว่าว่าแต่งอะไร แต่งทำไม เหมือนมันเป็นแนวคิดของผู้ใหญ่ แต่ว่าเราก็ไม่สน จนทุกวันนี้ก็ยังแต่งอยู่แบบนี้ คนน้องสาวที่บ้านเริ่มแต่งตาม เราเลยมาโดนตำหนิว่าดูสิน้องแต่งตามแล้ว เหมือนที่เราเป็นเหมือนแรงบันดาลใจให้เค้า เค้าต้องการอิสระเหมือนเรา แม่เราเค้าไม่ชอบเด็กแนว ไม่ชอบการแต่งตัว แต่เราก็เถียงในใจว่าดูดีออก ส่วนเพื่อนไม่เคยว่าเรื่องการแต่งตัวอยู่แล้ว แต่กลับให้เลือกให้อีก”

(บี๋, สัมภาษณ์, 8 ตุลาคม 2549)

“ก็มีพวกผู้ใหญ่ ชอบบอกว่ามันดูสกปรก มันขาด เปลี่ยนไม่ได้หรอก เราก็ไม่ว่ายังไง เราก็บอกว่ามันเป็นสไตล์การแต่งตัว คำก็จะรับฟัง เราก็อธิบายให้เค้าฟัง คำก็เข้าใจนะ เราเองก็ไม่เปลี่ยน เราอยากแต่งแบบนี้ ถ้าแต่งแบบที่เค้าบอกเราก็ไม่ชอบ ไปไหนก็ไม่กล้าออก มันไม่มั่นใจ เราไม่ชอบ มันไม่ใช่ตัวเรา”

(นิว, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2549)

“อย่างที่บ้านเค้าไม่ว่าอะไรนะ เพราะว่าเราแต่งเซอร์แต่ก็ไม่ถึงกับเน่ามาก เค้าปล่อย อีกอย่างเราไม่ได้แต่งโป๊ด้วย แต่ถ้าใครจะว่าอะไรก็ไม่เสียความมั่นใจ จริงๆส่วนใหญ่ก็ไม่มีใครว่าอยู่แล้ว เราไม่ได้แต่งแนวขนาดนั้น ไม่ได้แต่งทุเรศ แปลกแยกมากมาย มันเป็นตัวเราถ้าจะให้เปลี่ยนมันก็คงไม่เข้ากับบุคลิกของเรา หุ่นคนมันไม่เหมือนกัน แต่งแนวหุ่นผอมๆ แต่งแล้วดูดี บุคลิกเราก็เหมือนเข้ากับการแต่งแนว”

(โอ้, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2549)

“อย่างแม่อีกจะแซวๆว่าอย่างกับนายแบบเลย เพราะว่าบางตัวมันก็ดูหิวหิว อดๆหน่อยอย่างเสื้อยืดบางตัวก็เป็นเสื้อยืดแต่ว่ามีปก มันแล้วแต่บางตัว สายตาคนทั่วไปก็อาจจะมองนะ สังเกตได้ เราก็แอบคิดว่าเค้าหรือว่าด้านะ ทั้งสองอย่างมั้ง คือถ้าเราแต่งตัวเป็นจุดเด่น มันก็ต้องมีทั้งคนชมแล้วก็คนว่านะ บางทีเราแต่งตัวแนวหรือว่าแรงเกินไปสะดูตาคนอื่นเค้า บางคนเค้าอาจจะมองว่าดี แต่ว่ามันก็ต้องมีคนที่มีมองว่าไม่ดีด้วยเหมือนกัน เราก็เดินไปเลย เรามันใจอยู่แล้ว”

(จัม, สัมภาษณ์, 12 ตุลาคม 2549)

5.2.4 อุตลักษณ์ใหม่ที่ปรากฏ

อุตลักษณ์ใหม่ที่ปรากฏของกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วยสองประเด็นหลัก ประเด็นแรก เป็นอุตลักษณ์ที่ปรากฏโดยตรงคือ รูปแบบการแต่งกายที่ปรากฏ ส่วนประเด็นที่สองเป็น อุตลักษณ์ที่เกิดขึ้นโดยอ้อม ซึ่งได้แก่การทำทางรวมถึงลักษณะภาษาที่ใช้กันในกลุ่มที่นิยม แต่งกายแฟชั่นเด็กแนว ตามลำดับข้อมูลดังนี้

1) การแต่งกายแฟชั่นเด็กแนว (อินดี้)

การแต่งกายด้วยแฟชั่นเด็กแนวของแต่ละบุคคลมีจุดร่วมที่เห็นเด่นชัดคือ การแต่งกายให้เข้ากันโดยเน้นความเป็นตัวตนของผู้ที่แต่ง โดยมีทั้งการใช้เสื้อผ้าที่มีรูปแบบแปลกแหวกแนว สีฉูดฉาด เครื่องประดับรวมถึงการตกแต่งร่างกายอย่างเช่นการเจาะ เป็นต้น เข้ามาช่วยเพิ่มความโดดเด่นในการแต่งกายเหล่านั้น อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี แต่ละบุคคลก็จะมีอุตลักษณ์การแต่งกายที่เฉพาะตัวซึ่งสามารถมองเห็นได้ ดังต่อไปนี้

ก๊ เป็นวัยรุ่นที่ชอบแต่งตัวตามแฟชั่นมากคนหนึ่ง แม้เธอจะไม่ได้แต่งแฟชั่นเด็กแนวเพียงแค่นวนเดียวเท่านั้น แต่การแต่งแฟชั่นเด็กแนวหรือแนวอินดี้ในความคิดของก๊ก็ถือเป็นส่วนหนึ่งของการแสดงออกซึ่งอุตลักษณ์ที่ปรากฏอยู่บ่อยครั้ง ในรูปแบบการแต่งที่ต้องให้ดูเซอร์ๆ เน้นทำตามใจตนเอง คิดอยากแต่งอย่างไรก็แสดงออกมาให้เต็มที่ ตั้งแต่ศีรษะทรงผมของก๊โดดเด่นมากด้วยการซอยผมทั้งศีรษะ มีหน้าผมบางๆ ปล่อยให้พื้นที่ด้านบนส่วนหนึ่งมีลักษณะผมชี้ๆ ขึ้นคล้ายหัวนกและต่อผมด้านหลังในราคา 199 บาทให้ยาวลงมาประมาณเลยบ่าเล็กน้อยพร้อมกับตัดให้เป็นลอนด้วยตนเอง ส่วนการแต่งกายอื่นๆ โดยทั่วไปพบว่าเสื้อผ้าที่ก๊นำมาแต่งกายมีราคาไม่แพงนักสามารถเป็นเสื้อผ้ามือหนึ่งก็ได้ แต่ที่เธอนิยมซื้อใส่เป็นประจำมักเป็นสินค้ามือสองซึ่งมีทั้งเสื้อยืด กางเกงและเข็มขัด สีฉูดฉาดมือสองที่ก๊ชอบมักเป็นโทนสีสดใสสว่างอย่างสีม่วง สีแดง สีขาว ที่มาพร้อมกับลายสกรีนสวยงามบนตัวเสื้อ ขณะกางเกงจะต้องเป็นขาเดฟและขาดลุ่ย ยิ่งขาดมากก็ยิ่งเป็นที่ถูกใจของก๊มากขึ้น ส่วนรองเท้าเธอนิยมใส่ผ้าใบหลากหลายยี่ห้อซึ่งมีทั้งยี่ห้อ Van สีแดง Converse สีขาวและ Puma สีดำ ก๊ชอบใส่เครื่องประดับโดยเฉพาะสร้อยข้อมือที่มีลูกกระดิ่งห้อยอยู่ สายสร้อยมีสีฉูดฉาดใสแนวแฟชั่นเรียกเก๋อย่างสีเขียว สีเหลืองและสีแดง การตกแต่งร่างกายอื่นๆ พบว่าเธอเจาะหูธรรมดาสองข้างและเธอยังเคยเห็นที่ร่างกายเป็นรูปผีเสื้อตรงกลางหลัง แต่ปัจจุบันลายเพ้นท์ดังกล่าวถูกลบออกไปแล้ว

นิว สำหรับนิวการแต่งแฟชั่นเด็กแนว ซึ่งเธอมักอยากให้เรียกว่าแนวอินดี้ นั้น เป็นการที่แต่งที่เน้นให้ดูเซอร์ๆสบายๆเป็นธรรมชาติแต่ยังคงจุดเด่นที่ทำให้แตกต่างจากคนทั่วไป ผมของนิวถูกซอยไล่ทั้งศีรษะไว้ราก็ไร ความหูและยังนิยมทำให้ผมชี้ขึ้นเช่นเดียวกับบ๊อค นิวชอบใส่เสื้อผ้าให้เข้ากัน ส่วนใหญ่เป็นเสื้อผ้ามือสองโดยเฉพาะหากเป็นเสื้อยืยและเสื้อเชิ้ตเก่าที่มีลายสก๊อตสวยๆแปลกๆแล้วจะดึงดูดใจเธอได้มาก นิยมโทนสีมืดไม่ฉูดฉาดเรียบๆอย่างสีด้ากรมท่าและเขียวแก่ ใส่กับกางเกงยีนส์มือสองขาเดฟที่สีซีดและต้องขาดๆ หากเป็นมือหนึ่งเธอก็ต้องนำมาทำให้ขาดลุ่ยเองโดยซูดด้วยฝาเบียร์ นิวมักใส่พร้อมกับบอกรเซอร์ด้านในกางเกงยีนส์ และใส่เสื้อชายชอบให้เห็นเล็กน้อยบริเวณด้านบนขอบกางเกงยีนส์เพิ่มความทะมัดทะแมงเวลาทำกิจกรรมต่างๆ ส่วนรองเท้าต้องดูเซอร์ๆเก่าๆมีทั้งรองเท้าแตะซึ่งก็เป็นของเก่ามือสองนิยมใส่ในวันธรรมดาทั่วไป หากต้องการความเป็นทางการมากขึ้น เธอก็จะใส่รองเท้าผ้าใบสีเข้มซึ่งมีอยู่หลายยี่ห้อเช่น Van Puma และ Adidas เป็นต้น ในวันที่ไปเรียนปกตินิวแสดงออกถึงการเป็นผู้นิยมแฟชั่นเด็กแนวเพียงแค่การใส่เครื่องประดับโดยมากเป็นสร้อยข้อมือซึ่งเน้นสีล้วนอย่างสีเขียว สีเหลือง สีแดง ร่วมกับอัตลักษณ์ที่เด่นอย่างหนึ่งของนิวก็คือ เธอชอบนำผ้าขนหนูมาพาดที่บ่าไว้ตลอดเวลาทั้งเวลาที่ไปเรียนหรือแม้แต่ในวันหยุดเวลาที่เธอไปเที่ยวที่ใดก็ตาม ขณะที่การตกแต่งร่างกายอื่นๆพบว่าเธอยังเจาะหูสองข้าง ข้างซ้ายสองรูและข้างขวานึงรู เจาะลิ้นอีกด้วย นอกจากนี้ นิวยังแสดงความคิดเห็นต่อการแต่งกายบางอย่างซึ่งเธอไม่ชอบ โดยเฉพาะการแต่งกายของกลุ่มเด็กแว้นซึ่งเธอมองว่าแม้จะนิยมการใส่ขาเดฟเช่นเดียวกับเด็กแนว แต่เธอก็คิดว่าการแต่งกายแฟชั่นดังกล่าวในสายตาเธอแล้ว

"ปกติจะไม่ชอบการแต่งตัวของพวกฮอนมอเตอร์ไรด์ พวกเด็กแว้น เค้าจะแต่งเหมือนๆกันหมด ขาเดฟเค้าก็ใส่นะ แต่ว่าจะรัดๆ ติดๆเป้า ผู้ชายนี่จะน่าเกลียดมาก ใส่เดบเต๋อๆ ใส่รองเท้าแตะ เสื้อตัวเล็กๆ ผู้หญิงก็จะใส่กางเกงขาสั้นจู้ สายเดี่ยว รับไม่ได้ ไม่ชอบ มองดูแล้วไม่อยากจะมองเลย"

จัม แฟชั่นเด็กแนวสำหรับจัมต้องแต่งให้เป็นตัวของตัวเอง แปลก และต่างจากคนทั่วไป ยิ่งเป็นการแต่งตัวที่คนทั่วไปไม่แต่งกันมากเท่าไร ก็จะมี "ดูเป็นแนวอินดี้" มากเท่านั้นในสายตาและคำเรียกขานของเขา แม้จัมจะมองว่าสำหรับเด็กแนวทรงผมต้อง "สุดยอด" แต่สำหรับผมของเขา ปรากฏเป็นทรงตัดเกรียนตามกฎระเบียบการเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งเขาก็พยายามมองในมุมกลับแทนว่า คนแต่งแนวอินดี้หัวเกรียนคงหาได้ยากกว่าปกติ สำหรับการแต่งแฟชั่นเด็กแนวของจัม เขาไม่นิยมใช้เสื้อผ้าของมือสอง

เพราะคิดว่าเสียงในแง่ของคุณภาพสินค้า หากแต่เขาเลือกที่จะแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าลักษณะพอดีตัว แต่เน้นมีลวดลายแปลกอย่างเช่น ลายสกรีนเสื้อที่ทำด้วยมือซึ่งมีขายเฉพาะร้านเท่านั้น ปกติจัมจะใส่ทั้งเสื้อยืดและเข็มขัดแต่ช่วงหลังเขานิยมเสื้อยืดโทนสีน้ำตาล มากกว่าซึ่งมีบางตัวที่ “แรง” ในความคิดของเขาอย่างเช่นเป็นเสื้อยืดธรรมดาแต่มีคอปกตั้งขึ้นออกแนวดูกวนๆ จัมคิดว่าเสื้อเข็มขัดในสายตาบางคนมองว่ามันดู “เถื่อน” เกินไปสำหรับการแต่งแฟชั่นเด็กแนว กางเกงยีนส์ขาเดฟเน้นสีซีดๆ เพื่อให้ดูเซอร์ๆ หรือไม่เขาก็เลือกที่จะไปซื้อใหม่จากร้านมาทำให้ดูเก่าเองและมักใส่พร้อมกับบ็อกเซอร์เนื่องจากช่วยเพิ่มความสวยงามจากกางเกง เมื่อเวลากองกับพื้นจะดูสวยไม่สิ้นแต่จนดูแล้วตลกเกินไป ส่วนรองเท้ามีทั้งรองเท้าแตะและผ้าใบออกแนวกีฬาอย่างยี่ห้อ Converse และนิยมสพายเป้ใบใหญ่ๆ แต่ทั้งนี้จัมไม่ค่อยนิยมเครื่องประดับมากนัก ส่วนใหญ่เขามักใส่เพียงสร้อยข้อมือที่เป็นเชือกถักมีสีสดใสบ้าง และไม่นิยมการเจาะหรือสักตามร่างกายแต่อย่างใดเนื่องจากเป็นข้อจำกัดเกี่ยวกับทางบ้านนั่นเอง

บ๊อค แฟชั่นเด็กแนวสำหรับบ๊อค เน้นความแปลกและมีเอกลักษณ์ในการแต่งที่สามารถดึงดูดคนหันมามองเธอยามที่เธอเดินผ่าน ตั้งแต่ศิระทรงผมของบ๊อคเป็นทรงรากไทรชอยโล่ยาวประมาณต้นคอ คว้นหูและมักจะใช้เจลชยากับผมเพื่อช่วยทำให้ผมตั้งชี้ขึ้น เสื้อผ้าที่บ๊อคนิยมใส่จะต้องแปลกแต่ไม่จำเป็นต้องเป็นของมือสอง เธอใส่ทั้งเสื้อยืดสีทึบอย่างสีน้ำตาลหรือสีสว่างเช่นสีขาวเน้นลายสกรีนบนเสื้อที่ดัดแปลงรวมถึงเสื้อเข็มขัดมีปกส่วนมากเป็นลายเช่น ลายดอกสีทึบและลักษณะทรงเสื้อที่เข้ารูป บางครั้งเมื่อเป็นโอกาสพิเศษออกไปเที่ยว บ๊อคจะใส่เสื้อผ้าหลายตัวเช่นใส่เสื้อยืดสีขาวมีเสื้อเข็มขัดทับและทับแขนขึ้นมาให้ดูเท่ ขณะที่กางเกงมักเป็นกางเกงตัวเล็กสีพื้นอย่างสีดำและสีน้ำตาลขาเดฟ อาจพอตรงช่วงสะโพกหน่อยบางครั้งเรียกว่า “ทรงจิ้งเหลน” หรือไม่ก็ขากระบอกบ๊อคชอบให้ดูเก่าๆ ขาดๆ โดยมากเธอจะซื้อมาให้ขาดเองพร้อมกับการใส่บ็อกเซอร์มีทั้งเป็นลายทางอย่างเช่นสีเขียวและลายสก๊อตสีทึบเช่นเดียวกับรองเท้าของบ๊อคที่ต้องเน้นให้ดูสกปรกมากที่สุด ส่วนใหญ่เธอชอบใส่รองเท้าแนวกีฬา ยี่ห้อ Converse หุ้มข้อซึ่งมีทั้งสีทึบอย่างน้ำเงินรวมถึงสีที่ดูสกปรกง่ายอย่างสีขาว กระเป๋าที่สพายก็จะต้องใบใหญ่ๆ เพื่อความเท่ซึ่งข้างในแทบจะไม่มีของอะไรมากนักนอกจากผ้าเช็ดหน้า แป้งและน้ำยาอูทีย พฤติกรรมอย่างหนึ่งที่บ๊อคทำเป็นประจำจนเป็นอัตลักษณ์ที่คนทั่วไปจำได้นั่นคือ การนำผ้าเช็ดหน้าขนหนูลายการ์ตูนเช่นลายอุลตราแมนมาห้อยที่กระเป๋ากางเกงข้างขวา เครื่องประดับอื่นๆ ที่บ๊อคใสมีนากิพิกายี่ห้อ Fossil สีน้ำตาล แหวนทองดิ้นวนางข้างขวาและสวมสร้อยคอที่ห้อยตะกรุดไว้ บางครั้งเธอใส่สร้อยคอใส่แทนบ้างและยังชอบเข็มขัดหัวใหญ่ที่มีเพชร ซึ่งในแง่นี้เธอมีมุมมองว่า

“บางที่เหมือนมันก็เอาการแต่งตัวของเด็กแนวกับเด็กฮิปฮอปมารวมกันอย่างพวกเด็กฮิปฮอปมันก็จะใส่สร้อยใหญ่ๆ เด็กแนวก็ลดลงมาน้อย ซึ่งมันก็จะคล้ายๆกันมาก”

บู๊คยังนิยมเจาะตามร่างกายอีกด้วยซึ่งในอดีตเธอเจาะทั้งหมด ลึน สะดือเพื่อสร้างความโดดเด่นในการแต่งกายเพิ่มขึ้น แต่ในปัจจุบันเธอคงเหลือแค่การเจาะหูเท่านั้น

ไอ้ เป็นวัยรุ่นคนหนึ่งติดตามแฟชั่นซึ่งกำลังได้รับความนิยมอยู่ในปัจจุบันบ้าง อย่างเช่นการใส่เสื้อกล้ามกับกางเกงขาสั้น ขณะเดียวกันเธอก็ยังนิยมแฟชั่น “แต่งแนว” ที่เน้นความแตกต่างไม่เหมือนใคร สำหรับไอ้แฟชั่นเด็กแนวถือเป็นการแต่งกายที่ดูแล้ว “เท่ สบายๆ แมนๆ” เริ่มต้นจากทรงผมพบว่าไม่แตกต่างกับวัยรุ่นทั่วไปที่นิยมตัดกันน็อก ซึ่งเป็นแบบการชอยสไลด์ทั้งศีรษะยาวประมาณป่า ตัดคว้านหูและด้านหน้ามีหน้าม้าบางๆ แต่บางครั้งไอ้ก็ทำผมหยิกเป็นลอนบ้างหรือต่อผมเพิ่มบ้างแล้วแต่อารมณ์ของเธอ ส่วนเสื้อผ้าที่ไอ้นิยมนำมาแต่งนั้นมีทั้งของใหม่มือหนึ่งรวมถึงของเก่ามือสอง โดยส่วนตัวแล้วไอ้ไม่ชอบใส่เสื้อยืดมากนัก เนื่องจากรู้สึกว่าจะหากเป็นเสื้อยืดเธอจะใส่มันไม่ค่อยสวย แต่เธอก็ใส่บ้างอย่างเช่นเสื้อยืดที่เธอคิดว่า “แนวๆ เท่ๆ” ซึ่งเป็นลายสะดุดตาไม่เหมือนคนอื่น ส่วนใหญ่เธอจึงมักใส่เสื้อยืดมากกว่าและเน้นที่ลายสกปรกเท่ๆ สีสวยๆอย่างเช่นสีขาวเพราะเมื่อใส่แล้วไอ้รู้สึกว่ามันดูดี ไอ้ชอบกางเกงเอวต่ำและขาลีเก๋ๆอย่างกางเกงยีนส์ขาเดฟ แต่ไม่จำเป็นต้องมีเย็บหัวและไม่นิยมกางเกงมือสอง เธอจะชอบซื้อมาตัดและซูดให้ขาดด้วยตนเองมากกว่า เพื่อให้ความเก่าของกางเกงสร้างความดูดีและแปลกตาให้แก่ตัวเธอ ส่วนรองเท้าเธอนิยมใส่ทั้งรองเท้าแตะลำลองรูปแบบแปลกๆ อย่างเช่นรองเท้าแตะสตัลอินเดี่ย ซึ่งเธอมองว่าเป็นแบบที่สร้างขึ้นเองโดยเฉพาะและไม่ใช่ของตลาด รวมถึงรองเท้าผ้าใบเท่ๆอย่างยี่ห้อ Converse หรือ Puma สีม่วง เป็นต้น ขณะที่บรรดาพวกเครื่องประดับ ไอ้จะโปรดปรานพวกสร้อยข้อมือที่เป็นเชือกถักสีๆมีลูกกระดิ่งและกำไลข้อมือสีดำเป็นพิเศษซึ่งเธอจะใส่เยอะมากตั้งแต่ข้อมือยาวไปจนถึงเกือบกลางแขนเลยทีเดียว รวมถึงการใส่สร้อยข้อเท้าอีกด้วย นอกจากนี้ เธอยังนิยมสะพายกระเป๋าแฟชั่นใบใหญ่ๆ ขณะที่การตกแต่งร่างกายอื่นๆมีเพียงการเจาะหูอย่างละสองรูทั้งสองข้างเท่านั้น

ไนต์ การแต่งแนวของไนต์เป็นแฟชั่นที่เขาชื่นชอบ และสามารถแสดงออกถึงความเป็นตัวตนของเขาได้ทางหนึ่ง ไนต์เป็นวัยรุ่นชายที่มีทรงผมตามแฟชั่นที่กำลังได้รับความนิยม นั่นคือ การไว้ผมชอยทรงรากไทร บางครั้งเขาก็ทำผมซี้ตั้งขึ้นทั้งศีรษะเป็นทรง

โมฮอคหรือทรงสามเหลี่ยมตั้งมีหน้าม้าขึ้นอยู่กับอารมณ์และสถานการณ์ ปกติการแต่งแพ้นั้น เด็กแนวสำหรับไนต์จะเป็นการแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าของมือสองที่มีทั้งเสื้อยืดซึ่งเขาชอบ “เสื้อทัวร์” หรือเสื้อยืดที่สกรีนลายชื่อวงดนตรีอังกฤษที่โปรดปรานเป็นพิเศษ ไนต์กล่าวถึงเสื้อทัวร์ด้วย น้ำเสียงที่แสดงถึงความรู้สึกว้า

“เสื้อทัวร์ที่ผมใส่นี้ คือผมชอบวงดนตรีเค้า อย่างศิลปินอังกฤษที่มาเปิด คอนเสิร์ตในบ้านเราแล้วมีเสื้อสกรีนว่า *Live in Bangkok* ผมก็มีนะ อีกอย่างก็ใส่อดคนด้วย เสื้อแบบนี้ต้องใส่ของแท้ ถ้าเจอคนที่ชอบ เหมือนๆกัน คนพวกนี้เค้าก็จะมองเรา เราใส่แล้วก็รู้สึกภูมิใจนะ”

เสื้อเข้ตเป็นเสื้ออีกรูปแบบที่ไนต์นิยมใส่เช่นเดียวกัน มีลักษณะพอดีตัวหรือ บางครั้งก็ อาจจะดูรัดหรือใส่แล้วดูตัวเล็กๆหน่อย โทนสีเสื้อที่เขาใส่ส่วนมากมีทั้งสีขิมอย่างสีดำ กรมท่าและสีเทา รวมถึงสีสว่างสดใสอย่างสีชมพู เขียวอ่อนและฟ้า เป็นต้น ส่วนกางเกงนั้น ไนต์นิยมใส่ยีนส์เอวต่ำแต่ไม่หลุดกัน โดยเฉพาะขาเดฟและขามอสซึ่งจะต่างจากขาเดฟตรง ความกว้างของปลายขากางเกงที่บานกว่าเล็กน้อย คาดด้วยเข็มขัดสีขาว ปกติไนต์จะชอบห้อย สร้อยคล้องกระเป๋าสตางค์ไว้กับกางเกงยีนส์ด้วย ซึ่งเขามองว่ามันเป็นทั้งเรื่องของแฟชั่นที่ดูเท่ๆ ประการหนึ่งและอีกอย่างคือป้องกันการล้วงกระเป๋าได้ รองเท้าที่เขาใส่มิทั้งของมือหนึ่งและ มือสอง คู่โปรดนั้นเป็นสไตลล์ออกแนวย้อนยุคอย่างรองเท้ากีฬายี่ห้อ Nike รุ่น Air Force One สีขาวรวมถึงรองเท้ายี่ห้ออื่นที่มีอยู่เช่น Reaboc และ Converse เป็นต้น ส่วนเครื่องประดับ พบว่าเขาใส่สร้อยข้อมือสีดำ นาฬิกาและแหวนที่นิ้วชี้และนิ้วนางทางซ้าย การตกแต่งร่างกาย มีเพียงการเจาะหูข้างซ้ายใส่เป็นจิวส์สีดำหน้ากว้างประมาณ 3 มิลลิเมตรและใส่ต่างหูห่วงสีเงิน

ติตะ แม้ว่าติตะจะไม่มีค่านิยมเรียกสไตลล์การแต่งตัวของตนเองที่ชัดเจน แต่จากการพูดคุยติตะมองตัวเองว่าเป็นวัยรุ่นคนหนึ่งที่มีแนวการแต่งกายแพ้นั้นเป็นของตนเอง และเชื่อมั่น ในการแสดงออกของตน อุตลักษณ์การแต่งกายแพ้นั้นเด็กแนวที่ปรากฏของตนนับตั้งแต่ทรงผม ในอดีตติตะเคยไว้ผมยาวมากจนเกือบถึงกลางหลัง ก่อนที่ปัจจุบันจะตัดสั้นเป็นทรงชอยออกแนว ประมาณกึ่งๆบ๊อบยาวประมาณต้นคอ โดยไว้ผมหน้าม้าและปิดไปด้านหลังให้ดู “เป่” ขณะทรง ล่าสุดของเขา คือตัดทรงทรงสั้นแต่ทำผมด้านบนให้ชี้ขึ้นเป็นรูปสามเหลี่ยม การแต่งกายแบบ แนวๆสำหรับติตะพบว่านิยมการใช้ของมือสองแทบจะทุกอย่างทั้งเสื้อผ้า กางเกง กระเป๋า รองเท้า

“ส่วนใหญ่เสื้อยืดที่ผมใส่มือสอง ราคามันไม่แพงมาก ซื้อแบบสามตัวร้อย
เค้าเรียกกันว่าเสื้อผ้า 50 ถ้าเป็นเสื้อดี ๆ ธรรมดา มันจะมีคอตัดตอน 100%
ไซปะพี แต่ที่ผมใส่มันมีคอตัดตอน 50% ใสไปเรื่อยๆ ผ้ามันจะบางลงนะครับ”

เสื้อยืดมือสองที่สีสันสวยๆ อย่างสีฟ้า สีน้ำเงิน สีเหลือง พร้อมลวดลายสกรีนเสื้อ
แปลกๆ อย่างเช่นลายการ์ตูนโปเกมอนถือเป็นสิ่งที่เขาชื่นชอบมากเป็นพิเศษ เช่นเดียวกับการ
ใส่กางเกงยีนส์ขาสั้นๆ อย่างทรงกระบอก ทรงเดฟและทรงมอส เป็นต้น โดยทั่วไปตีเป็นคน
ไม่ชอบใช้ของมีเย็บห้อมมากนัก แต่สำหรับกางเกงยีนส์พบว่าเขานิยมใส่ทั้งแบบเย็บห้อมที่เป็นของมือ
หนึ่ง เช่นเย็บห้อม Wrangler และมือสองเช่น ยีนส์ทรงขากระบอกเย็บห้อม Levi's เป็นต้น
นอกจากนั้น ตียังนิยมนำไซ้ไว้ที่ขอบกางเกง เพื่อหนีบกระเป๋าสตางค์ด้วยเหตุผลที่คล้ายคลึง
กับไนต์ รวมถึงใช้สายเข็มขัดผู้หญิงที่มีลวดลายสวยงาม มาตัดและดัดแปลงรูปแบบให้เป็นสาย
สำหรับคล้องกระเป๋าสตางค์กับกางเกงยีนส์อีกด้วย รองเท้าที่ดูเซอร์ๆ มือสองซึ่งตีใส่ใน
ชีวิตประจำวันส่วนใหญ่เป็นเย็บห้อม Converse สีเขียวหุ้มข้อและเย็บห้อม Pony สีขาว คำบอกเล่า
ของตีทำให้ทราบถึงเทคนิคบางประการเพื่อคงความเซอร์ของรองเท้าที่เขาใส่เอาไว้ ดังที่ว่า

“รองเท้าที่ผมใส่นี้ ผมซักนะพี่แต่ไม่บ่อยหรอก อีกอย่างผมซักแต่ด้านใน
ด้านนอกผมไม่ซักอะ ให้มันดูเซอร์ๆ แนวๆ แบบนี้ดีกว่า”

ตีออกตัวว่าเป็นคนไม่ชอบใส่เครื่องประดับมากนัก เครื่องประดับที่ใส่อยู่
บ่อยครั้งจึงเป็นเพียงแค่แหวนของแม่ซึ่งเชื่อว่าจะคุ้มครองตัวเขาได้ จุดเด่นอย่างหนึ่งของตีนั้น
คือเขามักจะนำหูฟัง MP 3 มาคล้องไว้ที่ต้นคอแม้ว่าจะเป็นเวลานั่งหรือเดินอยู่ก็ตาม ซึ่งบางครั้ง
ทำให้ดูเหมือนเป็นเครื่องประดับอย่างหนึ่งที่ติดตัวเขาตลอดเวลา พร้อมกับการสะพายเป้สีเขียว
ใบโปรดที่เขาใช้อยู่เป็นประจำ

2) กิริยาท่าทางและการแสดงออก

บุคลิกกิริยาท่าทางรวมถึงการแสดงออกของกลุ่มตัวอย่าง พบว่าสอดคล้องกับ
ความนิยมแต่งกายแฟชั่นเด็กแนวของพวกเขาอยู่ไม่น้อยทีเดียว จากมุมมองการนิยามและ
ตีความหมายของแฟชั่นเด็กแนว ความคิดพวกเขาเหล่านั้นได้สะท้อนออกมาเป็นการแสดงออก
ด้านกิริยาท่าทางที่มีจุดร่วมชัดเจนถึงการเป็นวัยรุ่นที่มีความมั่นใจในตัวเองสูง กล้าแสดงความคิด
เห็นและไม่ยึดติดกับค่านิยมบางอย่างที่คนทั่วไปทำกันดังลักษณะที่ปรากฏแต่ละบุคคล

ก๊ เป็นวัยรุ่นหญิงรูปร่างสมส่วนแต่ไม่สูงนัก ผิวสองสี ภายนอกก็เป็นวัยรุ่นที่มีใบหน้าที่นิ่งๆ ไม่ยิ้ม หากแต่เมื่อได้พูดคุยกันพบว่าก็เป็นคนอารมณ์ดีและแสดงท่าที่ยิ้มแย้มดูเป็นมิตรเวลาพูดคุยกับผู้ศึกษาแม้ว่าในการเจอกันครั้งแรกรวมถึงครั้งต่อไปที่ได้พูดคุยกัน ผู้ศึกษามีโอกาสได้ไปเดินเลือกซื้อเสื้อผ้ากับก๊ในร้านค้าที่ตั้งอยู่บริเวณสยามสแควร์ จึงทำให้พบว่าการติดตามและแต่งตัวด้วยแฟชั่นเด็กแนวแล้ว เธอยังสนใจแฟชั่นทั่วไปอย่างสายเดี่ยวหรือกางเกงขาสั้นที่กำลังได้รับความนิยมอยู่ในระยะเวลาดังกล่าวด้วย โดยมีเพื่อนเป็นแรงสนับสนุนที่สำคัญในการซื้อของเหล่านั้น แม้เธอจะเป็นคนที่มั่นใจในตัวเองระดับหนึ่งหากเป็นเรื่องแฟชั่นการแต่งตัวก็จะเชื่อมั่นในคำแนะนำจากเพื่อนสูงมาก นอกจากนั้น เมื่อเวลาที่จะแต่งตัวแฟชั่นแบบใด เธอก็จะเลือกแสดงออกด้านบุคลิกให้สอดคล้องกันด้วย

“เวลาเราแต่งตัวแนวไหนเราก็ต้องปรับความรู้สึกให้เป็นแบบนั้นด้วย อย่างถ้าวันไหนแต่งแนวอินดี้ เซอร์ๆจะทำตัวกวนๆหน่อย วันไหนแต่งหญิงก็จะทำให้ดูเรียบร้อยหน่อย บุคลิกมันต้องให้สอดคล้องกับการแต่งตัวด้วยคะ”

นิว เป็นวัยรุ่นผู้หญิงรูปร่างไม่สูงมากนัก ผิวสองสีตัว บุคลิกท่าทางดูเป็น “สาวห้าว” ชอบดูแลเพื่อนๆที่อยู่ด้วย นิวไม่ค่อยพูดและมักทำหน้านิ่งๆไม่ยิ้มกับใครก่อนหากไม่รู้จักกัน แต่สำหรับในกลุ่มเพื่อน นิวจะเป็นคนที่ติดเพื่อนและคอยรับฟังให้คำปรึกษาเรื่องต่างๆแก่เพื่อน

“เราเป็นคนมีอะไรแล้วไม่ค่อยพูด เก็บไว้คนเดียว เวลาเพื่อนมีอะไรก็จะมาเล่าให้ฟัง แล้วเราก็รับฟัง หลากๆคนมีอะไรก็ระบายให้เราฟัง แต่เราเป็นคนมีอะไรก็เก็บ เป็นคนคิดมาก ติดเพื่อนไม่ค่อยเข้ากับที่บ้าน เวลาคุยกับพ่อแม่จะคุยกันดีๆได้ไม่กี่คำ เดียวก็ทะเลาะกันทุกวัน แต่เรื่องแต่งตัวนี่ถือว่าไม่มีปัญหานะ”

แม้เธอจะออกตัวว่าเป็นคนคิดมาก แต่ขณะเดียวกันการแสดงออกของนิว ภายนอกดูเป็นคนสบายๆมีความมั่นใจในตัวเองสูง เห็นได้จากการแสดงความคิดเห็นที่มีต่อประเด็นต่างๆตรงไปตรงมา และแสดงความมีน้ำใจช่วยเหลือด้านการให้ข้อมูลแก่ผู้ศึกษาอย่างเป็นมิตร

จัม เป็นวัยรุ่นชายรูปร่างสูง ผอมบาง ผิวสองสี บุคลิกท่าทางโดยทั่วไปของจัมดูเป็นคนไม่ค่อยพูดและดูเหมือนไม่ค่อยมีความมั่นใจในตัวเองเท่าใดนัก แต่อย่างไรก็ดีหลังจากการทำความรู้จักกันและพูดคุยกัน จัมได้แสดงออกถึงการเป็นวัยรุ่นคนหนึ่งแสวงหาความอิสระทางความคิดและการแต่งกายในแบบที่ตัวเองต้องการ รวมถึงเริ่มกล้าแสดงความคิดเห็นมากขึ้น และกระตือรือร้นในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับแฟชั่นเด็กแนวแก๊งผู้ศึกษาเป็นอย่างดี

บ๊อค เป็นวัยรุ่นหญิงที่รูปร่างค่อนข้างสูงและผิวขาว หน้าตาดี บ๊อคมีบุคลิกของการเป็น "สาวห้าว" เช่นเดียวกับนิว แต่ภาพลักษณ์ที่ปรากฏภายนอกจะดูเป็นมิตรกับคนภายนอกมากกว่าอย่างเห็นได้ชัด บ๊อคเป็นคนมีอัธยาศัยและอารมณ์ดี พูดและยิ้มเก่ง ใจเย็นไม่ชอบมีเรื่องกับใคร เป็นคนรักอิสระ ขณะเดียวกันเธอก็เล่าว่านิสัยการรักอิสระและไม่ชอบให้ใครมาขีดเส้นกรอบการดำเนินชีวิตของเธอนั้น เห็นได้ตั้งแต่สมัยเด็กๆ ที่ตัวเธอค่อนข้างดีและไม่เชื่อฟังใคร

"เป็นคนยังงี้ก็ได้สบายๆ อยากทำอะไรก็ทำ ชอบอิสระมาก ไม่ชอบให้ใครมาขีดเส้น เมื่อก่อนก็นิสัยไม่ดีกับที่บ้านเหมือนกัน ตอนม.1 – ม.6 ไม่เคยออกนอกกรอบของแม่เลย อย่างบ๊อคอยากเรียนศิลปกรรม แต่ว่าแม่อยากให้นิพนธ์นิพนธ์คือว่าก็เรียนได้แต่ว่าใจก็ไม่ชอบ ก็ไม่เรียน ไม่ทำอะไรเลยเที่ยวอย่างเดียว แม้ว่าก็ไม่สน เราอยากทำอะไรเราก็ทำ ทำไม่ต้องมาขีดเส้นชีวิตเราด้วย แต่ว่าตอนนี้เราเข้าใจแล้วว่าทำไมเค้าต้องมีขีดเพราะว่าเค้าหวังดีกับเรา ก็เลยเปลี่ยนมาเรียนรัฐศาสตร์แทนแรงให้จบอยู่"

นอกจากนั้น บ๊อคเป็นคนมีความมั่นใจในตัวเองสูง แสดงออกถึงจุดยืนการเป็นเด็กแนวของตนเองผ่านมุมมองการแสดงความคิดเห็นและการแต่งกายอย่างชัดเจน

โอ้ เป็นวัยรุ่นหญิงรูปร่างสูง ผอมบาง ผิวสองสี บุคลิกเป็นคนเชื่อมั่นในตัวเองสูง โดยเฉพาะการเชื่อมั่นว่าตนเองมีบุคลิกที่เหมาะสมกับการแต่งแฟชั่นเด็กแนวมาก การพูดจาของเธอดูมีความมั่นใจจากน้ำเสียงที่ค่อนข้างดังชัดเจน โอ้เป็นคนชอบพูดอะไรสั้นๆ ทำสิ่งต่างๆ ด้วยความรวดเร็ว ไม่ว่าจะเป็นการเดินทางที่คล่องแคล่วหรือแม้แต่การคิดตอบคำถามที่รวดเร็วแต่กระชับ มีความกระตือรือร้นให้ความสนใจต่อสิ่งต่างๆ รอบตัว เช่น เมื่อเวลามีคนเดินผ่านไปผ่านมาเธอจะชอบสังเกตการแต่งตัวของคนเหล่านั้น ในทางตรงข้าม หากมีพบว่ามีคนเลียนแบบการแต่งกายแฟชั่นของเธอ ดังที่เพื่อนเธอกล่าวขึ้นมาในระหว่างการพูดคุย

กับผู้ศึกษาว่า “โอ้แต่ยังงั้นเดี๋ยวคนนั้นก็แต่งตาม” โอ้ก็จะรู้สึกเฉยๆมากกว่าจะดิ้นรนทำอะไรเพื่อไม่ให้เพื่อนคนดังกล่าวแต่งกายตามเธอ ด้วยเหตุผลที่ว่า

“ถ้าเป็นคนอื่นที่ไม่ใช่เพื่อน ไม่เคยมีใครมาขอคำแนะนำนะ บางคนเค้าก็ไม่ชอบแบบเรา ถ้าอยากแต่งแบบนี้เหมือนเราก็คงให้เค้าแต่งเขาเอง คือเค้าอาจเห็นเราแต่งก็เลยเอาไปแต่งมั้ง แต่ก็ดีนะ แต่งแบบเราตามเรา (ยิ้ม)”

ไนต์ เป็นวัยรุ่นชายรูปร่างสูง ผอมบาง บุคลิกเป็นคนอหฺยาศัยดี มีน้ำใจและแสดงออกด้วยความมั่นใจว่าตนเองเป็นเด็กแนวคนหนึ่งที่มีอิสระทางความคิด รวมถึงแนวการแต่งกายเป็นตัวของตัวเองที่ชัดเจน ไนต์เป็นคนที่ไม่เรื่องมาก เมื่อชัดเจนว่าตนเองชอบสิ่งใดก็จะทำตามใจตัวเองต้องการ และมีเหตุผลในการกระทำเหล่านั้นด้วย ยกตัวอย่างเช่น แม้ว่าเขาจะชอบแฟชั่นเด็กแนวที่เซอร์ๆสบายๆมานานกว่า 5 ปี แต่เมื่อปัจจุบันเขารู้สึกตัวว่าโตขึ้นเขาก็พยายามที่จะปรับการแต่งออกให้ดูดี ไม่สกปรกหรือดูเซอร์มากจนเกินไป เป็นต้น

ติ้ะ เป็นวัยรุ่นชายรูปร่างสูง ผอมบาง ผิวค่อนข้างคล้ำ บุคลิกภายนอกดูเป็นคนไม่สนใจโลกหรือสิ่งแวดล้อมรอบตัวด้วยใบหน้ายิ้มแย้มและไม่ยิ้มเท่าใดนัก การแสดงออกที่เด่นชัดคือเขาชอบเดินไปพร้อมกับฟังเพลงตลอดเวลา

“ผมติดกับการเดินฟังเพลง มันไปกับเราได้ทุกที่ เคยคิดเหมือนกันว่าเวลาเดินฟังเพลงมันจะทำให้เราไม่ได้ยินเสียงคนรอบข้าง แต่ว่ามันก็ไม่มีผลอะไรกับผมอยู่ดี (ยิ้ม) เพราะว่าเราจะทำอะไรก็ต้องคิดดูให้ดี ตรวจสอบให้ดี ก่อนย้ายขา เตรียมตัวให้พร้อมเวลาจะเดินไปไหน”

เมื่อได้ทำความรู้จักกันติ้ะเป็นคนที่มีอหฺยาศัยดีและน้ำใจที่ดีที่มีความคิดเป็นของตัวเองสูง โดยเฉพาะพูดจาแสดงความคิดเห็นของตนเองอย่างมีจุดยืนที่ชัดเจนว่าตนเป็นผู้หนึ่งที่ใฝ่หาอิสระทางความคิด อยากทำอะไรก็ทำ รวมถึงการแสดงออกด้านการแต่งกายที่ไม่สนใจคนรอบข้างว่าจะมองตัวเขาเช่นไร หากมันเป็นสิ่งที่เขาชอบและเป็นตัวตนที่แท้จริงของเขา ดังคำพูดที่ติ้ะมักจะย้ำกับผู้ศึกษาอยู่เสมอตลอดเวลาที่พูดคุยกันว่า

“ผมก็เป็นเหมือนคนธรรมดาที่แต่งตัวแปลกหน่อย ชกมกด้วยซ้ำ ทุกคนจะมองว่าชกมกมาก แต่มันก็มีบางคนที่รู้ว่าจริงๆเราแต่งแนว มันอาจดูไม่น่าคบ ไม่น่าคุย ผมว่าบางคนแต่งตัวดีก็ใช่ว่าจะน่าคุยจริงมัย”

3) การใช้ภาษา

การใช้ภาษาสำหรับกลุ่มตัวอย่าง พบว่ามีการคำศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับแฟชั่นดังกล่าวไม่มากนัก ส่วนใหญ่พวกเขาจะสื่อสารคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษร่วมกับคำไทย คำที่นิยมกล่าว เช่น คำว่า “อินดี้” เป็นคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษที่ย่อมาจากคำว่า “Independence” แปลว่า การไม่ขึ้นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือ การเป็นอิสระในตัวเอง กลุ่มตัวอย่างบางคนนิยมนำความหมายดังกล่าวมาใช้เพื่อเรียกตัวเองแต่ย่อให้สั้นลงว่า อินดี้(Indy) หมายถึงวัยรุ่นที่มีอิสระในความคิดและการแสดงออก

คำว่า “แต่งแนว” หมายถึง การแต่งตัวที่เป็นแฟชั่นในแบบของตนเอง ซึ่งเป็น การแสดงออกถึงอิสระทางความคิดในการหยิบจับ ผสมผสาน และดัดแปลงแฟชั่นที่กำลังได้รับความนิยมในปัจจุบันบางอย่างแล้วนำเสนอออกมาเป็นการแต่งกายในแนวของตัวเองมากที่สุด

คำว่า “แต่งเซอร์” หมายถึง การแต่งกายที่สบายๆดูเป็นธรรมชาติ ไม่สนใจกับความเรียบร้อยของเสื้อผ้าที่ควรจะเป็น แต่กลับมองว่าเป็นจุดเด่นที่สร้างความแตกต่างแก่ตัวเองได้ เช่น การใส่กางเกงที่มีลักษณะขาดๆ รวมถึงไม่ยึดติดกับสิ่งที่ฟุ้งเฟ้อ เช่น การใช้ของราคาแพงในการแต่งกาย เป็นต้น

คำว่า “เบาๆ” ที่ “นิว” ขอบกล่าว หมายถึง ทำอะไรก็ได้ที่มาจากความคิดและความต้องการของตัวเอง

คำว่า “ล้ำ” หมายถึง สิ่งที่มีความทันสมัยสวยงามและเป็นของแท้เช่น เสื้อตัวที่ “ล้ำๆ” ในความหมายของ “ไนต์” ซึ่งขอบกล่าวถึงบ่อยครั้ง หมายถึง เสื้อตัวที่ของวงดนตรีที่ต้องสั่งซื้อจากเมืองนอก มีลายสกรีนที่สวยงาม ดูทันสมัยในสายตาของเขารวมถึงคนที่รู้จักวงดังกล่าวรวมถึงคำว่า “ออปชั่น” ที่หมายถึงพวกเสื้อผ้าเครื่องประดับที่เขานำมา “แต่งแนว” นั่นเอง

5.2.5 ความคาดหวัง ผลที่ได้รับและการมองตนเองในปัจจุบัน

ผลสืบเนื่องจากเงื่อนไขและแรงจูงใจในการแต่งกายแฟชั่นเด็กแนวที่ปรากฏผ่านวิถีทางการแสดงออก เรื่อยมาจนถึงการนิยามความหมายทั้งในระดับปัจเจกร่วมกับปฏิสัมพันธ์ทางสังคมตามที่กล่าวมาในเบื้องต้น สะท้อนถึงความคาดหวังสำหรับการแต่งกายแฟชั่นของกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกันไป ในภาพรวมพวกเขาคาดหวัง “คุณค่า” ซึ่งเริ่มต้นจากคุณค่าในเชิงประโยชน์ใช้สอย อันเป็นคุณค่าเชิงพื้นฐานที่มีอยู่ในตัวเสื้อผ้าการแต่งกายโดยตรง จากนั้นพวกเขายังคาดหวังคุณค่าที่จะได้รับทางด้านจิตใจ ซึ่งเกี่ยวข้องกับความรู้สึกสบายใจ ความรู้สึกถึงการมีอิสระในตัวเอง ตลอดจนความภาคภูมิใจ และความเชื่อมั่นในตัวเองที่จะได้รับจากความสามารถในสร้างความแตกต่าง ด้วยจุดเด่นการแต่งกายในแนวที่ตรงกับความต้องการตัวเอง

“พวกเสื้อผ้านอกจากมันมีคุณค่าปกปิดร่างกาย มันเหมือนกับว่ามันมีคุณค่าทางด้านจิตใจด้วย มันตอบสนองความต้องการเราได้ ผมไม่หวังนะว่าใครจะมองว่าผมเป็นเด็กแนวหรือเปล่า แต่ผมอยากไปให้ถึงจุดสูงสุดของการแต่งตัวนะครับ พอถึงจุดๆนึงเราก็จะอึดตัวกับการแต่งตัวแบบนี้ ซึ่งเราก็ไม่สามารถบอกได้ว่าจุดสูงสุดอยู่ตรงไหน แต่ว่าเราจะรู้ตัวเองเมื่อมันเต็มที่แล้ว”

(ตี, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2549)

“มันเป็นเรื่องความสบายใจนะ คือ แต่งแนวแล้วเรารู้สึกว่าสบายใจ มันก็จะมั่นใจในการเดินออกไปข้างนอก เพศตรงข้ามก็มีผลถ้าเค้าชอบแบบแนวที่เราก็คงจะมอง ถ้าเขาไม่ชอบก็คงไม่มองอยู่แล้ว อีกอย่างการยอมรับจากคนในสังคม มันก็แล้วแต่คนนะ บางคนเค้าก็รับได้มองว่าเราเท่ แต่ว่าบางคนเค้าก็ไม่ชอบแนวเราก็ต้องมองว่าไม่เท่ เราก็ไม่ได้สนใจเรื่องนั้นมาก เอาตัวเองเป็นหลัก”

(โอ, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2549)

“นิวมิได้คาดหวังขนาดให้คนหันมามอง แค่อยากสร้างความแตกต่างจากคนอื่นมากกว่า มันไม่ต้องแตกต่างมากก็ได้ แต่ว่าเป็นคนกลุ่มน้อยที่แต่งแนวแบบนี้ อย่างน้อยมันก็ไม่เหมือนคนอื่นมากนัก”

(นิว, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2549)

คุณค่าเชิงสัญลักษณ์ที่พวกเขาคาดหวังจะได้รับในทางสังคม โดยเฉพาะการยอมรับ และการดึงดูดสายตาคนทั่วไป เพศตรงข้าม หรือแม้แต่กลุ่มเพื่อนให้หันมาจับจ้องพวกเขาด้วยความรู้สึกที่ชื่นชม รวมถึงยอมรับตัวตนที่มีอิสระทางด้านความคิดและการแสดงออกอย่างเต็มที่ ถือเป็นความคาดหวังที่พวกเขามีต่อการแต่งกายแฟชั่นเด็กแนว แต่กลุ่มตัวอย่างไม่ได้คาดหวังว่า ผู้คนเหล่านั้นจะต้องมองว่าพวกเขาเป็นเด็กแนวเสมอไป นอกจากนี้ พวกเขายังคาดหวังต่อการยอมรับ ในฐานะการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มเพื่อนที่นิยมแต่งกายแฟชั่นเด็กแนวเช่นเดียวกัน ตลอดจนการยอมรับด้านภาพลักษณ์ของพวกเขา ซึ่งเป็นผู้หนึ่งที่มีการแต่งกายเซอร์ แต่ดูดี ดูเท่ ไม่ตกยุคสมัยและมีเอกลักษณ์ด้านการแต่งกายที่เป็นตัวเองอีกด้วย

“ก็เพื่อความมั่นใจตัวเราเองด้วย คาดหวังการยอมรับจากเพื่อนๆด้วย”

(ก๊, สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2549)

“ตอนแรกที่แต่งคิดตลอดว่าทำไมให้คนมอง ไม่ใช่มองแบบสายตาดูเดียว แต่มองด้วยสายชื่นชมมากกว่า เราคาดหวังว่ามันจะดูดีดูเด่นแต่ว่าต้องไม่ น่าเกลียด คนที่มองก็ต้องมองเราแล้วว่าเฮอ ! แต่งตัวดูดี ดูเข้ากันนะ เหมือนที่เราอยากสร้างการยอมรับ ทั้งในสายตาของคนที่มา แล้ว ก็สร้างความมั่นใจแก่ตัวเราเองด้วยนะ”

(บีค, สัมภาษณ์, 8 ตุลาคม 2549)

“ผมว่าน่าจะช่วยให้เราดูดีมีความมั่นใจมากขึ้น อย่างในสายตาพวกผู้หญิงนี่ คงไม่มีใครไม่คาดหวังนะ (หัวเราะ) แต่ผมคงไม่ถึงขนาดอยากให้คนอื่นมองว่าเป็นเด็กแนวอะไรนะ ใครจะมองยังไงก็แล้วแต่ เราก็เป็นของเราแบบนี้”

(จัม, สัมภาษณ์, 12 ตุลาคม 2549)

“ดูดี ทันสมัย มีคนมองแล้วก็เป็นที่ยอมรับ โดยเฉพาะถ้าเพื่อนบอกว่าเรา แต่งตัวเท่ เวลาคนเดินผ่านเราพอเช็คออปชั่นเราแล้วเฮอ! เราดูดีกว่าคนอื่น ๆ แล้วถ้าดูดีผู้หญิงก็น่าจะมองมาที่เราเหมือนกันนะ มันช่วยสร้างความมั่นใจให้เราด้วย”

(ไน้ต, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2549)

ผลที่กลุ่มตัวอย่างได้รับจากความคาดหวัง เมื่อได้มีการแสดงออกซึ่งอัตลักษณ์ด้านการแต่งกายแฟชั่นเด็กแนวออกไปแล้วนั้น ภาพรวมเป็นไปตามคุณค่าที่พวกเขาคาดหวังว่าจะได้รับสะท้อนจากความรู้สึกที่เกิดขึ้นกับตนเอง โดยเฉพาะเกิดความสุขใจ มีความมั่นใจในตัวเองมากขึ้น รู้สึกถูกเติมเต็มด้วยการมีอิสระทางความคิด และการมีตัวตนที่แตกต่างจากคนอื่นยิ่งกว่านั้น พวกเขายังอาศัยผ่านการสังเกตสังการรอบตัวเขาไม่ว่าจะเป็นคนใกล้ตัว อย่างเช่นครอบครัวหรือกลุ่มเพื่อนที่ต่างเริ่มยอมรับการแต่งกายแฟชั่นเด็กแนวของพวกเขา รวมถึงการประเมินจากสายตาเชิงบวกของคนภายนอกที่มองเข้ามายังตัวเองอีกด้วย

“สบายใจนะ รู้สึกมั่นใจ ชอบด้วย เพื่อนเองก็ชมว่าเราแต่งตัวแนวนะ ดูเท่หัด (ยิ้ม) เราเองก็รู้สึกว่าเราแตกต่างจากคนอื่น รู้สึกว่าเด่นดี ”

(ไอ้, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2549)

“พอแต่งแล้วมีคนหันมามองเราก็อึดใจดีนะ ชอบอะ อย่างตอนนี้ที่บ้านก็เริ่มยอมรับ เคื่ก็ไม่ได้ว่าอะไรแล้ว เคื่ก็แปลกกันนะ ว่านุ้คเรื่องการแต่งตัว แต่ว่าเวลาซื้อเสื้อผ้าต้องมาถามนุ้ค มันซัดๆกันอยู่ อย่างแม่ก็ถามนุ้คว่าสวยไหม อย่างพี่ชายก็เคยว่านุ้คว่าแต่งตัวกวนนะ แต่เมื่อวานมาซื้อเสื้อผ้าก็กลับมาถามนุ้คแต่งอย่างนี้ดีไหม”

(นุ้ค, สัมภาษณ์, 8 ตุลาคม 2549)

“เวลาแต่งแบบนี้ก็รู้สึกมีความสุข เราไม่ได้อย่าไปกว่าคนอื่น เราก็อึดใจดีเป็นแต่ก็ยังไม่มึ่จืดเย็น บ้าๆบอๆเหมือนพวกหลงอาคมเล่นของ เพราะเราตามเพื่อนด้วย”

(ก๊, สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2549)

“ก๊ดีคะ ลงตัว แนวที่แต่งมันเข้ากับเราดี พอใจและมีความสุขมากกับสิ่งที่เราเลือก จริงๆเราไม่ได้คาดหวังว่าคนจะมามองเรา แต่ปรากฏว่าคนส่วนใหญ่ก็ดูรู้ณะว่าเราแต่งแนว”

(นิว, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2549)

ผลที่พวกเขาไม่ได้คาดหวังไว้บางอย่าง โดยเฉพาะสำหรับกลุ่มตัวอย่างบางคนที่ไม่ได้

คาดหวังว่าจะต้องมีใครมองว่าเขาเป็นเด็กแนวหรือไม่ ปรากฏว่าการแต่งกายที่พวกเขาแสดงออกไปนั้นในบางครั้งทำให้คนอื่นมองว่าเขาเป็นเด็กแนว ซึ่งในมุมมองนี้พวกเขามีความรู้สึกดีกับตนเองว่าเป็นคนที่แต่งตัวเป็นและเกิดความมั่นใจในตัวเองมากขึ้น

“พอแต่งแล้วก็รู้สึกมั่นใจในตัวเองนะ ส่วนใหญ่จะเป็นเพื่อนกันที่ดูออกว่าเราแต่งแนว เคยมาทักบ้าง แต่คนอื่นไม่มีหรอก เพื่อนเคยชมว่าแต่งแบบนี้มันเข้ากับเราดี แล้วเค้าดูออกนะว่าเราแต่งแนวอินดี้ มันทำให้เรารู้สึกว่าเฮ! เราก็ต่างตัวเป็น ทุกวันนี้ชื่อของมาไม่แพงแต่เราก็เอามาแต่งให้มันดูมีราคามากขึ้นจัดให้มันเข้ากันใช้เรื่องของสีเข้ามาช่วย มีเพื่อนๆก็ช่วยด้วย”
(จิม,สัมภาษณ์, 12 ตุลาคม 2549)

“ก็มีคนมองออกนะ มีพูดบ้างว่าเราเป็นเด็กแนว มีคนมองแบบนี้ก็รู้สึกดีทำให้เรามั่นใจ จริงๆผมก็มองตัวเองว่ามีเสน่ห์ในการแต่งตัวพอใช้ได้ ไม่ได้แต่งเก่งอะไรมาก อย่างก่อนออกจากบ้านก็ต้องดู ต้องเช็คนาน เพราะบางทีผมก็ไม่ค่อยมั่นใจเท่าไรนักหรอก แต่ทุกวันนี้ภาพรวมถือว่าก็โอเคนะในระดับหนึ่ง ไม่ได้ดูแย่หรือว่าดูดีมากเกิน ปานกลาง เหมือนทรงตัว ผมว่านี่คือตัวผมจริงๆ”
(ไนต์,สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2549)

จากความคาดหวังและผลที่ได้รับสำหรับกลุ่มตัวอย่างที่กล่าวมาทั้งหมด สะท้อนถึงคุณค่าของการแต่งกายแฟชั่นเด็กแนว ในฐานะที่เป็นส่วนสำคัญต่อการสร้างอัตลักษณ์ของพวกเขา ซึ่งสามารถบ่งบอกถึงความตัวตนที่แตกต่างของพวกเขาเป็นอยู่ แม้จะไม่ใช่ทั้งหมดก็ตาม อย่างไรก็ตาม อัตลักษณ์การแต่งกายแฟชั่นดังกล่าวยังไม่มีความแน่นอนว่าจะสามารถเป็นส่วนหนึ่งของการแสดงออกซึ่งความเป็นตัวตนพวกเขาอีกนานแค่ไหน หากแต่ทุกวันนี้พวกเขาก็เต็มใจที่แสดงออกมาผ่านการแต่งกายเหล่านั้น ดังตัวอย่าง ภาพการมองเห็นในปัจจุบันของกลุ่มตัวอย่างที่ปรากฏว่า

“การแต่งตัวแนวอินดี้ทุกวันนี้ มันทำให้เรารู้สึกว่าเรามีสไตล์ ทำให้เรารู้สึกค้นพบตัวเอง มีแนวทางการแต่งที่เป็นของตัวเองที่มันดูเข้ากับเรา เหมือนมันเป็นตัวตนของเรา มันไม่ถึงกับขาดไม่ได้ เพราะว่าผมก็ไม่ได้บ้าการ

แต่งตัวอะไรมากมาย แต่ว่าถามว่ามีความสำคัญมั๊ยก็สำคัญนะ เหมือนว่ามันเป็นอะไรที่เสริมให้เรามั่นใจ”

(จัม, สัมภาษณ์, 12 ตุลาคม 2549)

“การแต่งแนวมันสะท้อนความเป็นตัวเรานะ เหมือนกับนู้คเป็นคนชอบชอบอิสระไม่ชอบให้ใครมาขีดชีวิตเรา การแต่งตัวก็เหมือนกับว่าเรามีอิสระ เราไม่ได้ให้สังคมมาขีดเรา เพราะว่าสังคมเค้าต้องการคนเรียบร้อย ดูดี แต่ว่าเราไม่ชอบให้ใครมาขีดเรา พวกเด็กอินดี้เป็นพวกที่ต้องการอิสระ ด้วยความที่เราก็คงเป็นคนไม่ค่อยแสดงออก การพูดการจาจะเงิบ ก็จะมาออกด้วยการแต่งตัวมากกว่า บ่งบอกความคิดว่าเราเป็นยังไง เหมือนเป็นการดึงอิสระของเราออกมา ทุกวันนี้นู้คว่าพอดีแล้ว เรากำหนดตัวเองได้ เราดูแลตัวเองได้ นู้คก็คิดว่านู้คดูดีกว่าคนอื่นนะ คนอื่นอาจจะมองว่าเราธรรมดา แต่ว่าเราก็มองว่าเราดูดีกว่าคนอื่น ทำไมต้องแต่งตัวเรียบๆด้วยนะ เหมือนว่าเกิดมาครั้งนึงอยากทำอะไรก็ทำดีกว่า”

(นู้ค, สัมภาษณ์, 8 ตุลาคม 2549)

“มันสะท้อนความเป็นตัวเรา ตรงที่ชอบความสบายๆ ง่ายๆ เรียบๆ ไม่เรื่องมากยังไงก็ได้ ว่าไงว่ากัน ประมาณนั้น”

(นิว, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2549)

“ทุกวันนี้ เรายุ่เองก็คิดว่าเราแต่งตัวดูดีแล้ว ไม่งั้นเราคงไม่กล้าออกไปข้างนอก การแต่งแนวมันเป็นตัวเราที่แตกต่างจากคนอื่น คือ เป็นตัวของตัวเอง”

(ไธ้, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2549)

“ผมคิดว่าการแต่งตัวทุกวันนี้ มันทุเรศสุดๆในสายตาของทุกคนที่มองครับ ขนาดตัวเองยังมองว่าตัวเองทุเรศเลยครับ เราน่าจะแต่งอะไรให้มันดูดีกว่านี้ สดใสมากกว่านี้ น่าดูกว่านี้ น่ามองกว่านี้ แต่ว่าก็ไม่จำเป็นเพราะว่าเราชอบแบบนี้ แล้วก็ในช่วงสุดท้ายของชีวิตในการแต่งตัวแบบนี้ด้วย ใครจะรู้ชีวิตดีเท่าเรา อาจมีบ้างที่รู้สึกว่ายากเปลี่ยนเหมือนกัน แต่ว่าก็คิดว่านี่คือช่วงสุดท้ายของชีวิตวัยรุ่นเพราะว่าพอจบออกไปทำงานก็คงมีโอกาสน้อยที่จะได้แต่งตัวแบบนี้ การแต่งแนวมันมีความหมายกับผม มันตอบสนองความ

ต้องการทางจิตใจของผมได้ มีเสื้อยืด กางเกงยีนส์ รองเท้าผ้าใบ มันคือ
ความเป็นตัวผมแล้วครับ”

(ตีะ, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2549)

นอกจากนั้น ความนิยมในการแต่งกายแฟชั่นเด็กแนวในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของการ
สร้างอัตลักษณ์ในปัจจุบันของกลุ่มตัวอย่าง ยังมีอิทธิพลสืบเนื่องต่อไปยังความคาดหวังเกี่ยวกับ
อาชีพในอนาคตสำหรับพวกเขาบางคนอีกด้วย หากแต่ไม่ได้มีลักษณะที่ชัดเจนมากนักเมื่อ
เปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างที่นิยมแฟชั่นฮิพฮอป โดยกลุ่มตัวอย่างบางคนคาดหวังไว้ว่า ใน
อนาคตหากมีโอกาสก็อยากที่จะการเรียนออกแบบเสื้อผ้าเพิ่มเติม หรือไม่ก็คาดหวังว่าอาจจะมี
กิจการธุรกิจเกี่ยวกับเสื้อผ้าเป็นของตนเอง ดังปรากฏ

“อยากเรียนเกี่ยวกับแฟชั่น อยากออกแบบเสื้อผ้าเอง”

(กี, สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2549)

“ก็มีคิดบ้างนะ พวกงานออกแบบแฟชั่นถ้ามีโอกาสได้เรียน เมื่อก่อนเคย
คิดว่าอยากออกแบบพวกศิลปะ อยากขายรูปด้วย แต่ว่าตอนนี้เราต้อง
เรียนให้ดีที่สุด”

(บูค, สัมภาษณ์, 8 ตุลาคม 2549)

“เราเป็นคนชอบแฟชั่น จริงๆก็อยากขายเสื้อผ้าด้วยนะ แต่ว่าถ้าจะขายของ
แบบนี้เราก็ต้องมีเสน่ห์ในการแต่งตัว เราก็ต้องแต่งตัวดีด้วย เค้าจะได้ดูว่า
คนขายแต่งตัวดี”

(ไฉ่, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2549)

จากข้อมูลที่น่าเสนอการสร้างอัตลักษณ์จากการแต่งกายแฟชั่นเด็กแนว (อินดี้) ทั้งหมด
สามารถสรุปเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 5.2 สรุปการสร้างอัตลักษณ์วัยรุ่นจากการแต่งกายแฟชั่นเด็กแนว (อินดี้)

เงื่อนไขจริงใจในการแต่งกาย	วิถีในการแสดงออก	การนิยามและตีความหมายเชิง "สัญลักษณ์" ที่สร้างสำนึก "ตัวตน"	อัตลักษณ์ใหม่ที่ปรากฏ	ความคาดหวัง ผลที่ได้รับ และการมองเห็นตนเองในปัจจุบัน
<p>1. อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน การใช้เวลาร่วมกับกลุ่ม แลกเปลี่ยนประสบการณ์และได้รับคำแนะนำเชิงกระตุ้นจากเพื่อนให้หันมาสนใจแฟชั่นเด็กแนว รวมทั้งความต้องการสร้างการยอมรับจากกลุ่ม โดยการแต่งกายที่คล้ายคลึงกับเพื่อน ตลอดจนและมีการแลกเปลี่ยนเสื้อผ้าภายในกลุ่มที่แต่งแฟชั่นเช่นเดียวกัน</p> <p>2. การติดตามแฟชั่นจากสื่อมวลชน การเห็นช่องทางในการเรียนรู้และเฝ้าติดตามรูปแบบแฟชั่นใหม่ๆ เพื่อนำมาปรับแต่งในแบบของตนเองผ่านสื่อ โดยเฉพาะนิตยสารแฟชั่นวัยรุ่น เช่น Cheeze A Day และ MTV Track สื่อโทรทัศน์ที่นำเสนอแฟชั่นศิลปินนักร้องที่ตนชื่นชอบผ่านมิวสิกวิดีโอและสื่ออินเทอร์เน็ต</p>	<p>1. พฤติกรรมการซื้อ <u>แหล่งซื้อ</u> ตลาดนัดสินค้ารวมสินค้ามือสองและสินค้าไม่ซ้ำกระแสดแฟชั่น เช่น สวนจตุจักร ตลาดโรงเกลือ ตลาดวังหลัง และสะพานพุทธ เป็นต้น <u>สินค้านิยมซื้อ</u> เสื้อผ้าเครื่องประดับ ที่อิงกับกระแสความนิยมไม่ต้องราคาแพง เป็นมือหนึ่งหรือมือสองส่วนใหญ่นิยมซื้อมือสองและเน้นดีไซน์มีเอกลักษณ์ไม่ซ้ำกับแฟชั่นตลาดทั่วไป <u>ค่าใช้จ่าย</u> ไม่เป็นภาระในกรณีที่สามารถควบคุมรายจ่ายและครอบครัวสนับสนุนการเงิน แต่อาจสร้างภาระในกรณีที่มีความถี่บ่อยของการซื้อสูง รวมถึงการเลือกซื้อสินค้ามีหย้อราคาแพงอาศัยการจัดการโดยการออมและทำงานหารายได้พิเศษ</p>	<p>นิยามระดับปัจเจก “แฟชั่นเด็กแนว” ถูกนิยามและตีความสื่อความหมายในเชิงสัญลักษณ์ถึงวัยรุ่นผู้ที่มีอำนาจและมีอิสระในการกำหนด ทั้งคำเรียกขานตัวตน ตลอดจนมีแฟชั่นในแบบของตัวเอง ซึ่งจุดเด่นแฟชั่นที่แต่งอย่าง “ดูแปลกและดูเซอร์” ผ่านสัญลักษณ์ต่างๆที่ปรากฏ เช่น การใส่เสื้อผ้าที่มีดีไซน์แปลก ความนิยมแต่งเซอร์ด้วยของเก๋ๆอันยุค ชาติหรือแม้แต่สกปรก ต่างสะท้อนถึงการแสวงหาตัวตนที่ต้องการสร้างจุดยืนด้านการแต่งกาย โดยไม่จำเป็นต้องยึดติดกับความคาดหวัง “การแต่งกายดูดี” ตามที่สังคมกำหนดและประกาศความแตกต่างจากคนทั่วไป รวมทั้งสะท้อนภาพลักษณ์ของวัยรุ่นที่มีความมั่นใจ ดูดีทันสมัยและมีเอกลักษณ์การแต่งกายในแบบตัวเองร่วมอยู่ด้วย</p>	<p>มีการสร้างอัตลักษณ์ด้าน การแต่งกายปรากฏโดยตรง จุดเหมือนกัน คือ หลักในการแต่งที่เน้นแต่งให้เข้ากันและสร้างแนว เป็นจุดเด่นของตัวเองจากเสื้อผ้ามือสองที่ไม่ซ้ำใคร หรือมือหนึ่งที่มีดีไซน์เก๋ การใช้โทนสีเครื่องประดับทำด้วยมือ ทรงผม รวมถึงการเจาะตามร่างกายที่ปรากฏเป็นอัตลักษณ์เฉพาะตัวร่วมกับอัตลักษณ์ทางอ้อมที่ปรากฏผ่านกริยาท่าทางการแสดงออก รวมถึงลักษณะของการใช้คำศัพท์เฉพาะกลุ่มซึ่งพบว่ามีทั้งเหมือนและต่างกัน</p>	<p>ความคาดหวัง ต่อ “คุณค่า” ที่จะได้รับทั้งด้านวัตถุ แง่ประโยชน์ใช้สอย <u>คุณค่าทางจิตใจ</u> คาดหวังว่าจะได้รับความสุขใจ รู้สึกมีอิสระ ความมั่นใจ ภาคภูมิใจที่สามารถสร้างจุดเด่นให้แตกต่างจากคนอื่น ๆ ได้ผ่านการแต่งกายแฟชั่น <u>คุณค่าในทางสังคม</u> ต้องการการยอมรับในฐานะเป็นสมาชิกของกลุ่มเพื่อน มีตัวตนและจุดยืนในการแต่งตัวดึงดูดสายตาคนทั่วไปให้หันมอง เป็นผู้ที่มีภาพลักษณ์การแต่งกายที่ดี ทันสมัยและเท่ แต่ไม่คาดหวังว่าคนอื่นจะตั้งมองว่า “เป็นเด็กแนว” เสมอไป</p> <p>ผลที่ได้รับ แม้มีคำวิจารณ์จากคนในครอบครัวบ้าง และเพื่อน แต่ส่วนใหญ่เป็นไป</p>

ตารางที่ 5.2 สรุปการสร้างอัตลักษณ์วัยรุ่นจากการแต่งกายแฟชั่นเด็กแนว (อินดี้)

เงื่อนไขจุดใจในการแต่งกาย	วิธีการแสดงออก	การนิยามและตีความหมายเชิง "สัญลักษณ์" ที่สร้างสำนึก "ตัวตน"	อัตลักษณ์ใหม่ที่ปรากฏ	ความคาดหวัง ผลที่ได้รับ และการมองตนเองในปัจจุบัน
<p>3. การใช้เวลาทำกิจกรรมยามว่าง ความนิยมในทำกิจกรรมยามว่างในลักษณะเป็นกิจกรรมที่อยู่ "นอกกระแส" ซึ่งเป็นลักษณะเด่นเฉพาะของกลุ่มเด็กแนว อย่างเช่น การดูหนังสั้น การอ่านหนังสือทำมือ การสะสมของเก่า ฯลฯ โดยเฉพาะ การใช้เวลาร่วมช้อปปิ้งในแหล่งขายสินค้าที่รวมแฟชั่นรูปแบบแปลกไม่ซ้ำกันมากนัก เช่น การเข้าถึงแหล่งขายสินค้ามือสอง รวมถึงการฟังเพลงนอกกระแสอย่างแนวฮิปฮอป ถือเป็นแรงจูงใจส่วนหนึ่งสนับสนุนให้วัยรุ่นหันมาสนใจแต่งกายแฟชั่นเด็กแนว</p>	<p>2. พฤติกรรมการแสดงออก <u>หลักทั่วไป</u> สร้างจุดเด่นแต่งให้เข้ากันแต่ <u>ต้องให้ดูมี "แนว"</u> ในแบบตัวเอง พร้อมกับ การดัดแปลง ผสมผสานร่วมกับการ เลียนแบบ <u>ขอบเขต</u> ขึ้นอยู่กับความเป็น "พื้นที่สาธารณะ" กิจกรรมทางสังคมที่เข้าร่วม และผู้คนที่ปฏิสัมพันธ์ด้วย <u>ความต่อเนื่อง</u> ไม่แน่นอนและขาดความสม่ำเสมอในการแสดงออก แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงในอนาคตมีทั้งยังไม่แน่ใจว่าจะเปลี่ยนหรือไม่ แต่ในปัจจุบันยังมี ความสุขกับแนวที่แต่งและกลุ่มที่คิดว่า ต้องเปลี่ยนแน่นอนจากอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนที่อยู่ด้วย กระแสแฟชั่นที่มาใหม่ วัยที่เพิ่มขึ้นและสถานภาพทางสังคมที่กำลังจะเปลี่ยนไปในอนาคต</p>	<p>นิยามร่วมจากปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ที่นิยมแฟชั่นเด็กแนวด้วยกันอย่างภายในกลุ่มเพื่อนสามารถสื่อ "<u>สำนึกร่วม</u>" ส่วนหนึ่งของความเป็นกลุ่ม หรือสื่อความหมายว่า "เจอพวกเดียวกัน"หรืออาจ "รู้สึกไม่ชอบ" เมื่อเจอคนทั่วไปที่แต่งคล้ายกัน ขณะที่ "<u>ความแตกต่าง</u>" จะชัดเจนผ่าน ปฏิสัมพันธ์กับคนนอกกลุ่มที่ไม่ได้นิยมแฟชั่นเดียวกัน เช่น มุมมองต่อแฟชั่นฮิปฮอป หรือ กลุ่มนิยมแฟชั่นแบรนด์เนม ซึ่งไม่จำเป็นต้องมีความขัดแย้ง แต่เมื่อมีปฏิสัมพันธ์เชิงลบผ่าน สายตาที่ "แปลก"และกระทำที่ "ดูถูก" บางอย่าง อาจนำมาซึ่งความรู้สึกต่างระหว่างตัวเขา กับ ผู้อื่นมากขึ้น รวมถึงคำวิจารณ์ต่อการแต่งกายที่ ก่อให้เสียความมั่นใจบ้าง <u>แนวทางในการปรับตัว</u> พบว่ามีการลองปรับเปลี่ยนดู แต่ ส่วนใหญ่เลือกคงการแต่งกายในแบบตัวเองไว้</p>		<p>ตามที่คาดหวัง โดยพวกเขา รู้สึกมีความสุขและมั่นใจในตัวเองจากการแต่งกาย ร่วมกับการยอมรับผ่าน ปฏิสัมพันธ์เชิงบวกที่มีมากขึ้น แต่พบผลที่ไม่ได้คาดหวังบ้างผ่านการมองของคนทั่วไปที่คิดว่าเขาเป็นเด็กแนวจากการแต่งตัวซึ่งนั่นยิ่งทำให้เขา รู้สึกพอใจและมั่นใจในตัวเองมากขึ้น <u>การมองตัวเองในปัจจุบัน</u> วัยรุ่นรู้สึกเป็นตัวเอง มีความสุขและความมั่นใจ แฟชั่นเด็กแนวจึงมีความหมายในฐานะเป็นสื่อสะท้อนความคิด และตัวตนที่แตกต่างของพวกเขาได้ อีกทั้งยังผลต่อความคาดหวังในอนาคตสำหรับบางคนที่ต้องการเรียนเกี่ยวกับแฟชั่นเพิ่มเติม รวมถึงการเปิดร้านขายเสื้อผ้าแฟชั่นอีกด้วย</p>